

Til samtlige statsadvokater,
samtlige politidirektører,
Politimesteren i Grønland og
Politimesteren på Færøerne

DATO 14. marts 2011

JOURNAL NR.

RA-2011-131-0004

BEDES ANFØRT VED SVARSKRIVELSER

Redegørelse om hjemmerøverier Bilag

Redegørelse § 216 Bilag

Redegørelse § 222 Bilag

RIGSADVOKATEN

FREDERIKSHOLMS KANAL 16

1220 KØBENHAVN K

TELEFON 33 12 72 00

FAX 33 43 67 10

Rigsadvokaten

Informerer Nr. 1/2011

**Straffene i sager om røveri i private hjem, straffene for voldtægt
og straffene for seksuelt misbrug af børn
samt ny indberetningsordning for sager om seksuelt misbrug af børn**
(RA-2009-609-0065, RA-2009-120-0024, RA-2009-120-0025)

1. Straffene i sager om røveri i private hjem

På baggrund af en øget opmærksomhed om sager om røveri begået i private hjem iværksatte Rigsadvokaten i 2008 en midlertidig underretnings- og forelæggelsesordning vedrørende denne type sager. Efter anmodning fra Justitsministeriet afgav Rigsadvokaten i oktober 2009 en redegørelse for straffniveauet i de pågældende sager. Redegørelsen er vedlagt Rigsadvokaten Informerer nr. 18/2009.

Rigsadvokaten fandt ved afgivelsen af redegørelsen ikke behov for yderligere initiativer til sikring af en skærpet strafferetlig vurdering på området. Rigsadvokaten fandt dog, at det ville være nyttigt at følge strafudmålingen i sager om egentlige hjemmerøverier (røverier, hvor gerningsmanden og forurettede ikke har haft forudgående personlige relationer, hvor motivet må antages at være en formodning om værdier i foru-

rettedes hjem, og hvor gerningsmanden er trængt ind i det private hjem, uanset at beboerne var hjemme) i endnu en periode.

I overensstemmelse hermed anmodede Justitsministeriet ved brev af 23. november 2009 Rigsadvokaten om at udarbejde en fornyet udtalelse om straffene i sager om egentlige hjemmerøverier.

Rigsadvokaten har på den baggrund foretaget en gennemgang af straffene i sager om egentlige hjemmerøverier. Gennemgangen omfatter domme, der har været indberettet i henhold til Rigsadvokatens midlertidige underretnings- og forelæggelsesordning iværksat ved Rigsadvokaten Informerer nr. 18/2009, og hvor der er afsagt endelig dom af byretten eller landsretten i perioden fra den 1. juli 2009 til den 1. juli 2010.

RIGSADVOKATEN

SIDE 2

På baggrund af de indberettede domme har Rigsadvokaten udarbejdet vedlagte redegørelse om straffene i sager om røveri begået i private hjem (bilag 1).

Redegørelsen er afgivet til Justitsministeriet, som den 2. februar 2011 har sendt redegørelsen til Folketingets Retsudvalg. I forbindelse med redegørelsens oversendelse til Folketingets Retsudvalg har Justitsministeriet bl.a. anført følgende:

”Justitsministeriet kan henholde sig til det, der er anført af Rigsadvokaten.

Justitsministeriet ser med stor alvor på hjemmerøverier, ikke mindst i lyset af den meget store belastning som denne form for kriminalitet kan indebære for ofre.

Justitsministeriet har på den baggrund med tilfredshed noteret sig Rigsadvokatens oplysninger om, at normalstraffen for egentlige hjemmerøverier har stabiliseret sig i niveauet 2 år og 6 måneder til 3 års fængsel, om end der i sager, hvor særligt formildende omstændigheder gør sig gældende, kan blive tale om en mildere straf.

Justitsministeriet er i øvrigt af de grunde, som er anført af Rigsadvokaten, enig i, at der ikke er behov for at iværksætte yderligere initiativer med henblik på at sikre en skærpet strafferetlig vurdering på området.”

Opmærksomheden henledes i øvrigt på afsnit 6.2. i redegørelsen, hvoraf det bl.a. fremgår, at Rigsadvokaten med henblik på at sikre fortsat fokus på sanktionsniveauet i sager om hjemmerøveri vil tage initiativ til, at sagerne fremover jævnligt bliver drøftet i anklagemyndighedens Fagudvalg om Personfarlig Kriminalitet.

2. Straffene for voldtægt og straffene for seksuelt misbrug af børn

Ved lov nr. 380 af 6. juni 2002 blev der gennemført en række ændringer af straffeloven, der havde til formål at skærpe straffene for bl.a. vold, voldtægt og overtrædelse af straffelovens § 222. Endvidere blev der ved lov nr. 501 af 17. juni 2008 som stk. 3 i

straffelovens § 222 indsat en ny bestemmelse om strafskærpelse for visse sager om seksuelt misbrug af børn.

Rigsadvokaten har i årene fra 2004 til 2009 afgivet redegørelser til Justitsministeriet om straffniveauet i sager om voldtægt og sager om seksuelt misbrug af børn. Redegørelserne er udsendt ved Rigsadvokaten Informerer nr. 7/2004, 8/2004, 25/2005, 23/2006, 17/2007, 13/2008 og 20/2009. Redegørelserne viste, at strafskærpelserne gennemgående var slået igennem i praksis.

Efter redegørelserne fra august 2009 anmodede Justitsministeriet Rigsadvokaten om at afgive nye redegørelser om udviklingen i straffniveauet i voldtægtssager og sager om overtrædelse af straffelovens § 222.

RIGSADVOKATEN

SIDE 3

På den baggrund iværksatte Rigsadvokaten ved Rigsadvokaten Informerer nr. 20/2009 midlertidige ordninger om indberetning og forelæggelse af domme vedrørende voldtægt og overtrædelse af straffelovens § 222 i perioden fra den 18. januar 2010 til udgangen af juli 2010.

På baggrund af de indberettede domme har Rigsadvokaten udarbejdet vedlagte to redegørelser:

- Straffene i voldtægtssager efter ændringen af straffelovens § 216 i 2002 (bilag 2)
- Straffene i sager om overtrædelse af straffelovens § 222 efter ændringen af bestemmelsen i 2002 og 2008 (bilag 3)

Redegørelserne er afgivet til Justitsministeriet, som den 28. januar 2011 har sendt redegørelserne til Folketingets Retsudvalg. I forbindelse med redegørelsernes oversendelse til Folketingets Retsudvalg har Justitsministeriet anført følgende:

”Efter Justitsministeriets opfattelse kan det på grundlag af Rigsadvokatens redegørelser konkluderes, at domstolene i voldtægtssager gennemgående har forhøjet straffene i overensstemmelse med de tilkendegivelser om straffniveauet, der blev udtrykt i forbindelse med lovændringen i 2002.

Tilsvarende kan det efter Justitsministeriets opfattelse konkluderes, at det samlede billede af domspraksis i sager om seksuelt misbrug af børn viser, at der i langt hovedparten af sagerne i vidt omfang er taget hensyn til de strafskærpelser, som var tilsigtet med lovændringerne fra henholdsvis 2002 og 2008.

Justitsministeriet er endvidere enig med Rigsadvokaten i, at der på det foreliggende grundlag ikke er behov for en ny indberetningsordning om straffniveauet i voldtægtssager med henblik på afgivelse af en redegørelse herom.

For så vidt angår straffniveauet i sager om seksuelt misbrug af børn er Justitsministeriet enig med Rigsadvokaten i, at der er behov for en fortsat indberetnings-

ordning, og Justitsministeriet vil derfor anmode Rigsadvokaten om inden den 1. marts 2012 at udarbejde en ny redegørelse om strafniveauet i disse sager.”

Justitsministeriet har herefter ved brev af 4. februar 2011 anmodet Rigsadvokaten om inden den 1. marts 2012 at aflevere en ny redegørelse til ministeriet om udviklingen i strafniveauet i sager om seksuelt misbrug af børn.

På denne baggrund fastsættes herved nedenfor en ny midlertidig ordning om indberetning og forelæggelse af sådanne sager.

Opmærksomheden henledes i øvrigt på afsnit 7.2. i redegørelsen om straffene i voldtægtssager, hvoraf det bl.a. fremgår, at Rigsadvokaten med henblik på at sikre fortsat fokus på strafniveauet i sager om voldtægt vil tage initiativ til, at behandlingen af voldtægtssager fremover jævnlige bliver drøftet i anklagemyndighedens Fagudvalg om Personfarlig Kriminalitet.

RIGSADVOKATEN

SIDE 4

3. Indberetning og forelæggelse af sager om overtrædelse af straffelovens § 222

Som nævnt i pkt. 2 har Justitsministeriet anmodet om, at Rigsadvokaten senest den 1. marts 2012 afgiver en ny redegørelse om straffene i sager om overtrædelse af straffelovens § 222. På den baggrund fastsættes følgende:

Byretsdomme

Alle byretsdomme, hvor der er domfældt for overtrædelse af straffelovens § 222, herunder også jf. §§ 224 eller 225, skal forelægges for Rigsadvokaten.

Forelæggelsen skal ske via vedkommende regionale statsadvokat med en begrundet indstilling om, hvorvidt dommen bør ankes, herunder om strafudmålingen i sagen må anses for at være i overensstemmelse med intentionerne efter ændringerne af § 222.

Indstillingen skal vedlægges sagens akter samt en udskrift af dommen og af retsbogen. Såfremt udskrifter ikke foreligger umiddelbart efter afsigelsen af dommen, kan sagen videresendes uden disse dokumenter, der i så fald eftersendes.

Forelæggelse for statsadvokaten med ankeindstilling skal ske snarest muligt og senest 3 hverdage efter domsafsigelsen.

Statsadvokaten videresender sagen til Rigsadvokaten med sin indstilling om ankespørgsmålet. Dette bør ske snarest muligt og inden udløbet af ankefristen, således at rigsadvokaturen har mulighed for at vurdere sagen og således, at en eventuel anke-meddelelse kan udfærdiges og forkyndes inden ankefristens udløb.

Såfremt det er statsadvokatens opfattelse, at anklagemyndigheden bør søge straffen skærpet, kan statsadvokaten – uden forelæggelse for Rigsadvokaten – kontraanke eller initiativanke til skærpelse. Det samme gælder, hvis tiltalte anker på et tidspunkt, hvor sagen er forelagt for rigsadvokaturen.

Hvis statsadvokaten anker uden forudgående forelæggelse for Rigsadvokaten, underrettes Rigsadvokaten ved en udskrift af dommen og retsbogen og eventuelle andre dokumenter af væsentlig betydning sammen med skriftlig oplysning om ankeforholdene.

Frafald i landsretten af anklagemyndighedens påstand om skærpelse af straffen i en byretsdom må kun ske efter forudgående drøftelse med rigsadvokaturen.

RIGSADVOKATEN

SIDE 5

Landsretsdomme

Rigsadvokaturen skal underrettes om alle landsretsdomme, hvor der er domfældt for overtrædelse af straffelovens § 222, herunder også jf. §§ 224 eller 225.

Underretningen til Rigsadvokaten sker ved, at statsadvokaten indsender sagens akter samt udskrift af landsrettens dom og eventuelle udskrifter af retsbogen.

Underretningen skal ske snarest muligt og senest 5 hverdage efter domsafsigelsen. Såfremt udskrift af landsrettens dom ikke foreligger på dette tidspunkt, kan sagen viderefendes uden dommen, der i så fald eftersendes.

Ordningens tidsmæssige udstrækning mv.

Retningslinjerne ovenfor om forelæggelse af byretsdomme og underretning om landsretsdomme gælder for alle domme – dvs. både byrets- og landsretsafgørelser – der afsiges i perioden fra den 15. marts 2011 til udgangen af november 2011.

Dog skal Rigsadvokaten underrettes om ankesdomme afsagt af landsretterne inden den 1. marts 2012, hvis byrettens dom i sagen er afsagt inden udgangen af november 2011.

Jørgen Steen Sørensen

DATO 14. december 2010

JOURNAL NR.
RA-2009-609-0065

RIGSADVOKATEN

FREDERIKSHOLMS KANAL 16
1220 KØBENHAVN K

TELEFON 33 12 72 00
FAX 33 43 67 10

Redegørelse om straffene i sager om røveri begået i private hjem

1. Indledning

I de senere år har der været en øget opmærksomhed om sager om røveri begået i private hjem. Rigsadvokaten har derfor ønsket at sikre, at det i disse sager bliver fremhævet som en selvstændig skærpende omstændighed, at der er tale om et røveri begået i privat hjem, ligesom Rigsadvokaten har ønsket at sikre en koordinering af indsatsen og sanktionspåstandene i denne type sager.

Rigsadvokaten iværksatte på den baggrund i 2008 en midlertidig underretnings- og forelæggelsesordning, og efter anmodning fra Justitsministeriet udarbejdede Rigsadvokaten i oktober 2009 en redegørelse om straffene i sager om røveri begået i private hjem.

Den 19. november 2009 sendte Justitsministeriet redegørelsen til Folketingets Retsudvalg (Alm. del – bilag 99). I den forbindelse anførte Justitsministeriet på baggrund af redegørelsen bl.a., at det ville være nyttigt at følge strafudmålingen i sager om egentlige hjemmerøverier i endnu en periode.

Justitsministeriet har herefter ved brev af 23. november 2009 anmodet Rigsadvokaten om inden den 1. november 2010 at udarbejde en fornyet udtalelse om straffene i sager om egentligt hjemmerøveri (kategori 1, jf. afsnit 3 nedenfor).

Rigsadvokaten har på den baggrund foretaget en gennemgang af straffene i sager om egentlige hjemmerøverier. Gennemgangen omfatter domme, der har været indberettet i henhold til Rigsadvokatens midlertidige underretnings- og forelæggelsesordning

iværksat ved Rigsadvokaten Informerer nr. 18/2009, og hvor der er afsagt endelig dom af byretten eller landsretten fra den 1. juli 2009 til den 1. juli 2010.

I det følgende redegøres først i afsnit 2 for straffelovens bestemmelse om røveri samt for afgrænsningen af begrebet hjemmerøveri. I afsnit 3 redegøres for de underretnings- og forelæggelsesordninger, der lå til grund for den tidligere redegørelse fra oktober 2009, mens konklusionerne i redegørelsen fra oktober 2009 er omtalt i afsnit 4. Afsnit 5 indeholder en beskrivelse af den seneste indberetnings- og forelæggelsesordning samt en gennemgang af de indberettede sager. I afsnit 6 findes Rigsadvokatens samlede vurdering og konklusion.

RIGSADVOKATEN

I bilaget til redegørelsen findes en beskrivelse af de enkelte domme, der er indgået i undersøgelsen af straffniveauet.

SIDE 2

2. Straffelovens § 288 om røveri samt begrebet hjemmerøveri

Røveri straffes efter bestemmelsen i straffelovens § 288. Bestemmelsen er senest blevet ændret ved lov nr. 218 af 31. marts 2004 om ændring af straffeloven og retsplejeloven (Ændring af strafferammer og bestemmelser om straffastsættelse mv.), hvor stk. 2 om røveri af særlig grov beskaffenhed blev præciseret.

Bestemmelsen har i dag følgende ordlyd:

”§ 288. For røveri straffes med fængsel indtil 6 år den, som for derigennem at skaffe sig eller andre uberettiget vinding ved vold eller trussel om øjeblikkelig anvendelse af vold

- 1) fratager eller aftvinger nogen en fremmed rørlig ting,
 - 2) bringer en stjålet ting i sikkerhed eller
 - 3) tvinger nogen til en handling eller undladelse, der medfører formuetab for den overfaldne eller
- nogen, for hvem denne handler.

Stk. 2. Straffen kan stige til fængsel i 10 år, når et røveri er af særlig grov beskaffenhed navnlig på grund af dets særlig farlige karakter, udførelsesmåden eller omfanget af den opnåede eller tilsigtede vinding, eller når et større antal forbrydelser er begået.”

Det er således en betingelse for at domfælde for røveri, at gerningsmanden har anvendt vold eller trussel om øjeblikkelig anvendelse af vold med forsæt til at opnå en uberettiget vinding.

Efter bestemmelsen i stk. 2 kan straffen for røveri stige til fængsel i 10 år, hvis røveriet har haft en særlig farlig karakter, eller der i øvrigt foreligger særligt skærpende omstændigheder. Opregningen i bestemmelsen af tilfælde, der kan medføre en skærpet straf, er ikke udtømmende. Som typisk eksempel kan nævnes det tilfælde, at der under røveriet er truet med skarpladt skydevåben.

Begrebet hjemmerøveri er i Rigsadvokaten Informerer nr. 8/2008 afgrænset således:

”Det er en forudsætning, at gerningsstedet skal være hus, lejlighed, sommerhus eller lignende, der benyttes til privat beboelse.

Sagen skal tillige være omfattet af straffelovens § 288 – eventuelt jf. § 21 om forsøg. Også røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 2, hvor der er tale om at bringe en stjålet ting i sikkerhed, og efter nr. 3, hvor man tvinger nogen til en handling eller undladelse, der medfører formuetab for den overfaldne eller nogen, for hvem denne handler, vil være omfattet. Den situation, hvor et tyveri udvikler sig til et røveri, f.eks. hvor ejendommens beboer overrasker en indbrudstyv, vil også være omfattet ...

Det forhold, at gerningsmanden er en bekendt til forurettede, udelukker ikke, at der kan være tale om hjemmerøveri. Også et røveri begået i forbindelse med indrivelse af gæld vil være omfattet ..., hvis der rejses tiltale efter straffelovens § 288.”

RIGSADVOKATEN

SIDE 3

3. Rigsadvokatens underretnings- og forelæggelsesordning iværksat ved Rigsadvokaten Informerer nr. 8/2008 og Rigsadvokaten Informerer nr. 5/2009

I lyset af den opmærksomhed, som sager om røveri i private hjem havde været genstand for, iværksatte Rigsadvokaten den 14. april 2008 ved Rigsadvokaten Informerer nr. 8/2008 en midlertidig underretnings- og forelæggelsesordning om denne type sager. Underretnings- og forelæggelsesordningen indebar, at politidirektørerne skulle underrette rigsadvokaturen om alle sager om røveri begået i private hjem, når der skete tiltalerejsning, med henblik på drøftelse af anklagemyndighedens strafpåstand i sagen. Derudover skulle politidirektørerne og statsadvokaterne underrette rigsadvokaturen om alle by- og landsretsdomme vedrørende de nævnte røverier, således at rigsadvokaturen kunne vurdere spørgsmålet om anke.

Ved Rigsadvokaten Informerer nr. 5/2009 orienterede Rigsadvokaten om Højesterets dom af 10. marts 2009 (U 2009.1410 H) i en sag om røverier begået i private hjem samt om de hidtidige erfaringer på området. Det blev samtidig fastsat, at underretnings- og forelæggelsesordningen skulle fortsætte, således at Rigsadvokaten kunne opnå et yderligere grundlag for vurdering af strafudmålingen på området.

I Rigsadvokaten Informerer nr. 5/2009 er om de hidtidige erfaringer på området bl.a. anført følgende:

”Som nævnt i indledningen har rigsadvokaturen siden udsendelsen af Rigsadvokaten Informerer nr. 8/2008 modtaget underretning om en række sager om røveri begået i private hjem. Sagerne har vist sig at falde i tre hovedkategorier:

- 1) Egentligt hjemmerøveri: Røveri, hvor gerningsmanden og forurettede ikke har forudgående personlige relationer, men hvor motivet må antages at være en formodning om værdier i forurettedes hjem, og hvor gerningsmanden er trængt ind i det private hjem, uanset at beboerne var hjemme.

- 2) Røveri i privat hjem med motiv af hævn eller inddrivelse af påstået gæld eller lignende: Røveri begået med baggrund i stridigheder eller uoverensstemmelser mellem forurettede og gerningsmanden eller personer med tilknytning til gerningsmanden, herunder hvad der kan betegnes som "hævnmotiv", og også hvor der er tale om et påstået skyldforhold mellem parterne, herunder narkogæld.
- 3) Indbrud, som udvikler sig til et røveri: Røveri, der opstår i tilfælde, hvor en beboer kommer til stede under et igangværende indbrud i et privat hjem.

Efter rigsadvokaturens opfattelse er det især røverierne under pkt. 1 – egentlig hjemmerøveri – der giver anledning til, at anklagemyndigheden skal påstå markante straffe. I disse sager er det min opfattelse, at der som udgangspunkt – ligesom det skete i Højesteret – af anklagemyndigheden bør nedlægges påstand om straf af fængsel i 3 år, og at denne strafpåstand i øvrigt bør justeres i lyset af skærpende og formildende omstændigheder i de enkelte sager."

RIGSADVOKATEN

SIDE 4

Det blev samtidig tilkendegivet, at der for de øvrige typer af røveri i private hjem (røverierne under kategori 2 og 3) typisk vil foreligge sådanne omstændigheder, at udgangspunktet for strafpåstanden skal være mindre end 3 år, dog således at strafpåstanden også her udformes under hensyn til sagens konkrete omstændigheder i både skærpende og formildende retning.

4. Rigsadvokatens redegørelse fra oktober 2009 om straffene i sager om røveri i private hjem

Justitsministeriet anmodede ved brev af 29. januar 2009 Rigsadvokaten om at udarbejde en redegørelse for straffniveauet vedrørende røverier begået i private hjem, når der forelå det fornødne grundlag herfor. Herunder blev Rigsadvokaten anmodet om at vurdere, om der kunne være brug for yderligere initiativer med henblik på at sikre en skærpet strafferetlig vurdering på dette område.

På den baggrund foretog Rigsadvokaten en gennemgang af straffene i sager om røverier begået i private hjem. Gennemgangen omfattede domme, der havde været indberettet i henhold til Rigsadvokatens midlertidige underretnings- og forelæggelsesordning iværksat ved Rigsadvokaten Informerer nr. 8/2008, og hvor der var afsagt endelig dom af byretten, landsretten eller Højesteret inden den 1. juli 2009.

I oktober 2009 afgav Rigsadvokaten en redegørelse om straffene i sager om røveri i private hjem. Redegørelsen blev udsendt ved Rigsadvokaten Informerer nr. 18/2009. I redegørelsen, der omfattede 66 sager afgjort i perioden fra den 14. april 2008 til den 1. juli 2009, blev sagerne i overensstemmelse med Rigsadvokaten Informerer nr. 5/2009 inddelt i 3 hovedkategorier, der blev benævnt egentligt hjemmerøveri (kategori 1), røveri i privat hjem med motiv af hævn eller inddrivelse af påstået gæld eller lignende (kategori 2) og indbrud, som udvikler sig til røveri (kategori 3).

For så vidt angår de egentlige hjemmerøverier (kategori 1) blev det bl.a. anført, at indtrængen i privat hjem for at begå røveri efter retspraksis er en selvstændig skærpende omstændighed, som tillægges betydning ved fastsættelsen af straffen. Den samlede gennemgang af dommene i kategori 1 viste, at straffene for egentlige hjemmerøverier lå i niveauet 2 år og 6 måneder til 3 års fængsel, når der ikke forelå særligt skærpende eller formildende omstændigheder (normalstrafniveauet).

Det blev også med hensyn til sager omfattet af kategori 2 og kategori 3 konkluderet, at domstolene generelt tillagde det vægt i skærpende retning, at forholdet var begået i privat hjem. Det var i øvrigt vanskeligt at udtale sig mere præcist om normalstrafniveauet på grund af sagernes meget forskellige karakter. Dog syntes der i disse to kategorier at være tale om udmåling af en noget lavere straf end i kategori 1. De fleste straffe i kategori 2 blev udmålt i niveauet 1 år og 6 måneder til 2 år og 6 måneders fængsel. Med hensyn til kategori 3 blev straffen udmålt i niveauet fængsel i 1 år og 6 måneder i den oftest forekommende situation, hvor der blev udøvet nogen vold, og gerningsmanden tidligere var straffet for berigelseskriminalitet.

RIGSADVOKATEN

SIDE 5

Konklusionen i redegørelsen fra 2009 var, at anklagemyndighedens påstand i de konkrete sager om, at det skulle anses som en selvstændig skærpende omstændighed, at røveriet var begået i privat hjem, måtte anses for at have haft indflydelse på domstolens fastsættelse af straffen i skærpende retning Ved Højesterets dom af 10. marts 2009 blev det endvidere fastslået, at det skal anses for en selvstændig skærpende omstændighed, at røveriet er begået i privat hjem, og der blev fastlagt et vist – strengt – strafniveau for egentlige hjemmerøverier. Der kunne således siges at være sket en skærpelse af strafniveauet, navnlig i sagerne om de egentlige hjemmerøverier. På denne baggrund fandt Rigsadvokaten, at der for tiden ikke var behov for yderligere initiativer til sikring af en skærpet strafferetlig vurdering på området.

Rigsadvokaten fandt dog, at det ville være nyttigt at følge strafudmålingen i sagerne om egentlige hjemmerøverier i endnu en periode for derved at sikre fortsat opmærksomhed på området. Baggrunden herfor var, at det som udgangspunkt var de egentlige hjemmerøverier, der havde givet anledning til den øgede opmærksomhed, og at det navnlig i disse sager måtte siges at være særligt krænkende og intimiderende for forurettede at blive angrebet i eget hjem. Endvidere kunne hjemmerøverier af denne karakter være egnet til at skabe utryghed i lokalområderne.

Derimod fandt Rigsadvokaten ikke anledning til at følge området for sagerne omfattet af kategori 2 og 3 yderligere. Baggrunden herfor var, at disse sager er meget forskelligartede og adskiller sig fra de egentlige hjemmerøverier, enten ved, at røveriet er udsprunget af interne stridigheder eller ved, at motivet ikke har været at begå røveri i forurettedes hjem.

Rigsadvokatens redegørelsen blev afgivet til Justitsministeriet, som den 19. november 2009 sendte redegørelsen til Folketingets Retsudvalg (Alm. del – bilag 99). I forbindelse med redegørelsens oversendelse til Folketingets Retsudvalg anførte Justitsministeriet, at man var enig med Rigsadvokaten i, at der ikke for tiden var behov for yderligere initiativer til sikring af en skærpet strafferetlig vurdering af sager om røverier begået i private hjem, men at det ville være nyttigt at følge strafudmålingen i sager om de egentlige hjemmerøverier i endnu en periode.

På baggrund heraf anmodede Justitsministeriet ved brev af 23. november 2009 Rigsadvokaten om at udarbejde en fornyet udtalelse om straffene i sager inden for denne kategori.

RIGSADVOKATEN

SIDE 6

5. Straffene i sager om egentligt hjemmerøveri

5.1. Afgrænsning af de sager, der er omfattet af redegørelsen

Til brug for denne redegørelse iværksatte Rigsadvokaten herefter ved Rigsadvokaten Informerer nr. 18/2009 en ny midlertidig underretnings- og forelæggelsesordning. De sager, der er indberettet i henhold til Rigsadvokaten Informerer nr. 18/2009, og som indgår i denne redegørelse, omfatter by- og landsretsdomme, hvor dommen er afsagt i perioden fra den 1. juli 2009 til den 1. juli 2010. Endvidere er ankedomme afsagt af landsretterne efter udløbet af den nævnte periode medtaget, hvis byrettens dom i sagen er afsagt inden udgangen af juni 2010.

Domme, hvor en væsentlig del af straffen er udmålt som følge af anden kriminalitet, der er pådømt samtidig, er ikke medtaget i redegørelsen. Endvidere er domme, hvor der i stedet for straf er idømt en foranstaltning efter straffelovens § 68 eller § 69 (f.eks. vedrørende sindssyge), ikke medtaget.

Redegørelsen omfatter alene sager om egentlige hjemmerøverier (kategori 1). Et egentligt hjemmerøveri er som anført i afsnit 3 defineret som et røveri, hvor gerningsmanden og forurettede ikke har forudgående personlige relationer, men hvor motivet må antages at være en formodning om værdier i forurettedes hjem, og hvor gerningsmanden er trængt ind i det private hjem, uanset at beboeren var hjemme. Herunder hører også de tilfælde, hvor forurettede er blevet udvalgt, idet gerningsmanden har betragtet vedkommende som et ”let” offer.

Det samlede antal af indberettede sager, som indgår i redegørelsen, er 36. Der er ved opgørelsen af det samlede antal af sager medtaget både fuldbyrdede røverier og forsøg herpå, jf. straffelovens § 21.

Selv om redegørelsen – i modsætning til redegørelsen fra 2009 – kun omfatter domme om egentlige hjemmerøverier, skal det bemærkes, at der også her generelt er tale om sager af meget forskellig karakter, som kan variere betydeligt i karakter og grovhed, således at det også inden for denne sagskategori kan være vanskeligt at foretage en nærmere sammenligning af strafudmålingen i sagerne.

Straffene udmåles således på baggrund af de konkrete omstændigheder i sagerne, og strafudmålingen afhænger bl.a. af, i hvilket omfang der har været udøvet vold, og hvilken karakter den udøvede vold har haft, herunder om forurettede har fået alvorlige skader som følge af volden. Derudover vil det have betydning, hvorvidt der har været anvendt våben, og om røveriet er begået af flere i forening og eventuelt efter forudgående planlægning. Er tiltalte endvidere tidligere straffet for lignende kriminalitet, vil dette som hovedregel være en selvstændig skærpende omstændighed ved udmåling af straffen. Endelig ses det ofte i sagerne, at der foruden røveri begået i privat hjem indgår anden kriminalitet i dommen. Det kan i sådanne sager således være vanskeligt at vurdere præcist, hvad straffen for hjemmerøveriet isoleret blev udmålt til. Som ovenfor nævnt er domme, hvor en væsentlig del af straffen må anses for udmålt som følge af anden kriminalitet, i øvrigt ikke medtaget i redegørelsen.

RIGSADVOKATEN

SIDE 7

5.2. De indberettede domme

Som nævnt ovenfor er der indberettet i alt 36 sager. Sagerne fordeler sig på 18 ankesager og 18 byretssager.

Dom 1 er en sag om røveri af særlig farlig karakter, jf. straffelovens § 288, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, hvor 4 af de tiltalte endvidere blev dømt for vold med døden til følge mod en af de forurettede. T4 og T5 blev for disse forhold idømt fængsel i 8 år. Byretten lagde ved strafudmålingen på den ene side vægt på karakteren af voldsudøvelsen, at der ikke havde været tale om et planlagt røveri, og at de tiltalte ikke tidligere var straffet for vold. På den anden side lagde retten vægt på, at volden havde haft døden til følge for den ene forurettede, at der havde været tale om grov vold omfattet af straffelovens § 245, stk. 1 i forhold til den anden forurettede, og på de omstændigheder, hvorunder volden var udøvet. Byretten udmålte straffen for T1 for de to forhold samt tre indbrud til fængsel i 8 år og 3 måneder, mens straffen for T2 for de to forhold samt 49 indbrud blev udmålt til fængsel i 10 år. T3 havde fungeret som chauffør og blev alene dømt for tyveri, og straffen for dette samt 43 indbrud blev udmålt til fængsel i 2 år. T6 havde under røveriet opholdt sig uden for huset og straffen blev udmålt til fængsel i 1 år og 6 måneder. Landsretten stadfæstede byrettens dom.

I dom 2 blev det udtrykkeligt fremhævet af retten, at indtrængen i privat hjem for at begå røveri i sig selv er en skærpende omstændighed, som må tillægges betydning ved fastsættelsen af straffen for det pågældende røveri. Der var i sagen tale om et røveri, til

dels forsøg herpå, hvor der blev udøvet vold i form af knivstik, knytnæveslag og bid. T1 blev endvidere dømt for to grove voldsforhold i gentagelsestilfælde, mens T2 tilige blev dømt for et forhold af grov vold efter straffelovens § 245, stk. 1. Straffen for T1 blev udmålt til fængsel i 6 år, der var en fællesstraf med 60 dage fra en tidligere betinget dom. For T2 udmålte straffen til fængsel i 3 år.

I dom 3 blev tiltalte dømt for røveri af særlig farlig karakter, jf. straffelovens § 288, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, idet der blev truet med et skarpladt haglgevær. Byretten udmålte straffen til fængsel i 4 år og 9 måneder, der var en fællesstraf med 187 dage fra en tidligere prøveløsladelse. T blev endvidere dømt for ulovlig tvang samt en række øvrige forhold, herunder overtrædelse af straffelovens § 192 a om overtrædelse af våbenlovgivningen under særlig skærpende omstændigheder. Retten anså det for særligt skærpende, at røveriet blev begået i forurettedes hjem under anvendelse af et skarpladt haglgevær, og at T efterfølgende truede forurettede til at følge med ud til en bil, hvorefter T tvang forurettede til at lægge sig i bilens bagagerum.

RIGSADVOKATEN

SIDE 8

I dom 4 blev straffen udmålt til fængsel i 4 år og 6 måneder. Dette var også resultatet i dom 5, 6 og 7.

I dom 4 blev de tiltalte ligesom i dom 3 dømt for røveri af særlig farlig karakter, jf. straffelovens § 288, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, idet de tiltalte bevæbnet med baseballbat og pistoler truede og udøvede vold mod to forurettede. De tiltalte blev endvidere dømt for ulovlig frihedsberøvelse af de forurettede ved efterfølgende at have tvunget de forurettede til at køre med i en bil.

I dom 5 blev de to 16-årige tiltalte dømt for 8 hjemmerøverier, der hovedsagligt blev begået mod ældre svage mennesker under anvendelse af vold og grove trusler. De tiltalte blev endvidere dømt for 4 gaderøverier. Straffen blev udmålt i lyset af skærpelsen af straffniveaue, der kom til udtryk i Højesterets dom af 10. marts 2009.

I dom 6 blev de to tiltalte på henholdsvis 15 år og 17 år dømt for 3 hjemmerøverier hos ældre mennesker. De blev endvidere dømt for et røveri mod en buschauffør, ligesom T1 blev dømt for yderligere et forsøg på hjemmerøveri samt 3 gaderøverier, herunder et forsøg. Straffen for T1 blev udmålt til fængsel i 4 år og 6 måneder, mens T2's straf blev fastsat til fængsel i 3 år og 6 måneder.

Dom 7 har lighedspunkter med dom 4. I denne sag blev røveriet begået i forening efter forudgående aftale om natten under anvendelse af maskering og trussel med oversavet haglgevær og knive. Derudover blev de forurettede bundet med gaffatape. De tiltalte blev endvidere dømt for ulovlig frihedsberøvelse ved efterfølgende at have bundet de forurettede til et møbel, hvorefter de blev låst inde på et badeværelse.

Straffene i dom 8 ligger i samme niveau som dom 4-7. I denne sag blev røveriet som i dom 7 begået af flere i forening efter forudgående aftale og under anvendelse af maskering og trussel med knive. De tiltalte var endvidere bevæbnet med køller. Retten udmålte straffen for T1 til fængsel i 4 år og 3 måneder, der var en fællesstraf med 1 år og 6 måneder fra en tidligere delvist betinget dom. Straffen for de øvrige tre tiltalte blev udmålt til henholdsvis fængsel i 3 år og 9 måneder (fællesstraf med 1 år), 2 år og 6 måneder (fællesstraf med 2 måneder) og 2 år og 6 måneder. Retten lagde på den ene side vægt på røveriets alvorlige karakter og på den anden side, at der ikke blev udøvet vold.

RIGSADVOKATEN

I dom 9 blev straffen udmålt til fængsel i 4 år, der var en fællesstraf med 4 måneder fra en tidligere delvist betinget dom. Straffene i dom 10, 11 og 12 ligger i samme niveau eller lidt under.

SIDE 9

I dom 9 var der ligesom i dom 7 og 8 tale om et røveri begået af flere i forening efter fælles forudgående aftale under anvendelse af maskering og trussel med kniv. I dom 9 blev der desuden udøvet vold mod alle tre forurettede i form af spark og slag på kroppen og i ansigtet. Straffen for T3 og T4 blev udmålt til fængsel i 2 år, hvoraf 1 år og 6 måneder blev gjort betinget, der for T4's vedkommende var en fællesstraf med 50 dage fra en tidligere betinget dom. Straffen for T5 blev udmålt til fængsel i 2 år og 2 måneder.

Fælles for dom 10, 11 og 12 er, at der blev truet med pistol, hvilket domstolene anså som en skærpende omstændighed. I dom 10 og 12 blev der desuden udøvet vold. Derudover var de tiltalte alle tidligere straffet. Røverierne i dom 10 og 12 blev begået af flere gerningsmænd i forening, hvilket også udtrykkeligt blev tillagt skærpende betydning.

I dom 10 fandt byretten, at et hjemmerøveri som udgangspunkt bør medføre en straf på fængsel i 2 år og 6 måneder til 3 år. Retten udmålte straffen for T1 til fængsel i 3 år og 6 måneder og for T2 til fængsel i 4 år. T2 blev endvidere dømt for en grov overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, om vold og trusler mod personer, som det påhviler at handle i medfør af offentlig tjeneste eller hverv.

Dom 11 og 12 ligger i samme niveau som dom 10. I dom 11 udmålte landsretten straffen til fængsel i 3 år og 9 måneder. I dom 12 udmålte landsretten straffen for T1, T2 og T3 til fængsel i 2 år og 6 måneder, der for T1's vedkommende var en fællesstraf med 42 dage fra en tidligere prøveløsladelse. For T4 udmåltes straffen til fængsel i 3 år og 6 måneder, der var en fællesstraf med 6 måneder fra en tidligere betinget dom, mens straffen for T5 blev fastsat til fængsel i 2 år.

I dom 13 blev straffen for T1 udmålt til fængsel i 3 år, der var en fællesstraf med 35 dage fra en tidligere prøveløsladelse. Der var under røveriet udøvet vold i form af knytnæveslag, spark samt slag i hovedet med en vinflaske. Retten lagde ved strafudmålingen vægt på, at røveriet blev begået i forening om natten i privat hjem under udøvelse af vold. Straffen for T2 blev udmålt til fængsel i 2 år og 9 måneder. Begge de tiltalte var tidligere straffet.

Straffene i dom 14 og 15 ligger i samme niveau som dom 13.

I både dom 14 og 15 blev der udøvet vold, mens der i dom 15 tillige blev truet med en attrappistol og med kniv. I begge domme blev hjemmerøveriet begået i forening med medgerningsmænd. I dom 14 lagde retten vægt på, at forurettede var særligt svækket samt på tiltaltes forstraffe. I dom 15 lagde retten vægt på den tiltaltes rolle som initiativtager og hovedmand.

RIGSADVOKATEN

SIDE 10

I dom 16 blev straffen udmålt til fængsel i 2 år og 9 måneder. Dette var også resultatet i dom 17, 18 og 19. I dom 17 blev der tillige idømt en ungdomssanktion. Fælles for disse domme er, at domstolene som skærpende omstændighed lagde vægt på, at røveriet/røveriforsøget blev begået i forening og efter forudgående aftale under trussel med skydevåben, samt at røveriet blev begået i forurettedes hjem. I både dom 17 og 19 anførte landsretten udtrykkeligt, at indtrængen i privat hjem for at begå røveri i sig selv er en skærpende omstændighed. Som formildende omstændigheder blev der lagt vægt på de tiltaltes unge alder.

I dom 20 blev straffen udmålt til fængsel i 2 år og 6 måneder. Dette var også resultatet i dom 21, 22, 23 og 24. Fælles for dommene er, at røverierne/røveriforsøgene er begået i forening med medgerningsmænd. Derudover er sagerne af meget forskellig karakter, idet de konkrete omstændigheder ved selve røveriet/røveriforsøget varierer.

I dom 20 blev der anvendt maskering og trusler med pistol. I dom 23 og 24 blev der truet med kniv, ligesom der i dom 23 endvidere blev udøvet grov vold, hvorimod der i dom 24 ikke blev udøvet vold. I dom 20, 21, 23 og 24 var de tiltalte tidligere straffet. Som formildende omstændigheder ses retten i dom 21, 22 og 23 primært at have lagt vægt på de tiltaltes unge alder.

I dom 25 blev straffen udmålt til fængsel i 2 år, hvilket også var resultatet i dom 26 og 28. Fælles for disse domme er, at forholdene blev begået i forening med en medgerningsmand, og at de tiltalte var tidligere straffet. Derudover er omstændighederne i dommene forskellige, idet der blev udøvet vold i dom 25 og anvendt kniv til vold og trusler over for de forurettede i dom 26. I dom 26 lagde retten vægt på tiltaltes unge alder. I dom 28 blev røveriet begået over for et svagt offer.

I dom 27 var de tiltalte begge 17 år. De blev dømt for forsøg på røveri, hvor T1 var maskeret og truede med pistol og patroner. T1 var tidligere straffet. Landsretten udmålte straffen for T1 til fængsel i 1 år og 10 måneder, der var en fællesstraf med 20 dage fra en tidligere betinget dom, og for T2 til fængsel i 2 år, hvoraf 1 år og 6 måneder blev gjort betinget. Retten lagde ved strafudmålingen vægt på T1's alder, at der alene var tale om forsøg, samt at der ikke var blevet udøvet vold. Med hensyn til T2, der tillige blev dømt for medvirken til et røveri mod et supermarked, lagde retten vægt på hans unge alder, at han ikke tidligere var straffet samt hans mindre fremtrædende rolle i forbindelse med røverierne.

RIGSADVOKATEN

I dom 29 blev straffen udmålt til fængsel i 1 år og 6 måneder. Straffene i dom 30, 31, 32, 33, 34 og 35 ligger i samme niveau eller derunder. I dom 32 blev der tillige idømt en ungdomssanktion.

SIDE 11

I dom 29, 30, 33 og 34 blev der ikke anvendt vold, men alene truet med kniv eller softgun. I dom 31 og 32 var den anvendte vold af begrænset karakter. I dom 30-35 lagde domstolene ved strafudmålingen som skærpende omstændighed vægt på, at røveriet/røveriforsøget blev begået i forurettedes hjem. I dom 29 lagde retten ved strafudmålingen vægt på karakteren af forholdet, hvori må antages at indgå den omstændighed, at røveriforsøget blev begået i privat hjem.

I dom 30, 31, 32, 33 og 34 blev der som formildende omstændighed lagt vægt på de tiltaltes unge alder og gode personlige forhold.

I dom 35, hvor der blev udmålt de laveste straffe (8 måneders fængsel, heraf 6 måneder betinget, samt ungdomssanktion) blandt de indberettede domme, var de tiltalte 15 år og 16 år. De tiltalte var endvidere ikke tidligere straffet. Som skærpende omstændighed lagde retten vægt på, at røveriforsøget blev begået af flere i forening.

Endelig blev den tiltalte i dom 36 idømt en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a bl.a. med vilkår om anbringelse på institution. Tiltalte var 17 år og tidligere straffet for vold. Der var tale om forsøg på røveri i forening med en medgerningsmand under trussel med kniv. Retten fandt det forsvarligt at idømme en ungdomssanktion, da tiltalte havde udnyttet sit ophold på en sikret institution under en varetægtsfængsling optimalt, bl.a. til at blive stoffri.

6. Rigsadvokatens samlede vurdering og konklusion

6.1. I Rigsadvokatens redegørelse fra oktober 2009 viste den samlede gennemgang af dommene i kategori 1 om egentlige hjemmerøvier efter min opfattelse, at straffen for et egentligt hjemmerøveri lå i niveauet 2 år og 6 måneder til 3 års fængsel, når der ikke forelå særligt skærpende eller formildende omstændigheder (normalstrafni-

veauet), jf. herved også Højesterets dom af 10. marts 2009 (U 2009.1410 H). Det var samtidig i retspraksis fastslået, at indtrængen i privat hjem måtte anses for en selvstændig skærpende omstændighed, men at strafudmålingen i øvrigt måtte ske efter en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder.

I de 36 domme, der er indberettet til brug for denne redegørelse, er der udmålt straffe i niveauet 8 måneders fængsel til fængsel i 10 år. Derudover er der idømt ungdoms-sanktion i medfør af straffelovens § 74 a. I størstedelen af de indberettede domme er straffen fastsat i niveauet 2 år og 6 måneder til 3 års fængsel. Der foreligger dog tillige en række domme, hvor straffen på grund af skærpende omstændigheder er udmålt væsentligt over dette niveau. De indberettede sager varierer meget i karakter og grovhed, hvilket samlet set kan gøre det vanskeligt at foretage en nærmere indbyrdes sammenligning af sagerne.

RIGSADVOKATEN

SIDE 12

Gennemgangen af dommene viser efter min opfattelse, at normalstraffen for et egentligt hjemmerøveri fortsat ligger i niveauet 2 år og 6 måneder til 3 års fængsel, jf. også Højesterets dom af 10. marts 2009. Straffastsættelsen i den enkelte sag vil dog – ligesom i andre straffesager – altid ske efter en konkret vurdering af sagens samlede omstændigheder i både skærpende og formildende retning, jf. også nedenfor.

Efter min opfattelse viser også denne gennemgang af de indberettede domme om hjemmerøvier, at indtrængen i privat hjem for at begå røveri – i overensstemmelse med tilkendegivelserne i Højesterets dom af 10. marts 2009 – anses for en selvstændig skærpende omstændighed af domstolene ved straffens fastsættelse. I hovedparten af de indberettede sager har retten således også udtrykkeligt anført, at det anses for en selvstændig skærpende omstændighed, at røveriet er begået i privat hjem.

I overensstemmelse med det, der er anført i min redegørelse fra 2009, er det således mit generelle indtryk, at der inden for de senere år kan konstateres en skærpelse af strafniveauet i sager om egentlige hjemmerøvier, og at dette skærpede strafniveau generelt følges af domstolene.

I skærpende retning ses det herudover i retspraksis bl.a. at blive tillagt betydning, at røveriet er begået om aftenen eller natten af flere i forening, under anvendelse af vold eller våben, at forurettede er afgang ved døden eller har fået alvorlige skader i øvrigt som følge af voldsudøvelsen, eller at forurettede var ældre eller svagelig. I sådanne sager er der udmålt en straf, der ligger over normalstrafniveauet. I andre tilfælde ses der efter en samlet vurdering af sagens omstændigheder at være udmålt en lavere straf begrundet i konkrete formildende omstændigheder, herunder f.eks. ung alder hos tiltalte, gode personlige forhold, ingen forstraffe eller begrænset eller ingen voldsudøvelse i forbindelse med røveriet.

6.2. Som det fremgår, har Rigsadvokaten siden 2008 fulgt straffastsættelsen i sager om røveri begået i privat hjem, og der er både i politikredsene og hos statsadvokaterne stor opmærksomhed på disse sager, herunder at det af anklagemyndigheden ved strafudmålingen påberåbes som en selvstændig skærpende omstændighed, at røveriet er begået i privat hjem.

Som nævnt er det også min opfattelse, at det nu klart er fastslået i retspraksis, at det skal anses for en selvstændig skærpende omstændighed, at røveriet er begået i privat hjem, og det er min opfattelse, at domstolene må forventes også fremover at tillægge denne omstændighed væsentlig betydning ved fastsættelsen af straffen, jf. også Højesterets dom af 10. marts 2009.

RIGSADVOKATEN

SIDE 13

Det bemærkes endvidere, at Rigsadvokaten i øjeblikket er i færd med at udarbejde en domssamling indeholdende de domme om hjemmerøvier, der er omfattet af Rigsadvokatens redegørelse fra oktober 2009. De domme, der er indberettet til brug for denne redegørelse, vil tillige blive indarbejdet i denne domssamling, ligesom også fremtidige domme om bl.a. hjemmerøvier vil indgå i domssamlingen. Domssamlingen vil efter min opfattelse bidrage til at sikre en fortsat skærpet opmærksomhed om strafudmålingen i sager om egentlige hjemmerøvier samt give anklagere en let adgang til relevant retspraksis, der vil kunne påberåbes i sager af denne karakter.

Med henblik på at sikre fortsat fokus på sanktionsniveauet i sager om hjemmerøveri vil disse sager desuden fremover jævnligt blive drøftet i anklagemyndighedens Fagudvalg om Personfarlig Kriminalitet, som består af repræsentanter for alle politikredse og regionale statsadvokater samt Rigsadvokaten.

Anklagemyndigheden vil således også fremover være meget opmærksom på strafniveauet i sager om hjemmerøvier, og jeg finder på det foreliggende grundlag ikke behov for at iværksætte en fornyet forelæggelses- og indberetningsordning mv. om strafniveauet i sager om hjemmerøvier eller i øvrigt at iværksætte yderligere særlige initiativer med henblik på at sikre en skærpet strafferetlig vurdering på området.

Oversigt over straffene i sager om røveri begået i private hjem

1. Indledning

I dette bilag beskrives de domme, der indgår i redegørelsen. Der er tale om domme, der er indberettet i henhold til Rigsadvokatens indberetningsordning iværksat ved RI nr. 8/2008, som senere er afløst af RI nr. 18/2009, og som er afsagt i perioden fra den 1. juli 2009 til den 1. juli 2010. Endvidere er anke-domme afsagt af landsretterne efter udløbet af den nævnte periode medtaget, hvis byrettens dom i sagen er afsagt inden udgangen af juni 2010.

Domme, hvor en væsentlig del af straffen er udmålt som følge af anden kriminalitet, der er pådømt samtidig, er ikke medtaget. Endvidere er domme, hvor der i stedet for straf er idømt en foranstaltning efter straffelovens § 68 eller § 69, ikke medtaget.

Beskrivelsen af dommene er foretaget på en sådan måde, at de oplysninger, som må antages at have haft væsentlig betydning for straffastsættelsen, fremgår. Tiltaltes alder er nævnt, hvorimod forurettedes alder alene er nævnt, hvis forurettede har været særlig ung eller gammel, idet dette forhold kan have betydning for straffastsættelsen. Endvidere er det anført, hvis tiltalte tidligere er straffet for ligegartet kriminalitet. I de tilfælde, hvor tiltalte tillige er dømt for andre forhold, er dette nævnt, hvis det har haft betydning for fastsættelsen af straffen i sagen.

Dommene omfatter egentlige hjemmerøverier. Et egentligt hjemmerøveri er defineret som et røveri, hvor gerningsmanden og forurettede ikke har forudgående personlige relationer, men hvor motivet må antages at være en formodning om værdier i forurettedes hjem, og hvor gerningsmanden er trængt ind i det private hjem, uanset at beboeren var hjemme. Herunder henhører også de tilfælde, hvor forurettede er blevet udvalgt, idet gerningsmanden har betragtet vedkommende som et ”let” offer.

2. Domme

- **Dom 1 – Retten i Horsens dom af 21. december 2009 (T2, T3 og T6) og Vestre Landsrets dom af 11. august 2010 (T1, T4 og T5)**
- **Fængsel i 8 år og 3 måneder (T1), 10 år (T2), 2 år (T3), 8 år (T4), 8 år (T5) og 1 år og 6 måneder (T6) samt udvisning**

T1, der var 23 år, T2, der var 31 år, T3, der var 50 år, T4, der var 22 år, T5, der var 20 år og T6, der var 37 år, blev ved nævningeting dømt for i forening at være brudt ind i et ældre ægtepars hjem om natten for at tilegne sig værdier. T3, der fungerede som chauffør, blev dømt for tyveri af særlig grov

beskaffenhed efter straffelovens § 276, jf. § 286, stk. 1, og T6, der under hele forløbet opholdt sig uden for huset, blev dømt for medvirken til røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. § 23. De øvrige tiltalte (T1, T2, T4 og T5) blev dømt for røveri af særlig farlig karakter efter straffelovens § 288, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, idet de kort tid efter indtrængen i de forurettedes hjem overfaldt F1 og F2, der lå og sov, hvorefter de bandt arme og ben sammen på ryggen af de forurettede, ligesom de tildelte både F1 og F2 adskillige slag og spark i hovedet og på kroppen. Den udøvede vold mod F1 medførte blandt andet ribbensbrud og sammentrykning af brystkassen, som førte til, at han kort efter afgik ved døden. Herefter gennemrodede de tiltalte huset og fratog F1 og F2 blandt andet et fladskærms-tv, nogle smykker samt et mindre pengebeløb. De 4 tiltalte blev endvidere dømt for vold med døden til følge efter straffelovens § 246, jf. § 245, stk. 1, i forhold til F1 og efter straffelovens § 245, stk. 1, for grov vold mod F2. Derudover blev T1 dømt for 3 indbrud samt overtrædelse af færdselsloven. T2 blev endvidere dømt for 49 indbrud, herunder nogle forsøg herpå. T3 blev endvidere dømt for 43 indbrud, herunder nogle forsøg herpå. T4 blev endvidere dømt for 1 indbrud. Byretten udmålte straffen for T1 til fængsel i 8 år og 3 måneder, for T2 til fængsel i 10 år, for T3 til fængsel i 2 år, for T4 til fængsel i 8 år, for T5 til fængsel i 8 år og for T6 til fængsel i 1 år og 6 måneder. Derudover blev samtlige tiltalte udvist. Byretten lagde ved udmålingen af straffen på den ene side vægt på karakteren af voldsudøvelsen, at der ikke havde været tale om et planlagt røveri og på, at de tiltalte ikke var tidligere straffet for vold. På den anden side lagde retten vægt på, at volden havde haft døden til følge for den ene af de forurettede, at der havde været tale om vold omfattet af straffelovens § 245, stk. 1, i forhold til den anden forurettede, og på de omstændigheder, hvorunder volden var udøvet. Straffen for T6 blev fastsat under henvisning til dennes begrænsede deltagelse i røveriet. Straffen for T2 og T3 blev endvidere fastsat under henvisning til antallet af forhold efter straffelovens § 276, de involverede værdier og forholdenes professionelle og systematiske karakter. Landsretten stadfæstede byrettens dom for så vidt angår T1, T4 og T5, som havde anket byrettens dom.

- **Dom 2 – Østre Landsrets dom af 30. november 2009**

- **Fængsel i 6 år (fællesstraf) (T1) og 3 år (T2)**

T1, der var 18 år og tidligere straffet for vold mod tjenestemand i funktion og berigelseskriminalitet, og T2, der var 17 år, blev ved nævningeting dømt for røveri, til dels forsøg herpå, begået på kollegieværelse under udøvelse af grov vold efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. til dels § 21 og § 245, stk. 1, for så vidt angik T1, jf. tillige § 247, stk. 1 (vold i gentagelsestilfælde) (forhold 2), ved i forening og efter forudgående aftale eller fælles forståelse at være trængt ind på forurettedes værelse og tildelt forurettede knivstik i højre arm og højre ben (dette stik var rettet mod skridtet), knytnæveslag i ansigtet samt bid i venstre øre, hvorunder de fratog forurettede en mobiltelefon til en værdi af ca. 4.000 kr., ligesom de forsøgte at få forurettede til at give sig penge. De tiltalte blev endvidere dømt for grov vold efter straffelovens § 245, stk. 1, for så vidt angik T1, jf. tillige § 247, stk. 1 (forhold 1), ved umiddelbart før røveriet i et andet kollegieværelse i forening og efter forudgående aftale eller fælles forståelse at have tildelt F2 et knytnæveslag i hovedet og et knivstik i ansigtet og højre underarm, hvorved F2 pådrog sig en syningskrævende flænge i ansigtet. T1 blev endvidere dømt for grov vold under særdeles skærpende omstændigheder efter straffelovens § 246, jf. § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1 (forhold 3), ved umiddelbart efter røveriet på gaden ud for kollegiet at have tildelt F3 et knivstik i ryggen og et knivstik i venstre øje, hvorved F3 mistede synet på dette øje. Byretten fandt, at der ved dette forhold var tale om meningsløs gadevold. Både T1 og T2 var blevet mentalundersøgt. Byretten

fandt, at T1 på gerningstidspunktet befandt sig i en tilstand, der var betinget af mangelfuld udvikling, svækkelse eller forstyrrelse af sine psykiske funktioner, jf. straffelovens § 69, men at han burde idømmes straf. Straffen for T1 blev udmålt til fængsel i 5 år, som var en fællesstraf med en betinget dom på 60 dage, og retten lagde her vægt på karakteren af forhold 1 og 2, herunder at forholdene var begået ved indtrængen i privat hjem og under anvendelse af maskering og kniv, og på grovheden af den i forhold 3 udøvede vold og de alvorlige skader, som blev påført F3. Byretten fandt, at T2 på gerningstidspunktet befandt sig i en tilstand, der var betinget af mangelfuld udvikling, svækkelse eller forstyrrelse af sine psykiske funktioner, jf. straffelovens § 69. Der blev afgivet 1 stemme for at idømme T2 straf og 11 stemmer for, at det var mere formålstjenligt i stedet at træffe bestemmelse om foranstaltninger efter straffelovens § 68, 2. pkt., hvorefter T2 blev dømt til at undergive sig ambulant psykiatrisk behandling. Anklagemyndigheden ankede dommen til landsretten med påstand om skærpe og for T2's vedkommende således, at han skulle idømmes en fængselsstraf. Landsretten forhøjede straffen for T1 til fængsel i 6 år under hensyn til karakteren og grovheden af røveriet sammenholdt med voldsforholdene, herunder navnlig de alvorlige skader, som blev påført forurettede i forhold 3, ligesom landsretten under henvisning til U 2009.1410 H anførte, at indtrængen i privat hjem for at begå røveri i sig selv er en skærpende omstændighed, som må tillægges betydning ved fastsættelsen af straffen for det pågældende røveri. Landsretten fandt vedrørende T2, henset til den begåede kriminalitet, ikke, at foranstaltninger efter straffelovens § 68, 2. pkt., var mere formålstjenlige end straf til imødegåelse af en vis risiko for fremtidig ligeartet kriminalitet, og idømte T2 fængsel i 3 år.

- **Dom 3 – Retten i Hjørrings dom af 6. juli 2009**

- **Fængsel i 4 år og 9 måneder (fællesstraf)**

T, der var 38 år og tidligere straffet for bl.a. vold og overtrædelse af våbenloven, blev dømt for røveri begået i privat hjem efter straffelovens § 288, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, ved at være trængt ind i forurettedes hjem og truet denne med et skarpladt haglgevær til at udlevere et jagtgevær, patronbælte med haglpatroner og nøglen til forurettedes bil samt ca. 2.000 kr. i kontanter. Herefter tvang T forurettede til at følge med ud til sin bil og tvang ham ned i bagagerummet, hvorefter T kørte af sted i bilen med forurettede liggende i bagagerummet og satte ham af i et industrikvarter. T blev endvidere dømt for ulovlig indtrængen, tyveri, brugstyveri, ulovlig omgang med hittegods, overtrædelse af straffelovens § 192 a (grov våbenlovsovertrædelse), ulovlig tvang samt overtrædelse af færdselsloven. Retten udmålte straffen for T til fængsel i 4 år og 9 måneder, der var en fællesstraf indeholdende en reststraf på 187 dage fra en tidligere prøveløsladelse. Ved straffens fastsættelse anså retten det for særligt skærpende, at røveriet var begået i forurettedes hjem under anvendelse af et skarpladt jagtgevær, og at T efter røveriet under forsæt anvendelse af det skarpladte jagtgevær truede forurettede til at følge med ud til forurettedes bil, hvorefter T tvang forurettede til at lægge sig op i bilens bagagerum, hvorefter T kørte af sted i bilen med forurettede lukket inde i bagagerummet.

- **Dom 4 – Retten i Viborgs dom af 16. juni 2010**

- **Fængsel i 4 år og 6 måneder (T1) (T2)**

T1, der var 34 år, og T2, der var 35 år og adskillige gange tidligere straffet for berigelseskriminalitet, blev ved nævningeting dømt for røveri efter straffelovens § 288, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, ved om natten i forening og efter forudgående aftale at have indfundet sig i forurettedes lejlighed bevæbnet med et baseballbat og 2 skarpladte pistoler, som de straks truede F1 med, da han åbnede døren, hvorefter de

bevæbnet med pistoler og baseballbat udøvede vold mod F1 og F2, idet de rev F2 i håret, slog hende med en albue i hovedet med næseblod til følge, slog hende med battet på benene samt slog F1 og F2 på kroppen og i hovedet. Herefter blev de forurettede frtaget eller aftvunget tv, sko, tasker, jakker, buskort, sygesikringskort, mobiltelefoner samt et betydeligt kontantbeløb. T1 og T2 blev endvidere dømt for ulovlig frihedsberøvelse efter straffelovens § 261, stk. 1, ved i forlængelse af røveriet med pistolerne at have tvunget de forurettede til at køre med fra lejligheden til en kontantautomat, hvor F1 blev tvunget til at hæve yderligere kontanter, hvorefter de forurettede blev tvunget til at køre med til en anden lejlighed, hvor F2 blev udsat for yderligere vold. Hele hændelsesforløbet varede omkring 3 timer, hvor F1 og F2 var berøvet deres frihed. T1 og T2 blev endvidere dømt for overtrædelse af straffelovens § 192 a om overtrædelse af våbenlovgivningen under særlig skærpende omstændigheder, § 260, stk. 1, nr. 1, om ulovlig tvang samt brugstyveri. Derudover blev T1 dømt for vidnetrusler efter straffelovens § 123 og overtrædelse af bekendtgørelsen om euforiserende stoffer. T2 blev endvidere dømt for hæleri og overtrædelse af bekendtgørelsen om euforiserende stoffer. Retten udmålte straffen for T1 og T2 til fængsel i 4 år og 6 måneder. Retten lagde ved udmålingen af straffen vægt på, at røveriet blev begået i de forurettedes hjem under anvendelse af skarpladt våben samt varigheden af frihedsberøvelsen, der under hele forløbet var sket ved trussel med våbnene.

- **Dom 5 – Retten i Svendborgs dom af 10. juli 2009**

- **Fængsel i 4 år og 6 måneder samt betinget udvisning (T1) og 4 år og 6 måneder (T2)**

T1 og T2, der begge var 16 år, blev dømt for 8 forhold vedrørende røveri i private hjem efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1 og nr. 2 (forhold 2, 5, 7, 12, 19 og 20), idet de i forening ved vold og under grove trusler om vold trængte ind i de forurettedes – hovedsageligt ældre svage personers – hjem og frarøvede dem kontanter. Flere af røverierne blev begået over for den samme person. De tiltalte blev endvidere dømt for 4 gaderøverier, herunder et forsøg herpå, samt nogle tyveriforhold. Byretten udmålte straffen for T1 og T2 til fængsel i 4 år og 6 måneder. Ved udmålingen af straffen lagde retten vægt på, at de tiltalte blev fundet skyldige i flere gaderøverier, herunder et forsøg herpå, og adskillige hjemmerøverier, alle udført af flere i forening, til dels ved konkret anvendelse af vold til dels ved anvendelse af grove trusler, hovedsageligt over for ældre svagelige personer. Retten bemærkede, at der ikke ved røverierne blev anvendt våben, og at den udøvede vold ikke havde medført alvorlige fysiske skader. Imidlertid fandt retten, at den begåede kriminalitet i forhold til særligt en af de forurettede havde været af så systematisk karakter og dermed grov karakter, at straffen uanset de tiltaltes alder og gode personlige forhold blev gjort ubetinget og udmålt i lyset af skærpelsen af straffniveaue, der kom til udtryk i U 2009.1410 H, for røverier begået i private hjem. I formildende retning lagde retten vægt på, at de tiltalte havde erkendt alle forhold. T1 blev endvidere udvist betinget.

- **Dom 6 – Retten i Glostrups dom af 23. september 2009**

- **Fængsel i 4 år og 6 måneder samt betinget udvisning (T1) og 3 år og 6 måneder (T2)**

T1, der var 15 år, og T2, der var 17 år, blev ved nævningeting dømt for at have begået tre røverier i private hjem efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, der for T1's vedkommende blev henført under straffelovens § 288, stk. 2, om røveri af særlig grov beskaffenhed. De tiltalte var i det første forhold (forhold 13) trængt ind hos F1 – født i 1935 – hvor de under trusler om vold fratog hende en pung indeholdende 1.800 kr. I det andet forhold (forhold 14) var de tiltalte trængt ind hos F2 – født i 1933 – hvor de under trusler om vold fratog hende en pung indeholdende 800 kr., ligesom en af de tiltalte

fastholdt F2 i en lænestol og holdt hende for øjnene, mens den anden tiltalte tog pungen. I det sidste forhold (forhold 16) var de tiltalte trængt ind hos F3 – født i 1938 – hvorefter den ene tiltalte skubbede F3 omkuld og fastholdt hende, ligesom han tog halsgreb på hende, imens den anden tiltalte gennemrodede forurettedes hjem, hvorved de fratog F3 en pung indeholdende ca. 300 kr. T1 og T2 blev endvidere dømt for i forening at have begået røveri mod en buschauffør, jf. § 288, stk. 1, nr. 1, jf. § 245, stk. 1, (grov vold) samt § 119, stk. 1, (vold mod tjenestemand i funktion) (forhold 9).

Derudover blev T1 dømt for yderligere et forsøg på hjemmerøveri mod F2 – født i 1933 – (forhold 10), ved i forening med en ukendt medgerningsmand under trussel om vold at have forsøgt at trænge ind i forurettedes hjem, hvilket mislykkedes, samt for 2 røverier og et forsøg herpå begået på gaden (forhold 3, 6 og 8). Endvidere blev T1 dømt for overtrædelse af straffelovens § 119, § 121 samt § 124 om bl.a. vold mod tjenestemand i funktion samt unddragelse af strafforfølgning. T2 blev desuden dømt for forsøg på røveri mod et supermarked (forhold 2) samt vold efter § 244 (forhold 7).

Byretten udmålte straffen for T1 til fængsel i 4 år og 6 måneder. Under henvisning til karakteren og antallet af de røverier, som T1 blev fundet skyldig i, fandt retten, at forholdene for T1's vedkommende samlet skulle henføres under straffelovens § 288, stk. 2. Retten lagde ved udmålingen af straffen i skærpende retning vægt på, at der var tale om 3 hjemmerøvier og et forsøg herpå mod ældre mennesker – i et tilfælde således, at der blev begået hjemmerøveri mod den samme person to gange – og vedrørende forhold 9, at der her var tale om et røveri mod en buschauffør under anvendelse af grov vold med betydelige følger. Hertil kom to gaderøvier samt et forsøg herpå. Røverierne blev begået i forening med andre. Retten lagde også vægt på anvendelsen af straffelovens § 288, stk. 2. I formildende retning lagde retten vægt på, at der bortset fra røveriet mod buschaufføren kun havde været anvendt ringere vold, samt T1's unge alder. T1 blev endvidere udvist betinget med en prøvetid på 2 år. Retten udmålte straffen for T2 til fængsel i 3 år og 6 måneder. Retten lagde ved udmålingen af straffen for T2 i skærpende retning vægt på, at der havde været tale om tre hjemmerøvier mod ældre mennesker samt grovheden i forhold 9. Hertil kom et forsøg på butiksrøveri under medbringelse og forevisning af kniv. Røverierne blev begået i forening med andre. I formildende retning lagde retten vægt på, at der bortset fra røveriet mod buschaufføren kun havde været anvendt ringere vold samt tiltaltes unge alder.

- **Dom 7 – Retten i Roskildes dom af 26. november 2009 (T1, T2 og T3) og Østre Landsrets dom af 5. maj 2010 (T4)**
- **Fængsel i 4 år og udvist for bestandigt (T1), 4 år og 6 måneder (T2), 3 år (T3) og 3 år og 6 måneder og udvist for bestandigt (T4)**

T1, der var 26 år og tidligere straffet for vold og røveri, T2, der var 41 år og tidligere straffet for røveri, T3, der var 33 år og tidligere straffet for vold, og T4, der var 31 år, blev ved nævningeting dømt for røveri af særlig farlig karakter efter straffelovens § 288, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, dog for T3's vedkommende kun efter § 288, stk. 1, nr. 1, (forhold 1) ved i forening og efter forudgående aftale om natten iført maskering og bevæbnet med oversavede haglgeværer og knive at have tvunget F1 og F2 til at lukke sig ind på deres bopæl, hvorefter de tiltalte bandt de forurettedes ben og underarme sammen med gaffatape, ligesom de fik viklet gaffatape rundt om hovedet, så deres øjne var dækket, hvorefter de begge blev truet på livet med et oversavet jagtgevær, ligesom F1 blev slået i hovedet, imens de tiltalte gennemrodede bopælen og frarøvede de forurettede bl.a. smykker, kontanter, pelse, ure, en frimærkesamling, mobiltelefoner, spiritusflasker og en Mercedes personbil, til en samlet værdi af ikke

under 550.000 kr. T1, T2 og T4 blev endvidere dømt for frihedsberøvelse efter straffelovens § 261, stk. 1 (forhold 2), ved i forlængelse af røveriet at have bundet F1 og F2 sammen og til et møbel, hvorefter de blev låst inde på deres badeværelse og var berøvet friheden i mere end 2 timer. Retten lagde til grund, at T3 var chauffør for de øvrige tiltalte til og fra gerningsstedet og dermed havde indset og accepteret, at der ville blive begået røveri mod de forurettede på deres privatbolig, herunder at der ville blive tale om at true og udøve vold mod de forurettede for at få disse til at udlevere værdier. Retten lagde dog til grund, at T3's forsæt med sikkerhed rakte til overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, men ikke til § 288, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1. Byretten udmålte straffen for T1 til fængsel i 4 år, for T2 til fængsel i 4 år og 6 måneder, for T3 til fængsel i 3 år og for T4 til fængsel i 4 år. Byretten lagde ved strafudmålingen for T1, T2, og T4 vægt på karakteren af forhold 1 og 2, herunder grovheden i forhold 1, samt de tiltaltes roller, og den tidsmæssige udstrækning af forhold 2. Endvidere lagde retten for T1 og T2's vedkommende vægt på deres forstraffe. Derudover blev T1 og T4 udvist for bestandigt. Byrettens dom blev af T4 anket til landsretten med påstand om frifindelse. Landsretten nedsatte straffen for T4 til fængsel i 3 år og 6 måneder.

- **Dom 8 – Retten i Hernings dom af 27. januar 2010**
- **Fængsel i 4 år og 3 måneder (fællesstraf) (T1), 3 år og 9 måneder (fællesstraf) (T2), 2 år og 6 måneder (fællesstraf) (T3) og 2 år og 6 måneder (T4)**

T1, der var 19 år, T2, der var 20 år, T3, der var 18 år, og T4, der var 20 år, alle tidligere straffet, T1 bl.a. for røveri, blev dømt for røveri begået i privat hjem efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved i forening og efter forudgående planlægning at være trængt ind om natten hos de forurettede, hvor de tiltalte maskerede og bevæbnet med kniv og køller ruskede i F1 og under trussel med kniv tiltvang sig adgang til kontor og pengeskab, hvorfra de tog ca. 16.000 kr., ligesom de gennemrodede huset og tog yderligere 1.000 kr. og tre mobiltelefoner. T1 blev endvidere dømt for et mindre forhold af hæleri. T2 blev endvidere dømt for et indbrudstyveri til en værdi af ca. 15.000 kr. T3 blev endvidere dømt for mindre forhold af hæleri, overtrædelse af våbenloven med hensyn til en enhåndsbetjent foldekkniv og en totenschlæger samt overtrædelse af lov om euforiserende stoffer i forening med T4 med hensyn til 30 gram amfetamin og 600 gram hash. T4 blev derudover tillige dømt for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer med hensyn til 800 gram hash og et mindre hæleriforhold efter straffelovens § 290, stk. 1. Retten udmålte straffen for T1 til fængsel i 4 år og 3 måneder, der var en fællesstraf med den betingede straf på 1 år og 6 måneder fra en tidligere delvist betinget dom. Straffen for T2 blev udmålt til fængsel i 3 år og 9 måneder, der var en fællesstraf med den betingede straf på 1 år fra en tidligere delvist betinget dom. For T3 blev straffen udmålt til fængsel i 2 år og 6 måneder, der var en fællesstraf med den betingede straf på 2 måneder fra en tidligere delvist betinget dom. Straffen for T4 blev udmålt til fængsel i 2 år og 6 måneder. Retten lagde ved strafudmålingen på den ene side vægt på navnlig røveriets alvorlige karakter og på den anden side, at der ikke i forbindelse med røveriet blev udøvet vold.

- **Dom 9 – Retten i Hjørrings dom af 23. juni 2010**
- **Fængsel i 4 år (tillægs- og fællesstraf) (T1), 3 år, heraf 2 år og 6 måneder betinget (T2), 2 år, heraf 1 år og 6 måneder betinget (T3), 2 år, heraf 1 år og 6 måneder betinget (fællesstraf) (T4), og 2 år og 2 måneder (tillægsstraf) (T5)**

T1, der var 17 år og tidligere straffet for bl.a. vold, røveri og tyveri, T2, der var 17 år og tidligere straffet for hæleri, T3, der var 17 år, T4, der var 17 år og tidligere straffet for vold, og T5, der var 18 år og tidligere straffet for bl.a. vold og tyveri, blev dømt for røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved om aftenen i forening og efter fælles forudgående aftale at være trængt ind i forurettedes hjem, hvor de tiltalte iført maskering og under trussel med knive samt ved vold fratog de forurettede et fjernsyn, en playstation samt et mindre kontantbeløb, idet de tiltalte slog og sparkede F1, F2 og F3 flere gange på kroppen og i ansigtet. T1 blev endvidere dømt for vidnetrusler, ulovlig tvang samt et yderligere forhold vedrørende gaderøveri. T2 blev endvidere dømt for 17 indbrud samt hæleri. T3 blev endvidere dømt for overtrædelse af bekendtgørelsen om euforiserende stoffer. T4 blev endvidere dømt for brugstyveri og overtrædelse af bekendtgørelsen om euforiserende stoffer, og T5 blev endvidere dømt for brugstyveri, hæleri, indbrud samt overtrædelse af bekendtgørelsen om euforiserende stoffer. Retten udmålte straffen for T1 til fængsel i 4 år, der var en fællesstraf med den betingede straf på 4 måneder fra en tidligere delvist betinget dom, samt en tillægsstraf. Straffen for T2 blev udmålt til fængsel i 3 år, hvoraf 2 år og 6 måneder blev gjort betinget. Straffen for T3 blev udmålt til fængsel i 2 år, hvoraf 1 år og 6 måneder blev gjort betinget. Straffen for T4 blev udmålt til fængsel i 2 år, hvoraf 1 år og 6 måneder blev gjort betinget, der var en fællesstraf med 50 dage fra en tidligere betinget dom. Straffen for T5 blev udmålt til fængsel i 2 år og 2 måneder, der til dels var en tillægsstraf. Retten lagde ved udmålingen af straffen i skærpende retning vægt på, at der var tale om et hjemmerøveri udøvet af 5 i forening, hvoraf 4 var maskerede, og hvorunder der blev truet med knive og udøvet vold mod flere sagesløse personer, herunder grov vold mod en af de forurettede. Som formildende omstændigheder lagde retten vægt på de tiltaltes unge alder og på de begrænsede skader og fandt det på den baggrund forsvarligt at gøre straffene for T2, T3 og T4 delvist betinget uanset T2's og T4's forstraffe.

- **Dom 10 – Retten i Glostrups dom af 9. februar 2010**
- **Fængsel i 3 år og 6 måneder og udvist for bestandigt (T1) og 4 år (T2)**

T1, der var 29 år, og T2, der var 44 år, begge tidligere straffet for berigelseskriminalitet, herunder røveri, blev ved nævningeting dømt for røveri begået i privat hjem efter straffelovens § 288, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, ved i forening og efter forudgående aftale under foregivelse af at skulle måle vandtryk at have fået adgang til de forurettedes villa, hvor de tiltalte under trussel med en skarpladt pistol og under udøvelse af vold i form af ét slag i baghovedet og ét spark i maven på F1 og adskillige spark og slag på F2 fratog de forurettede ca. 35.000 kr., smykker og kassetten til videoovervågningen. Under røveriet blev pistolen endvidere flere gange stukket helt op i hovedet på F2, ligesom begge forurettede blev bagbundet med strips. Det blev lagt til grund, at særligt T1 under hele forløbet havde opført sig meget aggressivt, og at de tiltalte målrettet havde gået efter penge, videoovervågning, pengeskab og våbenskab, som det på baggrund af deres handlinger måtte lægges til grund, at de havde et klart forhåndskendskab til. T2 blev endvidere dømt for overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, ved i umiddelbar forlængelse af røveriet at have truet en tjenestegørende politiassistent med den skarpladte pistol. Begge tiltalte blev tillige dømt for overtrædelse af straffelovens § 192 a, stk. 1, nr. 1, ved at have

været i besiddelse af den skarpladte pistol. Retten udmålte straffen for T1 til fængsel i 3 år og 6 måneder og for T2 til fængsel i 4 år. T1 blev endvidere udvist af Danmark for bestandig. Vedrørende strafudmålingen udtalte retten, at et hjemmerøveri som udgangspunkt bør medføre en straf på fængsel i 2 år og 6 måneder til 3 år. Retten lagde ved strafudmålingen vægt på, at der i det foreliggende tilfælde forelå skærpende omstændigheder i form af forudgående planlægning, flere gerningsmænd, voldsanvendelse, bagbinding med strips og trussel med skarpladt skydevåben, ligesom begge tiltalte tidligere var dømt for ligeartet kriminalitet. På den anden side lagde retten vægt på, at der kun var udøvet relativt beskeden vold, der ikke havde medført skader. Vedrørende T2 fandt retten, at en overtrædelse af straffelovens § 119, stk. 1, som i det foreliggende tilfælde, bør medføre en betydelig straf.

- **Dom 11 – Østre Landsrets dom af 18. juni 2010**

- **Fængsel i 3 år og 9 måneder**

T, der var 32 år og adskillige gange tidligere straffet for røveri og vold, blev dømt for røveri efter straffelovens § 288, stk. 2, jf. stk. 1, nr. 1, samt overtrædelse af straffelovens § 192 a, stk. 1, nr. 1, om overtrædelse af våbenlovgivningen under særlig skærpende omstændigheder ved efter nøje planlægning og forberedelse at være trængt ind i forurettedes hjem og under vedvarende trussel med en pistol at have tvunget forurettede til at udlevere kontanter, mobiltelefon, fastnettelefon samt sin Mercedes personbil, ligesom T rørte forurettedes ansigt med pistolen. T blev endvidere dømt for tyveri og overtrædelse af færdselsloven. Byretten udmålte straffen for T til fængsel i 3 år og 9 måneder. Retten lagde ved strafudmålingen vægt på røveriforholdets grovhed, at T adskillige gange tidligere var straffet for ligeartet kriminalitet, og at forholdet blev begået, mens T var undvejet under afsoning af en dom for ligeartet kriminalitet. Landsretten stadfæstede dommen under henvisning til, at røveriet blev begået ved indtrængen i privat hjem og under anvendelse af pistol, ligesom T tidligere var straffet adskillige gange for ligeartet kriminalitet. Endvidere lagde retten vægt på overtrædelsen af straffelovens § 192 a.

- **Dom 12 – Vestre Landsrets dom af 25. februar 2010**

- **Fængsel i 2 år og 6 måneder (fællesstraf) (T1), 2 år og 6 måneder (tillægsstraf) (T2), 2 år og 6 måneder (T3), 3 år og 6 måneder (fællesstraf) (T4) og 2 år (T5)**

T1, der var 24 år og tidligere straffet for vold, T2, der var 24 år og tidligere straffet for grov narkokriminalitet efter straffelovens § 191 og ulovlig våbenbesiddelse, T3, der var 24 år, T4, der var 23 år og tidligere straffet for berigelseskriminalitet og ulovlig våbenbesiddelse, og T5, der var 25 år og tidligere straffet for tyveri, blev alle dømt for røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved om natten i forening og efter fælles forudgående aftale at være trængt ind i de forurettedes lejlighed, hvor T3 slog F1 med knytnæveslag, så F1 faldt om, ligesom T4 truede F1 og F2 med en pistol, herunder ved at stikke pistolen ind i munden på F1. Under røveriet blev de forurettede frataget computere, fladskærmsfjernsyn, smykker, tasker og værktøj til en samlet værdi af 105.564 kr. T5 blev frifundet for den del af tiltalen, der vedrørte trusler med pistol. T1 blev tillige dømt for brugstyveri samt overtrædelse af bekendtgørelserne om euforiserende stoffer og våben. T2 blev tillige dømt for 2 forhold vedrørende vold efter straffelovens § 244 samt overtrædelse af restaurationsloven og bekendtgørelse om euforiserende stoffer. T3 blev tillige dømt for hæleri. T4 blev tillige dømt for tyveri, hærværk, 2 forhold vedrørende vold efter straffelovens § 244 samt overtrædelse af restaurationsloven, bekendtgørelsen om euforiserende stoffer, fyrværkeriloven, færdselsloven og våbenloven ved at have været i be-

siddelse af en skarpladt oversavet pumpgun. T5 blev tillige dømt for ulovlig våbenbesiddelse samt besiddelse af ulovlige piller. Byretten udmålte straffen for T1 til fængsel i 3 år samt en tillægsbøde, der var en fællesstraf med 42 dage fra en tidligere prøveløsladelse. Straffen for T2 blev udmålt til fængsel i 3 år og 3 måneder, for T3 til fængsel i 3 år, for T4 til fængsel i 3 år og 9 måneder samt en tillægsbøde, der var en fællesstraf med 6 måneder fra en tidligere betinget dom, og for T5 til fængsel i 2 år. Byretten lagde ved udmålingen af straffen vægt på karakteren af hjemmerøveriet, herunder den omstændighed, at røveriet blev begået af fem tiltalte i forening ved efter forudgående aftale om natten at trænge ind hos to forurettede, som de tiltalte i hovedsagen intet forudgående kendskab havde til. Retten lagde endvidere vægt på værdien af de tilegnede effekter samt karakteren af truslerne og den enkeltes deltagelse. Landsretten nedsatte straffen for T1 til en fællesstraf på 2 år og 6 måneder, for T2 til fængsel i 2 år og 6 måneder, til dels som en tillægsstraf, for T3 til fængsel i 2 år og 6 måneder, og for T4 til en fællesstraf på fængsel i 3 år og 6 måneder samt en tillægsbøde på 5.000 kr. Landsretten bemærkede, at ved fastsættelsen af straffen for T3 og T4 havde retten i skærpende retning lagt vægt på deres roller i røveriet, ligesom retten tillige for T4's vedkommende lagde vægt på forholdet vedrørende besiddelse af en pumpgun. Straffen for T5 blev stadfæstet.

- **Dom 13 – Retten i Hjørrings dom af 15. september 2009**

- **Fængsel i 3 år (fællesstraf) (T1) og 2 år og 9 måneder (T2)**

T1, der var 21 år og tidligere straffet for personfarlig kriminalitet, og T2, der var 42 år, blev dømt for røveri begået i privat hjem og grov vold efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, og § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1, (vold i gentagelsestilfælde) for så vidt angik T1, ved i forening at have sparket døren ind hos forurettede, hvor de under udøvelse af vold mod forurettede i form af knytnæveslag og spark mod hovedet og kroppen samt ved knusning af en vinflaske i hovedet fratog forurettede en tegnebog med ca. 2.000 kr. samt et fladskærms-tv. T1 blev endvidere dømt for spirituskørsel. Retten udmålte straffen for T1 under hensyn til tiltaltes forstraffe for vold til fængsel i 3 år, der var en fællesstraf med 35 dage fra en tidligere prøveløsladelse. Straffen for T2 blev udmålt til fængsel i 2 år og 9 måneder. Retten lagde ved fastsættelsen af straffen vægt på, at røveriet blev begået om natten af to gerningsmænd i forurettedes hjem, og at forurettede herunder blev udsat for vold, efter det oplyste dog over en relativt begrænset periode.

- **Dom 14 – Østre Landsrets dom af 19. april 2009**

- **Fængsel i 3 år (fællesstraf)**

T, der var 20 år og tidligere straffet for bl.a. røveri, blev dømt for røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved i forening med en ukendt medgerningsmænd at være trængt ind i F1's lejlighed og tildelt F2 et spark i ansigtet samt knytnæveslag på kroppen, ligesom F1 blev fastholdt og tildelt knytnæveslag i ansigtet, hvorefter T fratog F1 og F2 900 kr. i kontanter. T blev endvidere dømt for at have truet F1, jf. straffelovens § 123, samt for forsøg på tyveri. Byretten udmålte straffen for T til fængsel i 2 år og 6 måneder, der var en fællesstraf med 244 dage fra en tidligere prøveløsladelse. Retten lagde ved fastsættelsen af straffen vægt på, at der var tale om hjemmerøveri, idet T og en medgerningsmand var trængt ind i forurettedes lejlighed, der var placeret i et bosted for personer, der var svækkede pga. misbrugsproblemer. Landsretten forhøjede straffen for T til en fællesstraf på fængsel i 3 år under henvisning til tiltaltes forstraffe og de af byretten i øvrigt anførte grunde.

- **Dom 15 – Østre Landsrets dom af 12. august 2009**
- **Fængsel i 2 år og 3 måneder samt betinget udvisning (T1) og 3 år (T2)**

T1 og T2, der begge var 19 år og ikke tidligere straffet, blev dømt for et røveri begået i privat hjem efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved at være trængt ind i forurettedes hjem, hvor de under trussel med en medbragt plastisk attrappistol og ved anvendelse af vold i form af bl.a. knytnæveslag samt trussel med kniv fratog forurettede kontanter, computerudstyr, fladskærms-tv mv., ligesom de tvang ham til at udlevere sit hævekort og koden hertil, ligesom forurettede fik trukket en plasticpose over hovedet og blev bundet to gange. T2 blev endvidere dømt for røveri i en spillehal og T1 for medvirken hertil. Derudover blev T1 dømt for hæleri, overtrædelse af lov om euforiserende stoffer samt som varetægtsfængslet i sin celle uberettiget at have været i besiddelse af en mobiltelefon. T2 blev endvidere dømt for to forhold af tyveri samt et forhold af brugstyveri. Byretten udmålte straffen for T1 til fængsel i 2 år samt betinget udvisning og til fængsel i 2 år og 6 måneder for T2. Landsretten forhøjede straffen for T1 til fængsel i 2 år og 3 måneder samt betinget udvisning og for T2 til fængsel i 3 år. Landsretten lagde ved udmålingen af straffen for T2 vægt på, at denne måtte anses som initiativtager til og hovedmanden i udførelsen af de to røverier.

- **Dom 16 – Østre Landsrets dom af 23. juni 2010**
- **Fængsel i 2 år og 6 måneder (T1), 2 år og 6 måneder (T2) og 2 år og 9 måneder (T3)**

T1, der var 22 år og tidligere straffet for bl.a. berigelseskriminalitet, T2, der var 19 år, og T3, der var 25 år og tidligere straffet for overtrædelse af bekendtgørelsen om euforiserende stoffer samt våbenbekendtgørelsen, blev dømt for forsøg på røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. § 21, ved om aftenen i forening og efter fælles forudgående aftale og planlægning at være trængt ind i forurettedes hjem, hvor T1 sprøjtede tåregas i ansigtet på flere af husets beboere, ligesom T2 truede husets beboere med et oversavet jagtgevær samt sparkede til en af de forurettede, i den hensigt at frarøve de forurettede værdier, hvilket mislykkedes, idet en af husets beboere flygtede, hvorefter de tiltalte flygtede fra stedet. T1 og T2 blev endvidere dømt for besiddelse af det nævnte oversavede jagtgevær. Derudover blev T1 dømt for hæleri og overtrædelse af bekendtgørelsen om euforiserende stoffer, og T2 blev endvidere dømt for overtrædelse af straffelovens § 164, stk. 1, om falsk anklage og færdselsloven. T3 blev endvidere dømt for besiddelse af ulovlige dopingmidler. Byretten udmålte straffen for T1 og T2 til fængsel i 2 år og 3 måneder, og for T3 til fængsel i 1 år og 9 måneder. Retten lagde ved udmålingen af straffen for T1 og T2 vægt på, at der var tale om et forsøg på hjemmerøveri begået af flere i forening og efter en vis planlægning under trusler med gevær og anvendelse af tåregasspray. Derudover lagde retten vægt på besiddelsen af et oversavet jagtgevær. Som formildende omstændighed lagde retten vægt på, at T1 ikke for nyligt var straffet af reel betydning for sagen, samt at T2 var ustraffet med gode personlige forhold. Ved udmålingen af straffen for T3 lagde retten vægt på hans rolle under røveriet, herunder at han havde deltaget i planlægningen af røveriet. Landsretten forhøjede straffen for T1 og T2 til fængsel i 2 år og 6 måneder og for T3 til fængsel i 2 år og 9 måneder. Landsretten lagde ved strafudmålingen vægt på, at der var tale om et forsøg på røveri i et privat hjem af flere i forening efter forudgående planlægning og under trusler med et oversavet jagtgevær og anvendelse af vold, herunder en tåregasspray. For så vidt angår T3 lagde retten endvidere vægt på hans rolle som anstifter.

- **Dom 17 – Retten i Roskildes dom af 5. maj 2009 (T3) og Østre Landsrets dom af 10. september 2009 (T1 og T2)**
- **Fængsel i 2 år og 9 måneder (T1), 2 år og 6 måneder (T2) og ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a (T3)**

T1, der var 16 år og tidligere straffet for personfarlig- og berigelseskriminalitet, T2, der var 17 år og tidligere straffet for røveri og T3, der var 15 år og tidligere straffet med en betinget dom for vold og brugstyveri af bil, blev dømt for røveri, til dels forsøg herpå, begået i privat hjem samt tyveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. til dels § 21 (forhold 2) og § 276 (forhold 3), ved i forening og efter forudgående aftale og under trussel med kniv og splatterpistol at have fået forurettede til at udlevere pung indeholdende 30 kr., hævekort med tilhørende kode, to mobiltelefoner og en pakke cigaretter, ligesom de tiltalte forsøgte at få forurettede til at udlevere sine bilnøgler, hvilket mislykkedes, da hun ingen bil havde. De tiltalte hævdede efterfølgende 2.400 kr. fra forurettedes hævekort (forhold 3). De tiltalte blev endvidere dømt for forsøg på ulovlig tvang og brugstyveri af en bil efter straffelovens § 260, nr. 1, og § 293 a, jf. § 21 (forhold 1), begået umiddelbart før røveriet. De tiltalte havde her bl.a. under trussel med en hardballpistol forsøgt at få føreren af en bil, der holdt for rødt lys, til at stige ud, så de tiltalte kunne gøre uberettiget brug af bilen, hvilket mislykkedes, da dørene var låst, og det lykkedes føreren at køre fra stedet. T1 blev endvidere dømt for overtrædelse af straffelovens § 124, stk. 1, ved at være flygtet under varetægtsfængslingen. T2 blev endvidere dømt for overtrædelse af våbenloven ved at have besiddet en kniv. Byretten udmålte straffen for T1 til fængsel i 2 år og 3 måneder og for T2 til fængsel i 2 år og lagde herunder vægt på særligt karakteren af forhold 1 og 2, herunder de tiltaltes rollefordeling i disse forhold, deres forstraffe for ligeartet kriminalitet og deres unge alder. T3 blev idømt en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a med tilsyn i 2 år og undergivelse af socialpædagogisk behandling samt indtil 4 måneders anbringelse på en sikret afdeling på en døgninstitution og herefter indtil 14 måneders anbringelse på en døgninstitution. Retten lagde herved vægt på T3's unge alder og hans personlige forhold. Anklagemyndigheden ankede dommen for så vidt angår T1 og T2 til landsretten med påstand om skærpelse. Landsretten forhøjede straffen for T1 til fængsel i 2 år og 9 måneder og for T2 til fængsel i 2 år og 6 måneder. Fire voterende dommere udtalte, at der ved straffastsættelsen – ud over det i dommen anførte – særlig var lagt vægt på, at indtrængen i privat hjem for at begå røveri i sig selv er en skærpende omstændighed, jf. U 2009.1410 H, og under hensyn hertil blev straffen forhøjet. To voterende dommere stemte for stadfæstelse.

- **Dom 18 – Vestre Landsrets dom af 21. oktober 2009**
- **Fængsel i 2 år og 6 måneder (T1) og 2 år og 9 måneder (T2)**

T1, der var 19 år og tidligere straffet for vold og vidnetrusler, og T2, der var 19 år, blev dømt for røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1 (forhold 3), ved i forening med to yderligere medgerningsmænd om natten at have sparket døren ind til forurettedes lejlighed, hvor de under trussel med pistol fratog F en bærbar computer, diverse hævekort og nøgler samt 2.000 kr. i kontanter. T1 og T2 blev endvidere dømt for vold i forening med en yderligere gerningsmand (forhold 1). T1 blev derudover dømt for ulovlig våbenbesiddelse og besiddelse af hash (forhold 4 og 6), og T2 blev dømt for et yderligere voldsforhold (forhold 2) samt besiddelse af mobiltelefon i arresten (forhold 9). Byretten henførte den udøvede vold i både forhold 1 og forhold 2 under straffelovens § 245 om vold af særlig rå, brutal eller farlig karakter, for T1's vedkommende jf. § 247, stk. 1, om vold i gentagelsestilfælde, og udmålte straffen for T1 til fængsel i 3 år og 3 måneder og for T2 til fængsel i 3 år og 6 måneder. By-

retten lagde ved strafudmålingen vægt på karakteren og omfanget af den udøvede vold, og at røveriet blev begået om natten af flere i forening under indtrængen i privat hjem og under anvendelse af pistol. Landsretten fandt, at den udøvede vold i forhold 1 skulle henføres under straffelovens § 244, og på trods af røveriets grovhed nedsatte landsretten straffen for T1 til fængsel i 2 år og 6 måneder og for T2 til fængsel i 2 år og 9 måneder.

- **Dom 19 – Retten i Roskildes dom af 15. juli 2009 (T1 og T3) og Østre Landsrets dom af 29. oktober 2009 (T2)**
- **Fængsel i 1 år og 6 måneder, heraf 1 år og 2 måneder betinget (T1), 2 år og 9 måneder (T2), 1 år og 3 måneder, heraf 1 år betinget (T3), og 1 år og 6 måneder, heraf 1 år og 3 måneder betinget (T4)**

T1, der var 17 år, T2, der var 19 år og tidligere straffet for bl.a. røveri og vold mod tjenestemand, og T3 og T4, der begge var 15 år, blev dømt for røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved i forening og efter forudgående aftale at være trængt ind hos F, der var handicappet, og truet ham med en splatterpistol, hvorved de fratog ham 1.200 kr. i kontanter samt en mobiltelefon. T2 tildelte endvidere F et slag i hovedet med splatterpistolen samt flere knytnæveslag i ansigtet. T1 blev endvidere dømt for 4 tyveriforhold, T2 blev endvidere dømt for 9 tyveriforhold samt flugtforsøg fra en arrest, og T4 blev tillige dømt for bl.a. 4 indbrud. Byretten udmålte straffen for T1 til fængsel i 1 år og 6 måneder, hvoraf 1 år og 2 måneder blev gjort betinget. Straffen for T2 blev udmålt til fængsel i 2 år og 3 måneder, der var en fællesstraf med 68 dage fra en tidligere prøveløsladelse. Straffen for T3 blev udmålt til fængsel i 1 år og 3 måneder, hvoraf 1 år blev gjort betinget, og straffen for T4 blev udmålt til fængsel i 1 år og 6 måneder, hvoraf 1 år og 3 måneder blev gjort betinget. Retten bemærkede, at der var tale om et hjemmerøveri begået over for en handicappet mand, samt at et røveri af denne karakter havde alvorlige følger for den person, det var gået ud over, uagtet at de fysiske skader efter den voldsudøvelse, der fandt sted, var begrænsede. Retten fandt derfor, at der som et helt klart udgangspunkt var forskyldt en længerevarende ubetinget frihedsstraf for et forhold af denne karakter. Retten lagde ved udmålingen af straffen for T1, T3 og T4 dog vægt på deres unge alder, samt at de havde siddet vare-tægtsfængslet under sagen. Med hensyn til straffen for T2 lagde retten vægt på hans rolle under røve-riet samt hans forstraffe. Anklagemyndigheden ankede straffen for T2 til landsretten, der forhøjede straffen til 2 år og 9 måneder. Landsretten bemærkede, at indtrængen i privat hjem for at begå røveri i sig selv er en skærpende omstændighed, som må tillægges betydning ved fastsættelsen af straffen. Landsretten lagde herefter vægt på karakteren af røveriet i øvrigt, samt at det var begået i forening med andre.

- **Dom 20 – Østre Landsrets dom af 16. december 2009**
- **Fængsel i 2 år og 6 måneder (T1) og 2 år (T2)**

T1, der var 32 år og tidligere straffet for vold, trusler, overtrædelse af lov om euforiserende stoffer samt tyveri, og T2, der var 29 år og tidligere straffet for hæleri, blev dømt for røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved i forening og efter forudgående aftale at have indfundet sig i forurettedes hjem, hvor de iført maskering og bevæbnet med en pistol fratog F1 og F2 smykker, tasker af mærket Gucci, punge af mærket Gucci og Louis Vuitton, et Rolex ur, kontanter mv. til en samlet værdi af ca. 100.000 kr., ligesom de tvang F1 og F2 til at lægge sig i en seng, hvor de bagbandt F1 og F2 med gaffatape, hvorefter de tvang dem til at lægge sig på gulvet i entreen, ligesom de under hele forløbet

holdt dem under bevogtning og truede dem flere gange, mens de gennemrodede huset. T1 blev endvidere dømt for vidnetrusler over for F1 og F2 samt for overtrædelse af våbenloven. Byretten udmålte straffen for T1 til fængsel i 2 år og 3 måneder og for T2 til fængsel i 1 år og 9 måneder. Byretten lagde som skærpende omstændighed vægt på, at hjemmerøveriet blev begået af flere i forening samt grovheden af sagens 3 forhold. Landsretten skærpede straffen for T1 til fængsel i 2 år og 6 måneder og for T2 til fængsel i 2 år. Landsretten lagde ved strafudmålingen vægt på de af byretten nævnte forhold, herunder at der var tale om et hjemmerøveri samt for T1's vedkommende, at denne tidligere var straffet for ligeartet kriminalitet.

- **Dom 21 – Retten i Århus dom af 26. maj 2010**
- **Fængsel i 1 år og 6 måneder (T1), 2 år og 6 måneder (fællesstraf) (T2) og 1 år og 6 måneder (fællesstraf) (T3)**

T1, der var 17 år, T2, der var 22 år og tidligere straffet for vold og berigelseskriminalitet, og T3, der var 17 år og tidligere straffet for vold, blev dømt for røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved i forening og efter fælles forudgående aftale at være trængt ind i forurettedes hjem, hvor de væltede F omkuld og trykkede hans ansigt ned i gulvet, sad ovenpå ham og fastholdt ham bl.a. med et greb om nakken med det formål at aftvinge ham penge. Endvidere blev T1 og T2 dømt for i fælles forståelse at have sparket døren til soveværelset ind og tvunget F til at åbne pengeskabet, hvorefter T1 og T2 fikserede F. T1 blev derudover dømt for at have slået F i hovedet med en lampe, efter at F var blevet fikseret. T3 blev herudover tillige dømt for vold i gentagelsestilfælde efter straffelovens § 244, jf. § 247, stk. 1. Retten udmålte straffen for T1 til fængsel i 1 år og 6 måneder og for T2 til fængsel i 2 år og 6 måneder, der var en fællesstraf med den betingede straf på 20 dage fra en tidligere delvist betinget dom. Straffen for T3 blev udmålt til fængsel i 1 år og 6 måneder, der var en fællesstraf med den betingede straf på 3 måneder og 14 dage fra en tidligere delvist betinget dom. Ved strafudmålingen lagde retten vægt på de tiltalte forskellige roller under røveriet, herunder at T1 havde deltaget i fastholdelsen og udøvelsen af vold mod F, og at T2 havde været initiativtager til røveriet samt hans fremtrædende rolle under røveriet. På trods af T1's og T3's alder på gerningstidspunktet samt gode personlige forhold fandt retten under henvisning til forholdets karakter ikke grundlag for at gøre straffen helt eller delvist betinget.

- **Dom 22 – Retten i Nykøbing F's dom af 4. januar 2010**
- **Fængsel i 2 år og 6 måneder**

T, der var 16 år, blev efter sin erkendelse dømt for to røverier begået i private hjem efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1 (forhold 4 og 6). Begge forhold blev begået i forening med medgerningsmand (G). I forhold 4 blev røveriet begået mod en 60-årig dame efter forudgående aftale og rekognoscering, hvor G bevæbnet med en hardball pistol skaffede sig adgang til F1's bopæl midt om natten, hvorefter G under trusler om at slå forurettede ihjel samt efterfølgende ved at udsætte forurettede for fuldbyrdet voldtægt tvang denne til at udlevere en taske indeholdende personlige papirer og pung med ca. 50 kr., ligesom G herefter under trusler med en kniv tvang forurettede med ud til en brugstjålen bil, hvor T afventede. T og G kørte med forurettede i den hensigt at formå hende til at hæve penge i en kontantautomat, hvilket imidlertid mislykkedes, idet G kort efter vendte bilen og kørte tilbage til forurettedes bopæl for at finde yderligere værdier, mens T foretog bevogtning af forurettede, der imidlertid formåede at flygte fra stedet. I forhold 6, der blev begået kort tid efter forhold 4, indfandt G sig på F2's

bopæl og under trusler med en attrappistol aftvang F2 400 kr. samt nøglen til hendes personbil, imens T bevæbnet med en kniv ventede udenfor. T blev endvidere dømt for to forhold af brugstyveri af bil efter straffelovens § 293 a, to forhold af indbrud begået i forening med G til en værdi af ca. 32.000 kr. samt overtrædelse af våbenloven ved i forbindelse med forhold 4 og 6 at have været i besiddelse af en låsbar foldekniv. Retten udmålte straffen for T til fængsel i 2 år og 6 måneder. Retten lagde ved strafudmålingen i skærpende retning vægt på, at der var tale om to hjemmerøverier begået af tiltalte og en medgerningsmand i forening, og at de var bevæbnede. I formildende retning lagde retten vægt på tiltaltes alder og hans mere underordnede rolle i forbindelse med hjemmerøverierne. Henset til karakteren og antallet af forhold fandt retten ikke, at der var grundlag for i stedet at idømme tiltalte en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a.

- **Dom 23 – Østre Landsrets dom af 8. oktober 2009**

- **Fængsel i 2 år og 6 måneder (fællesstraf) (T1) og 2 år og 2 måneder (T2)**

T1 og T2, der begge var 18 år og tidligere straffet for berigelses- og personfarlig kriminalitet, blev dømt for røveri begået i privat hjem efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, idet de i forening og efter forudgående aftale under anvendelse af vold over for forurettede i form af skub, slag med hammer i hovedet, knytnæveslag samt slag med genstand tvang forurettede til at fremfinde diverse værdigenstande, ligesom de bandt forurettede til en stol, hvorefter de tildelte ham adskillige knytnæveslag samt true ham med kniv, hvorved de fratog forurettede diverse effekter til en anslået værdi af ca. 9.900 kr. T1 og T2 blev endvidere dømt for brugstyveri af en bil efter straffelovens § 293 a og T2 for 3 forhold af hærværk efter straffelovens § 291, stk. 1. Byretten udmålte straffen for T1 til fængsel i 1 år og 9 måneder, der var en fællesstraf med 92 dage fra en tidligere prøveløsladelse, og for T2 til fængsel i 1 år og 6 måneder. Anklagemyndigheden ankede dommen til landsretten med påstand om skærpeelse. Landsretten forhøjede straffen for T1 til fængsel i 2 år og 6 måneder (fællesstraf med 92 dage) og for T2 til fængsel i 2 år og 2 måneder. Ved straffastsættelsen lagde landsretten vægt på, at de tiltalte på gerningstidspunktet var fyldt 18 år, at de havde planlagt at begå indbrud hos forurettede, og at de tiltalte ændrede planen om indbrud til røveri, da de ved ankomsten til forurettedes bopæl fandt ud af, at han var hjemme. Landsretten lagde endvidere vægt på, at de tiltalte var maskerede, medbragte bl.a. en hammer, at de udøvede grov vold mod forurettede, herunder slag med hammer i hovedet, at forurettede blev bundet og var værgeløs, at de tiltalte først forlod gerningsstedet efter en lille times tid, og at forurettedes skader var forholdsvis begrænsede. Landsretten anførte også, at der ved fastsættelsen af straffen måtte tages hensyn til, at der i overensstemmelse med anklageskriftet alene var dømt for overtrædelse af straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1. For T1 lagde landsretten tillige vægt på, at han var den mest aggressive ved røveriet, de øvrige pådømte forhold, hans tidligere kriminalitet, og at forholdene var begået i prøvetiden. For T2 lagde landsretten tillige vægt på de øvrige pådømte forhold, hans tidligere kriminalitet og det relativt hurtige recidiv, samt at T2 meldte sig selv til politiet.

- **Dom 24 – Retten i Holbæks dom af 23. november 2009**

- **Fængsel i 2 år og 6 måneder (fællesstraf)**

T, der var 22 år og tidligere straffet for berigelseskriminalitet, blev efter sin erkendelse dømt for to forhold vedrørende forsøg på røveri i private hjem efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. § 21. Tiltalte havde i forening med en medgerningsmand om aftenen forsøgt at trænge ind og begå røveri hos F1, der var født i 1924, hvilket mislykkedes, da F1 nåede at smække døren i (forhold 1). Umiddelbart

efter forhold 1 trængte tiltalte og medgerningsmanden ind hos F2 og F3, der var født henholdsvis 1931 og 1925, og under trussel med en kniv truede F2 og F3 til at udlevere penge, hvilket mislykkes, da de forurettede sagde, at de ingen penge havde (forhold 2). Tiltalte blev endvidere dømt for brugstyveri af en bil efter straffelovens § 293 a og kørsel i frakendelsestiden. Retten udmålte straffen til fængsel i 2 år og 6 måneder, der var en fællesstraf med 4 måneder fra en tidligere delvist betinget dom. Ved strafudmålingen lagde retten i skærpende retning vægt på, at forholdene var begået i forening med en anden mod ofre, som var nøje udvalgt på grund af deres formodede manglende evne til at gøre modstand, samt at tiltalte kort forinden var dømt for berigelseskriminalitet og brugstyveri af bil. I formildende retning lagde retten vægt på, at der ikke var udøvet fysisk vold mod nogen af ofrene, at tiltalte i forhold 1 ikke nåede at komme inden for døren, og at tiltalte i forhold 2 efter sin forklaring holdt kniven i nogen afstand fra forurettede.

- **Dom 25 – Retten i Aalborgs dom af 5. februar 2010**
- **Fængsel i 2 år (T1), 1 år og 6 måneder (T2) og 2 år og 3 måneder (T3)**

T1, der var 23 år og tidligere straffet for bl.a. berigelseskriminalitet, T2, der var 32 år og tidligere straffet for vold, og T3, der var 28 år og tidligere straffet for bl.a. berigelseskriminalitet, blev dømt for røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved i forening og efter forudgående aftale at være trængt ind i forurettedes hjem, hvor de tiltalte tildelte forurettede flere knytnæveslag og spark i hovedet og på kroppen, hvorved de fratog forurettede flere effekter, herunder en mobiltelefon, en forstærker og nogle højtalere. T1 blev endvidere dømt for vold, tyveri, brugstyveri samt overtrædelse af færdselsloven. T2 blev endvidere dømt for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer, ligesom T3 tillige blev dømt for vold samt flere tyveriforhold og overtrædelse af bekendtgørelsen om euforiserende stoffer. Byretten udmålte straffen for T1 til fængsel i 2 år, for T2 til fængsel i 1 år og 6 måneder og for T3 til fængsel i 2 år og 3 måneder.

- **Dom 26 – Retten i Odenses dom af 23. november 2009**
- **Fængsel i 2 år (T1) og 2 år (fællesstraf) (T2)**

T1, der var 18 år, og T2, der var 17 år og tidligere straffet for personfarlig kriminalitet, blev dømt for røveri begået i privat hjem efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, (forhold 1) og grov vold efter straffelovens § 245, stk. 1, og for så vidt angår T2, jf. § 247, stk. 1, (vold i gentagelsestilfælde) (forhold 2) ved i forening og efter forudgående aftale og planlægning om natten iført maskering og medbringende hver sin kniv at være trængt ind hos forurettede, som de formodede lå inde med et større kontantbeløb. De tiltalte skubbede forurettede omkuld og holdt ham nede, ligesom T1 skar forurettede overfladisk i hånden og i ansigtet med kniv. De tiltalte truede endvidere fire øvrige tilstedeværende personer med kniv og forlangte penge og mobiltelefoner udleveret, ligesom de tiltalte tilegnede sig forurettedes bærbare computer, mobiltelefon og 200 kr. T1 blev endvidere dømt for i arresthus uberettiget at have besiddet og anvendt en mobiltelefon, jf. straffelovens § 124, stk. 4. Retten udmålte straffen for T1 til fængsel i 2 år og for T2 til fængsel i 2 år, der var en fællesstraf med 6 måneder fra en betinget dom. Retten lagde for begge de tiltaltes vedkommende vægt på den grove karakter af forhold 1, der var planlagt og begået under anvendelse af knive i forurettedes hjem, og hvorunder yderligere fire personer blev forurettede. For så vidt angår T1 lagde retten endvidere vægt på, at det var ham, der snittede forurettede med kniv. For så vidt angår T2 lagde retten vægt på, at han havde begået personfarlig kriminalitet i prøvetiden for en betinget dom for lignende kriminalitet, men at T2 på den anden side var

under 18 år på gerningstidspunktet og havde aflagt tilståelse og forklaret om medgerningsmanden, hvilket havde medvirket til sagens opklaring. Retten fandt efter karakteren af røveriet ikke grundlag for at gøre straffen for nogen af de tiltalte helt eller delvist betingede.

- **Dom 27 – Vestre Landsrets dom af 7. juni 2010**
- **Fængsel i 1 år og 10 måneder (fællesstraf og tillægsstraf) (T1) og 2 år, heraf 1 år og 6 måneder betinget (T2)**

T1, der var 17 år og tidligere straffet for bl.a. vold mod tjenestemand, og T2, der var 17 år, blev dømt for forsøg på røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. § 21, ved i forening og efter fælles forudgående aftale at være trængt ind i F1's og F2's lejlighed, hvorefter T1, der var maskeret, skubbede flere gange til F1 og under trussel med pistol og patroner forsøgte at få F1 og F2 til at udlevere hash, penge og værdigenstande i øvrigt, hvilket imidlertid mislykkedes. T1 blev endvidere dømt for overtrædelse af straffelovens § 124 om unddragelse af strafforfølgning samt bekendtgørelsen om euforiserende stoffer, og T2 blev tillige dømt for at have medvirket ved et andet røveri mod et supermarked ved at have ventet i flugtbilen under selve røveriet. Byretten udmålte straffen for T1 til fængsel i 2 år og 2 måneder, der var en fællesstraf med 20 dage fra en tidligere betinget dom. Straffen for T2 blev udmålt til fængsel i 2 år, hvoraf de 6 måneder af straffen skulle afsones, mens de resterende 1 år og 6 måneder blev gjort betinget. Retten lagde ved udmålingen af straffen for T1 på den ene side vægt på T1's rolle under røveriet samt hans forstraffe og på den anden side på T1's alder på gerningstidspunktet. Med hensyn til straffen for T2 lagde retten vægt på hans alder, at T2 ikke var tidligere straffet, samt at hans rolle under røverierne havde været mindre fremtrædende. Landsretten nedsatte straffen for T1 til fængsel i 1 år og 10 måneder og fastsatte den tillige som en tillægsstraf til en tidligere dom, hvor T1 var blevet idømt en bøde. Landsretten lagde ved udmålingen vægt på T1's alder på gerningstidspunktet, at der alene havde været tale om forsøg på røveri, samt at der ikke blev udøvet vold. Straffen for T2 blev stadfæstet.

- **Dom 28 – Retten i Svendborgs dom af 30. november 2009**
- **Fængsel i 2 år (T1) og foranstaltningsdom (T2)**

T1, der var 23 år og gentagne gange straffet for berigelseskriminalitet, og T2, der var 21 år og tidligere straffet for personfarlig kriminalitet og berigelseskriminalitet, herunder røveri, blev dømt for røveri begået i privat hjem efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved at være trængt ind hos den 87-årige forurettede og under trusler, herunder med en ukendt genstand, at have formået forurettede til at udlevere pung med 500 kr., hævekort og nøgler til forurettedes bil. De blev endvidere dømt for forsøg på brugstyveri af forurettedes bil efter straffelovens § 293 a, jf. § 21. T1 blev endvidere dømt for flere andre forhold af brugstyveri af bil og forsøg herpå samt overtrædelse af færdselsloven, herunder for spirituskørsel. Det blev efter mentalerklæring indhentet for T2 lagt til grund, at han var sindssyg. T2 blev derfor idømt en foranstaltningsdom, jf. straffelovens § 68. Byretten udmålte straffen for T1 til fængsel i 2 år, der til dels var en tillægsstraf til en tidligere idømt bøde. Byretten lagde ved strafudmålingen på den ene side vægt på, at der var tale om et røveri begået af flere i forening over for et svagt offer i dennes hjem, og lagde på den anden side vægt på den ringe vold, der var udøvet i forbindelse med røveriet.

- **Dom 29 – Retten i Hjørrings dom af 19. januar 2010**

- **Fængsel i 1 år og 6 måneder**

T, der var 22 år og tidligere straffet for tyveri, blev efter sin erkendelse dømt for forsøg på røveri begået i privat hjem efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. § 21, ved om natten med en stjålet nøgle at have skaffet sig adgang til forurettedes ældrebolig, hvor tiltalte iført maskering flere gange pegede på forurettede med en softgun og udtalte, at han skulle have penge, hvilket mislykkedes, da forurettede ingen penge havde. T blev endvidere dømt for tre forhold af indbrud og to forsøg herpå samt fire indbrud i biler, jf. straffelovens § 276, til dels jf. § 21. Derudover blev T dømt for brugstyveri af en knallert efter straffelovens § 293, stk. 1. Retten udmålte straffen for T til fængsel i 1 år og 6 måneder. Retten lagde ved strafudmålingen navnlig vægt på karakteren af røveriforsøget, herunder at forholdet blev begået mod en ældre dame, men også at der alene var tale om forsøg, og at tiltalte ikke ud over sin fremtoning optrådte voldsomt.

- **Dom 30 – Østre Landsrets dom af 1. juli 2009**

- **Fængsel i 1 år og 6 måneder, heraf 1 år betinget**

T, der var 17 år og tidligere straffet for overtrædelse af lov om euforiserende stoffer, blev dømt for røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved i forening med ukendt medgerningsmand at være trængt ind hos forurettede og under trussel om vold at have frtaget forurettede 2000 kr., en mobiltelefon samt et dankort med rette pinkode, idet T trak op i trøjen og gav udtryk for, at han var bevæbnet. T blev endvidere dømt for forsøg på tyveri. Byretten udmålte straffen til fængsel i 10 måneder, hvoraf de 4 måneder blev gjort betinget. Retten lagde ved udmålingen af straffen som skærpende omstændighed vægt på forholdets grovhed, idet der var tale om et hjemmerøveri begået af flere i forening hos et offer, gerningsmændene ikke kendte i forvejen. På den anden side lagde retten som formildende omstændighed vægt på, at T ikke tidligere var straffet af relevans samt tiltaltes unge alder. Landsretten forhøjede straffen til fængsel i 1 år og 6 måneder, hvoraf 1 år blev gjort betinget. Landsretten lagde ved strafudmålingen ligesom byretten på den ene side i skærpende retning vægt på, at T blev fundet skyldig i hjemmerøveri, hvor han i forening med en medgerningsmand trængte ind i et privat hjem hos en ukendt person. På den anden side lagde landsretten vægt på tiltaltes unge alder, at tiltalte ikke tidligere var straffet af betydning for sagen, samt at der ikke blev udøvet vold mod F.

- **Dom 31 – Vestre Landsrets dom af 29. april 2010**

- **Fængsel i 1 år og 3 måneder (tillægsstraf) (T1) og 1 år og 6 måneder (T2)**

T1, der var 20 år og tidligere straffet for bl.a. vold og tyveri, og T2, der var 18 år og tidligere straffet for tyveri, blev dømt for forsøg på røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. § 21, ved i forening med flere gerningsmænd om natten at være trængt ind i forurettedes lejlighed, hvor der blev grebet fat i F, ligesom T2 sparkede F på benene, hvorefter de tiltalte gennemsøgte lejligheden for effekter af værdi, hvilket dog blev afbrudt, da en nabo kom til stede, hvorefter de tiltalte undløb. T2 blev tillige dømt for brugstyveri samt 5 forhold vedrørende tyveri og forsøg herpå. Byretten udmålte straffen for T1 og T2 til fængsel i 1 år og 3 måneder, for T1's vedkommende som en tillægsstraf. Byretten lagde ved udmålingen af straffen vægt på, at der var tale om et hjemmerøveri begået midt om natten af flere i forening. Som formildende omstændighed lagde retten vægt på, at røveriet ikke var planlagt, at det ikke var de tiltalte, der havde fået ideen til røveriet, og at det hele gik meget hurtigt. Endvidere lagde

byretten vægt på T2's unge alder. Landsretten forhøjede straffen for T2 til fængsel i 1 år og 6 måneder.

- **Dom 32 – Østre Landsrets dom af 20. oktober 2009 (T1), Retten i Svendborgs dom af 6. januar 2010 (T2) og Østre Landsrets dom af 5. maj 2010 (T3)**
- **Fængsel i 1 år og 6 måneder (T1), 10 måneder betinget (T2) og ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a (T3)**

T1, der var 19 år og tidligere straffet for trusler og berigelseskriminalitet, T2, der var 15 år, og T3, der var 16 år og tidligere straffet for berigelseskriminalitet, blev dømt for røveri og til dels forsøg herpå begået i privat hjem efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, til dels jf. § 21. Det blev lagt til grund, at de tiltalte sammen med to andre personer bevægede sig rundt i området med det formål at fravende midler fra ældre eller svagelige beboere. Gennem et vindue konstaterede de tiltalte, at forurettede var hjemme, hvorefter de bankede på. Da forurettede åbnede døren, gik de tiltalte ind, hvor de ledte efter penge. Forurettede blev slået én gang på munden af enten T1 eller T3, ligesom T3 smed en fjernbetjening i hovedet på forurettede, hvorefter de fratog forurettede en pakke cigaretter. Sagen mod T1 blev udskilt og afgjort først. Byretten udmålte straffen for T1 til fængsel i 1 år og 6 måneder og lagde i skærpende retning vægt på forholdets karakter og omstændighederne, hvorunder røveriet blev begået, herunder at det var begået af flere i forening i et privat hjem, selv om de tiltalte på forhånd vidste, at der var nogen hjemme, og at det blev begået over for en person, som gerningsmændene ikke havde personlige relationer til. Byretten lagde endvidere i skærpende retning vægt på T1's alder i forhold til de øvrige gerningsmænd, og på, at T1 måtte anses for at have indtaget en styrende og initiativtagende rolle. I formildende retning lagde byretten vægt på den forholdsvist begrænsede magtanvendelse og den begrænsede værdi af de borttagne effekter. Byrettens dom vedrørende T1 blev anket til landsretten, der stadfæstede byrettens dom. Sagen mod T2 og T3 blev behandlet efter landsrettens dom mod T1. Byretten udmålte straffen for T2 til fængsel i 10 måneder, der blev gjort betinget under henvisning til de personlige oplysninger om T2, herunder hans unge alder og ustraffede fortid, samt hans meget tilbagetrukne og passive rolle under hele røveriet og endvidere den under sagen medgående tid (11 måneder fra røveriet var begået). T3 blev, da retten anså det for mest formålstjenligt for at forebygge yderligere lovovertrædelser, idømt en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a med tilsyn i 2 år med vilkår om, at han skulle undergives socialpædagogisk behandling samt i de første indtil 2 måneder anbringes på en sikret afdeling på en døgninstitution og herefter i indtil 12 måneder anbringes på en døgninstitution. Byrettens dom vedrørende T3 blev stadfæstet af landsretten.

- **Dom 33 – Østre Landsrets dom af 15. april 2010**
- **Fængsel i 1 år og 6 måneder betinget (T1 og T2)**

T1, der var 16 år, og T2, der var 15 år, blev dømt for røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, ved i forening at være trængt ind i forurettedes hjem, hvor de under trussel med kniv fratog forurettede en Apple iPhone samt ca. 1.000 kr. T1 og T2 blev endvidere dømt for i forlængelse af røveriet at have truet forurettede, jf. straffelovens § 123. Derudover blev de begge dømt for 15 tilfælde af tyveri. Byretten udmålte straffen for T1 og T2 til fængsel i 1 år betinget med vilkår om at efterkomme kommunens bestemmelser. Byretten lagde ved strafudmålingen vægt på antallet og karakteren af de begåede forbrydelser, herunder særligt at der i forholdet vedrørende røveri var tale om indtrængen i privat hjem, som i sig selv er en skærpende omstændighed. Uanset kriminalitetens grovhed fandt retten det

ubetænkeligt at gøre straffen betinget under henvisning til de tiltaltes unge alder, at de ikke tidligere var straffet, at de var inde i en god udvikling, at forholdene blev begået over en kort periode, og at de tiltalte ikke havde begået kriminalitet siden. Landsretten forhøjede straffen for både T1 og T2 til fængsel i 1 år og 6 måneder. Landsretten lagde vægt på karakteren af røveriforholdet med efterfølgende vidnetrusler samt antallet af indbrud. Under henvisning til byrettens begrundelse tiltrådte landsretten, at straffene undtagelsesvist blev gjort betinget med vilkår som fastsat i byrettens dom.

- **Dom 34 – Retten i Odenses dom af 20. november 2009**
- **Fængsel i 1 år og 6 måneder delvist betinget (T1 og T2)**

T1, der var 18 år og tidligere straffet for røveri, og T2, der ligeledes var 18 år, blev dømt for forsøg på røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. § 21, ved om aftenen i forening at være trængt ind i forurettedes hjem, hvor de under trussel med kniv forsøgte at få forurettede til at udlevere penge eller dankort, hvilket imidlertid mislykkedes, da forurettedes ægtefælle vågnede, hvorefter T1 og T2 flygtede fra stedet. T1 og T2 blev endvidere dømt for tyveri og ulovlig våbenbesiddelse. Retten udmålte straffen for T1 og T2 til fængsel i 1 år og 6 måneder, hvoraf 1 år og 3 måneder blev gjort betinget med vilkår om samfundstjeneste. Retten lagde på den ene side vægt på, at der er sket en strafskærpelse for så vidt angår hjemmerøverier, samt at T1 og T2 havde medbragt en kniv. På den anden side lagde retten vægt på de tiltaltes gode forhold, hvorefter det efter en samlet vurdering ansås for forsvarligt at gøre en del af straffen betinget med vilkår om samfundstjeneste.

- **Dom 35 – Retten i Svendborgs dom af 2. juni 2010**
- **Fængsel i 8 måneder, heraf 6 måneder betinget (T1), ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a (T2), og fængsel i 8 måneder, heraf 6 måneder betinget (T3)**

T1, der var 16 år, T2, der var 15 år, og T3, der var 16 år, blev dømt for forsøg på røveri efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. § 21, ved om natten i forening at have forsøgt at trænge ind gennem et vindue i forurettedes hjem og under trussel om vold at have forsøgt at få forurettede til at udlevere penge, idet de truede og stak ud efter forurettede med en skruetrækker og spyttede på ham og udtalte, at de ville have penge, hvilket imidlertid mislykkedes, da forurettede fik presset vinduet i. T1 og T2 blev tillige dømt for ulovlig indtrængen og overtrædelse af færdselsloven, og T3 blev endvidere dømt for overtrædelse af bekendtgørelse om euforiserende stoffer. Byretten udmålte straffen for T1 og T3 til fængsel i 8 måneder, hvoraf de 6 måneder blev gjort betinget. Retten lagde ved udmålingen af straffen i skærpende retning vægt på, at der var tale om forsøg på røveri begået af flere i forening i forurettedes hjem. I formildende retning lagde retten vægt på de tiltaltes unge alder, den begrænsede voldsudøvelse, samt at de tiltalte ikke kom ind i forurettedes hjem. T3 blev, da retten anså det mest formålstjenligt for at forebygge yderligere lovovertrædelser, idømt en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a med tilsyn i 2 år og undergivelse af socialpædagogisk behandling og efterkommelse af pålæg fra de sociale myndigheder om opholdssted.

- **Dom 36 – Retten i Horsens dom af 21. august 2009**
- **Ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a**

T, der var 17 år og tidligere straffet med en betinget dom for vold, blev efter sin erkendelse dømt for forsøg på røveri begået i privat hjem efter straffelovens § 288, stk. 1, nr. 1, jf. § 21, ved i forening og efter forudgående aftale med en medgerningsmand at have forsøgt at aftvinge et ægtepar penge, idet

de under trussel med kniv råbte, at de skulle have penge, hvilket mislykkedes, da de forurettede satte sig til modværge. Retten idømte T en ungdomssanktion efter straffelovens § 74 a med tilsyn i 2 år og undergivelse af socialpædagogisk behandling samt anbringelse på en sikret afdeling på en døgninstitution i indtil 2 måneder og herefter i indtil 1 år og 4 måneder anbringelse på en døgninstitution eller et godkendt opholdssted. Retten lagde ved afgørelsen af sanktionsspørgsmålet på den ene side vægt på, at røverforsøget, der fandt sted i de forurettedes eget hjem, var planlagt og udført i forening, og at tiltalte og medgerningsmanden medbragte knive og var maskerede – hvilket talte for en ubetinget sanktion – og på den anden side, at de anvendte knive var spiseknive/”bestikknive”, at skaderne på F1 var af forholdsvis beskeden karakter, og at der alene dømtes for forsøg. Retten fandt det endvidere forsvarligt at idømme en ungdomssanktion, da tiltalte var 17 år og efter det oplyste havde udnyttet sit ophold på en sikret institution under sin varetægtsfængsling optimalt, herunder blevet stoffri, og da tiltalte havde været varetægtsfængslet i knap 3 måneder.

DATO 20. december 2010

JOURNAL NR.
RA-2009-120-0024

RIGSADVOKATEN

FREDERIKSHOLMS KANAL 16
1220 KØBENHAVN K

TELEFON 33 12 72 00
FAX 33 43 67 10

Straffene i voldtægtssager efter ændringen af straffelovens § 216 i 2002

1. Indledning

Ved lov nr. 380 af 6. juni 2002 om ændring af straffeloven, retsplejeloven og færdselsloven blev strafferammen i straffelovens § 216, stk. 1, hævet fra fængsel indtil 6 år til fængsel indtil 8 år. Endvidere blev strafferammen i straffelovens § 216, stk. 2, hævet fra fængsel indtil 10 år til fængsel indtil 12 år.

Forud herfor havde rigsadvokaturen afgivet flere redegørelser om strafniveauet i voldtægtssager på grundlag af indberettede domme, idet der blev iværksat ordninger, hvor efter Rigsadvokaten skulle have forelagt alle domme i voldtægtssager. Redegørelserne blev udsendt til politi og anklagemyndighed ved Rigsadvokaten Informerer nr. 3/2001, nr. 13/2001 og nr. 14/2002.

Efter lovændringen har Justitsministeriet anmodet Rigsadvokaten om at vurdere strafniveauet efter skærpelsen.

Rigsadvokaten har på den baggrund afgivet følgende redegørelser om strafniveauet i sager om overtrædelse af straffelovens § 216 efter lovændringen i 2002:

- Januar 2004 – udsendt ved Rigsadvokaten Informerer nr. 8/2004
- Juni 2005 – udsendt ved Rigsadvokaten Informerer nr. 25/2005
- Juni 2006 – udsendt ved Rigsadvokaten Informerer nr. 23/2006
- Juni 2007 – udsendt ved Rigsadvokaten Informerer nr. 17/2007
- Juli 2008 – udsendt ved Rigsadvokaten Informerer nr. 13/2008
- August 2009 – udsendt ved Rigsadvokaten Informerer nr. 20/2009
- Denne redegørelse

Denne redegørelse indeholder i afsnit 2 en beskrivelse af den opdeling af sagerne, som er foretaget. I afsnit 3 og 5 beskrives de tidligere redegørelser om straffene, og i afsnit 4 beskrives ændringen af § 216 ved lov nr. 380 af 6. juni 2002. Afsnit 6 indeholder en beskrivelse af straffene i de voldtægtssager, der er modtaget i indberetningsperioden fra den 18. januar 2010 til udgangen af juli 2010. Afsnit 7 indeholder en samlet vurdering af strafniveauet.

I bilaget til redegørelsen findes en beskrivelse af de enkelte sager, der er omfattet af undersøgelsen.

RIGSADVOKATEN

2. Opdeling af sagerne om voldtægt

SIDE 2

I de tidligere redegørelser blev der taget udgangspunkt i en opdeling af voldtægt i overfaldsvoldtægt, kontaktvoldtægt og parvoldtægt. Denne opdeling anvendes også i denne redegørelse.

Ved overfaldsvoldtægt forstås således voldtægt mod en person, som gerningsmanden slet ikke kender eller kun har et yderst perifert kendskab til, og hvor der ikke forud for voldtægten har været samvær af den karakter, der er beskrevet nedenfor under kontaktvoldtægt.

Ved kontaktvoldtægt forstås det, der på engelsk kaldes "date rape", altså situationer, hvor parterne umiddelbart inden voldtægten har været sammen på en måde, som kunne være optakt til en seksuel kontakt. Kontaktvoldtægt omfatter endvidere voldtægter, hvor parterne kender hinanden i forvejen, f.eks. naboer og kollegaer, uanset om selve voldtægten har karakter af et overfald.

Ved parvoldtægt forstås voldtægt mod en nuværende seksuel partner og voldtægt mod en tidligere seksuel partner, såfremt forholdet er ophørt inden for et kortere tidsrum forud for voldtægten.

Det kan i nogle sager være vanskeligt at vurdere, hvilken af de tre former for voldtægt der er tale om, idet der er en glidende overgang mellem de forskellige kategorier. Det kan således i visse tilfælde diskuteres, om der foreligger den ene eller den anden form for voldtægt.

I de tidligere redegørelser blev der sondret mellem domme, der omfatter fuldbyrdet voldtægt, og domme, hvor der alene dømmes for forsøg på voldtægt. Denne sondring anvendes også i den foreliggende undersøgelse.

3. Redegørelserne om strafniveauet i voldtægtssager forud for lovændringen

3.1. Konklusionerne i redegørelsen fra januar 2001

Konklusionen i redegørelsen fra januar 2001 vedrørende det daværende strafniveau var følgende:

For forsøg på overfaldsvoldtægt varierede straffene fra 4 måneder til 2 års fængsel. Det blev i redegørelsen antaget, at "normalstraffen" måtte være i niveauet 6-9 måneders fængsel, dog med mulighed for både mildere og strengere straffe.

RIGSADVOKATEN

Det var på grundlag af det foreliggende materiale vanskeligt at vurdere "normalstraffen" for fuldbyrdet overfaldsvoldtægt. Et forsigtigt skøn førte dog frem til, at udgangspunktet for straffastsættelsen, hvis der ikke forelå skærpende omstændigheder, formentlig lå i niveauet omkring 1 år og 6 måneders fængsel. Hvis der forelå skærpende omstændigheder, udmålte straffen til mellem 2 og 3 års fængsel.

SIDE 3

Med hensyn til forsøg på kontaktsvoldtægt skønnedes det i redegørelsen, at strafniveauet nogenlunde svarede til niveauet for forsøg på overfaldsvoldtægt, dvs. 6-9 måneders fængsel, dog med mulighed for både mildere og strengere straffe.

For så vidt angår straffen for fuldbyrdet kontaktsvoldtægt fremgår det af redegørelsen, at de fleste straffe lå i niveauet mellem fængsel i 6 måneder og fængsel i 1 år og 6 måneder, og hvis der ikke var anvendt vold af betydning eller ikke forelå andre skærpende omstændigheder, lå straffen i niveauet 6-10 måneders fængsel.

Vedrørende forsøg på parvoldtægt forelå der kun en dom, hvor straffen blev udmålt til 6 måneders fængsel betinget med vilkår om samfundstjeneste.

For så vidt angik fuldbyrdet parvoldtægt blev det antaget, at "normalstraffen" lå i niveauet 6-8 måneders fængsel, men der var i det undersøgte materiale også flere eksempler på højere straffe i sager, hvor der forelå skærpende omstændigheder.

3.2. Konklusionerne i den foreløbige redegørelse fra august 2001 og redegørelsen fra august 2002

Redegørelserne fra august 2001 og august 2002 om strafniveauet i voldtægtssager omfattede i alt 111 sager, hvoraf 93 sager var endeligt afgjort.

Konklusionen i redegørelserne var, at disse sager ikke bidrog væsentligt til yderligere at belyse de antagelser om strafniveauet, som fremgik af redegørelsen fra januar 2001.

På den anden side gav de pågældende domme ikke anledning til at ændre de tidligere formodninger om straffene i voldtægtssager.

Med hensyn til straffene i de sager, hvor voldtægten var begået af flere gerningsmænd, var konklusionen, at det var tvivlsomt, hvorvidt der i alle sager var tillagt det forhold, at overgrebet var udøvet af flere gerningsmænd i forening, en reel betydning ved strafudmålingen.

4. Lov nr. 380 af 6. juni 2002 om ændring af straffelovens § 216

RIGSADVOKATEN

SIDE 4

Ved lov nr. 380 af 6. juni 2002 blev strafferammen i straffelovens § 216, stk. 1, hævet fra fængsel indtil 6 år til fængsel indtil 8 år. Endvidere blev strafferammen i straffelovens § 216, stk. 2, hævet fra fængsel indtil 10 år til fængsel indtil 12 år. Ændringen af straffelovens § 216 trådte i kraft den 8. juni 2002 og har virkning for forhold, der er begået efter dette tidspunkt. Ændringen omfatter også forhold, der henføres under § 216, jf. § 224 eller § 225 (om anden kønslig omgængelse end samleje).

Formålet med forhøjelsen af strafferammerne i § 216 var at gennemføre en generel forhøjelse af strafudmålingsniveauet i voldtægtssager i størrelsesordenen 1 år. Det gælder både fuldbyrdede voldtægter og forsøg herpå.

Ved forhøjelsen af straffene skal der tages udgangspunkt i det strafniveau, der er beskrevet i redegørelsen fra januar 2001, som er omtalt i lovforslagets almindelige bemærkninger afsnit 2.1.2. Her er bl.a. anført følgende om retspraksis:

”For at belyse udviklingen i strafniveauet i voldtægtssager bad Justitsministeriet den 9. juni 2000 Rigsadvokaten om en redegørelse. [...]

I Rigsadvokatens redegørelse er det antaget, at strafniveauet for forsøg på overfaldsvoldtægt uden skærpende omstændigheder er 6-9 måneders fængsel og for fuldbyrdet overfaldsvoldtægt fængsel i 1 år og 6 måneder. Ved overfaldsvoldtægt forstås voldtægt mod en person, som gerningsmanden slet ikke kender eller kun har et yderst perifert kendskab til, og hvor der ikke forud for voldtægten har været samvær af nogen karakter.

En anden type voldtægtssager er kontaktvoldtægt, hvor parterne umiddelbart forinden voldtægten har været sammen på en måde, som kunne være optakten til en seksuel kontakt. Kontaktvoldtægt omfatter endvidere voldtægter, hvor parterne kender hinanden i forvejen, f.eks. naboer og kolleger, uanset om selve voldtægten har karakter af et overfald. Strafniveauet for denne type sager skønnes i Rigsadvokatens redegørelse for forsøg at svare nogenlunde til niveauet for forsøg på overfaldsvoldtægt. Straffen for fuldbyrdet kontaktvoldtægt ligger i niveauet mellem 6 måneder og 1 år og 6 måneder, men således at straffen er 6-10 måneder, hvis der ikke er anvendt vold af betydning, eller hvis der ikke i øvrigt foreligger skærpende omstændigheder.

Den tredje gruppe voldtægtssager, som er nævnt i Rigsadvokatens redegørelse, er parvoldtægter. Herved forstås voldtægt mod en nuværende seksualpartner og voldtægt mod en tidligere seksualpartner, såfremt forholdet er ophørt inden for et kortere tidsrum forud for voldtægten. Normalstraffen for fuldbyrdet parvoldtægt antages at ligge i niveauet 6-8 måneders fængsel.”

I de almindelige bemærkninger til lovforslaget afsnit 2.1.3. er der følgende tilkendegivelser om strafforhøjelsen:

”[...] Med den foreslåede forhøjelse af strafferammerne i straffelovens § 216 forudsættes det, at der i retspraksis sker en generel forhøjelse af strafudmålingsniveauet i voldtægtssager i størrelsesordenen 1 år i forhold til det strafniveau, der er beskrevet i Rigsadvokatens redegørelse. Det gælder også fuldbyrdede voldtægter og forsøg herpå. Eksempelvis forudsættes det, at straffen for fuldbyrdet overfaldsvoldtægt i normaltilfældene forhøjes med 1 års fængsel til fængsel i 2 år og 6 måneder.

[...] Med lovforslaget er det som nævnt hensigten, at også straffen for forsøg på overfaldsvoldtægt uden skærpende omstændigheder forøges med 1 år i forhold til det strafniveau, der er beskrevet i Rigsadvokatens redegørelse. Udmålingen af straffen forudsættes dog i højere grad at blive nuanceret efter forholdets grovhed, således at straffen for de grovere tilfælde af forsøg på overfaldsvoldtægt kommer til at ligge tæt på niveauet for fuldbyrdede overfaldsvoldtægter. Der tænkes her særligt på den type sager, hvor der anvendes ikke ubetydelig vold, og hvor forsøget mislykkes på grund af offerets modstand.

Efter Justitsministeriets opfattelse er der endvidere ikke i den nuværende praksis tillagt det forhold, at en voldtægt er begået af flere gerningsmænd i forening, tilstrækkelig vægt i skærpende retning. Gruppevoldtægter med anvendelse af den betydelige overmagt, der ligger i, at der er flere gerningsmænd, må normalt antages at indebære et særlig voldsomt og traumatiserende overgreb på ofret. Det forudsættes derfor, at det forhold, at en voldtægt er begået af flere gerningsmænd i forening, tillægges en særlig vægt i skærpende retning. I sager om voldtægt med flere gerningsmænd bør der således ske en yderligere strafskærpelse i forhold til strafniveauet i voldtægtssager med kun en gerningsmand. Det bør også tillægges øget vægt i skærpende retning, hvis der er tale om voldtægt begået mod et barn. Herudover bør der ske en yderligere strafskærpelse – det vil sige ud over den generelle strafforhøjelse i størrelsesordenen 1 år – i sager, hvor voldtægten har haft en særlig tidsmæssig udstrækning.”

RIGSADVOKATEN

SIDE 5

Det fremgår samtidig af forarbejderne (de almindelige bemærkninger afsnit 1.2.), at fastsættelsen af straffen fortsat vil bero på domstolenes konkrete vurdering i det enkelte tilfælde af samtlige sagens omstændigheder, og at de angivne strafniveauer vil kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder.

5. Konklusionerne i redegørelserne fra 2004 til 2009 om straffene efter lovændringen

Rigsadvokaten har siden 2004 afgivet årlige redegørelser om strafniveauet i voldtægtssager efter lovændringen.

I 2004 og 2005 konkluderede rigsadvokaturen, at strafskærpelsen med få undtagelser måtte anses for at være slået igennem. I en række af sagerne måtte straffen anses for forhøjet fuldt ud med 1 år eller mere, mens der i andre sager var sket en mindre forhøjelse af straffen. I de sidstnævnte sager var der efter rigsadvokatens opfattelse

konkrete omstændigheder, der talte for at fastsætte en lavere straf. Kun i få sager kunne straffen ikke anses for skærpet i overensstemmelse med tilkendegivelserne i forarbejderne til lov nr. 380 af 6. juni 2002.

I redegørelserne fra 2006 og 2007 blev det konkluderet, at strafskærpelsen måtte anses for at være slået fuldt ud igennem i langt de fleste sager om voldtægt. På trods af enkelte udsving i formildende retning fandt rigsadvokaturen, at det samlede billede i voldtægtssagerne viste, at strafskærpelsen var gennemført i praksis.

Konklusionen i redegørelsen fra 2008 var, at domstolene i langt de fleste af sagerne havde fastsat forhøjede straffe i overensstemmelse med tilkendegivelserne i forarbejderne til lovændringen i 2002. Kun i enkelte sager fastsatte domstolene straffe under det tilsigtede niveau, og rigsadvokaturen fandt, at det samlede billede af domspraksis viste, at strafskærpelsen var gennemført i praksis. Rigsadvokaten tilkendegav samtidig, at det fandtes nyttigt at følge strafudmålingen i sager om voldtægt i endnu en periode.

RIGSADVOKATEN

SIDE 6

Konklusionen i den seneste redegørelse fra august 2009 var, at der i hovedparten af dommene var fastsat straffe, der lå omkring 1 år over det niveau, der var gældende forud for lovændringen i 2002, og at det samlede billede af domspraksis fortsat viste, at strafskærpelsen fra 2002 var gennemført i praksis. Der var alene enkelte sager, hvor straffen kunne forekomme at være for mild. Rigsadvokaten tilkendegav samtidig, at det fandtes nyttigt at følge strafudmålingen i sager om voldtægt endnu en periode med henblik på at sikre, at anklagemyndigheden fortsat behandler disse sager med ekstra opmærksomhed, og at eventuelle domme, hvor straffen forekommer for mild, bliver anket til skærpelse.

Justitsministeriet anmodede herefter ved brev af 7. december 2009 Rigsadvokaten om på ny at afgive en redegørelse om strafniveauet i sager om voldtægt for derved at skabe et endnu bedre grundlag for at vurdere udviklingen i strafudmålingen.

6. Straffene i voldtægtssager i den foreliggende undersøgelse

6.1. Indberetningsordningen og antallet af sager

Ved Rigsadvokaten Informerer nr. 20/2009 iværksatte rigsadvokaturen en indberetningsordning af alle domme vedrørende overtrædelse af straffelovens § 216, herunder også jf. §§ 224 eller 225. Ordningen omfattede by- og landsretsdomme afsagt i perioden fra 18. januar 2010 til udgangen af juli 2010. Ankedomme afsagt af landsretten efter udløbet af den nævnte periode var omfattet, såfremt byrettens dom i sagen var afsagt inden udgangen af juli 2010.

Der er i medfør af indberetningsordningen indberettet 18 afsluttede sager, der er beskrevet i bilaget til denne redegørelse. Redegørelsen omfatter således kun endelige domme, mens byretsdomme under anke ikke er medtaget i redegørelsen. Domme, hvor der er idømt foranstaltninger, er ikke medtaget i redegørelsen, da sådanne domme ikke belyser straffniveauet.

De 18 domme fordeler sig således på byretterne, landsretterne og Højesteret:

Byret	9 domme
Landsret	8 domme
Højesteret	1 dom

RIGSADVOKATEN

SIDE 7

6.2. Strafdømmningen i ankesager

Som det fremgår ovenfor, foreligger der otte landsretsdomme. Anklagemyndigheden har i samtlige de sager, der har været anket til landsretten, påstået skærpelse af straffen.

Landsretten forhøjede straffen for den tiltalte i forhold til byrettens dom i følgende fire sager:

- Dom 2: Byret 1 år og 3 måneder; landsret 1 år og 8 måneder.
- Dom 12: Byret 4 år og 6 måneder; landsret 5 år og 6 måneder.
- Dom 13: Byret 10 måneder; landsret 1 år, heraf 7 måneder betinget.
- Dom 16: Byret 10 måneder; landsret 1 år og 3 måneder.

I de fire øvrige ankedomme stadfæstede landsretten byrettens dom.

Der foreligger som nævnt én højesteretsdom, UfR 2010.1988 H (dom 11). Anklagemyndigheden påstod såvel i landsretten som i Højesteret skærpelse af straffen. Straffen for de fire tiltalte blev i Højesteret skærpet som følger:

- T1: Byret 3 år og 3 måneder; landsret 2 år og 9 måneder; Højesteret 3 år og 6 måneder.
- T2: Byret 2 år og 9 måneder; landsret stadfæstelse; Højesteret 3 år og 6 måneder.
- T3: Byret 2 år og 6 måneder; landsret stadfæstelse; Højesteret 3 år.
- T4: Byret 2 år og 9 måneder; landsret stadfæstelse; Højesteret 3 år og 6 måneder.

6.3. Straffene i de sager, der indgår i undersøgelsen

6.3.1. Indledning

Som nævnt ovenfor under afsnit 4 tilsigtedes ved lov nr. 380 af 6. juni 2002 en generel forhøjelse af strafudmålingsniveauet i voldtægtssager i størrelsesordenen 1 år. Endvidere blev det tilkendegivet i lovforslagets bemærkninger, at der herudover burde ske en yderligere strafskærpelse i sager med flere gerningsmænd, i sager om voldtægt mod børn og i sager, hvor voldtægten har haft en særlig tidsmæssig udstrækning.

RIGSADVOKATEN

Det var dog også i forarbejderne forudsat, at det niveau, der er angivet i bemærkningerne, kan fraviges i op- eller nedadgående retning efter en konkret vurdering af samtlige sagens omstændigheder.

SIDE 8

Som det også er anført i de tidligere redegørelser, kan vurderingen af straffastsættelsen i de enkelte sager således efter rigsadvokaturens opfattelse ikke ske blot ved at lægge 1 år til den straf, der må antages at have været praksis før lovændringen, men der skal tages hensyn til sagens konkrete omstændigheder – herunder også omstændigheder, der kan tale for ikke at forhøje straffen fuldt ud med 1 år.

Det bemærkes i den forbindelse også, at en generel strafskærpelse på 1 år i alle sager medfører en forholdsvis større skærpelse af straffene i de sager, der før lovændringen medførte de laveste straffe (f.eks. fra 6 måneders fængsel til 1 år og 6 måneders fængsel, svarende til en tredobling af straffen), mens strafskærpelsen i de groveste sager bliver forholdsmæssigt mindre (f.eks. fra 2 års fængsel til 3 års fængsel, svarende til en forhøjelse med halvdelen).

Disse forhold indgår i vurderingen nedenfor af straffene i sager om overfaldsvoldtægt (afsnit 6.3.2.), kontaktvoldtægt (afsnit 6.3.3.) og parvoldtægt (afsnit 6.3.4.).

6.3.2. Overfaldsvoldtægt

Der er indkommet en sag om forsøg på overfaldsvoldtægt (dom 1).

Det fremgår af redegørelserne udarbejdet før strafskærpelsens ikrafttræden, at det blev antaget, at "normalstraffen" for forsøg på overfaldsvoldtægt måtte være i niveauet 6-9 måneders fængsel, dog med mulighed for både mildere og strengere straffe. Ifølge lovændringen i 2002 skulle disse straffe forhøjes med 1 års fængsel, idet udmålingen af straffen dog forudsættes i højere grad at blive nuanceret efter forholdets grovhed, således at straffen for de grovere tilfælde af forsøg på overfaldsvoldtægt kommer til at ligge tæt på niveauet for fuldbyrdede overfaldsvoldtægter.

I dom 1 blev straffen for voldtægtsforsøg begået over for en kvinde, som tiltalte overfaldt, da hun passerede ham på gaden, fastsat til fængsel i 2 år og 6 måneder. Straffen blev fastsat som en fællesstraf, der tillige omfattede 283 dage fra en prøveløsladelse. Straffastsættelsen må således anses for at være i overensstemmelse med intentionerne bag strafskærpelsen, idet voldtægtsforsøget isoleret set blev straffet med fængsel inden for det forudsatte niveau på mellem fængsel i 1 år og 6 måneder og fængsel i 1 år og 9 måneder.

Der er i indberetningsperioden ikke blevet indberettet domme vedrørende fuldbyrdet overfaldsvoldtægt.

RIGSADVOKATEN

6.3.3. Kontaktvoldtægt

SIDE 9

Med hensyn til forsøg på kontaktvoldtægt skønnede Rigsadvokaten i redegørelserne udarbejdet før strafskærpelsen, at straffniveauet nogenlunde svarede til niveauet for forsøg på overfaldsvoldtægt, dvs. 6-9 måneders fængsel, dog med mulighed for både mildere og strengere straffe. Ifølge lovændringen i 2002 skulle også disse straffe forhøjes med 1 år.

Der er indkommet en enkelt dom om forsøg på kontaktvoldtægt (dom 2).

Sagen vedrørte en 30-årig mand, som havde forsøgt at voldtage en kvindelig bekendt i sin lejlighed. Tiltalte havde således truet forurettede med et bat, havde skubbet hende ned på sin seng og lagt sig henover hende, selvom forurettede forsøgte at få ham væk. Tiltalte hev derpå forurettedes bluse og bh op og slikkede på hendes bryster, ligesom han trak ned i hendes bukser og forsøgte at åbne dem. Tiltalte opgav imidlertid sit forhavende, da han opdagede, at forurettede havde menstruation. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 1 år og 3 måneder. Landsretten forhøjede straffen til fængsel i 1 år og 8 måneder. Landsrettens straffastsættelse er efter min opfattelse udtryk for, at skærpelsen på 1 år er slået igennem i praksis.

Fuldbyrdet kontaktvoldtægt foreligger i 10 sager (dom 3-12).

Rigsadvokaturen antog i de tidligere redegørelser, at straffen for fuldbyrdet kontaktvoldtægt før strafskærpelsen i de fleste tilfælde lå mellem 6 måneders fængsel og 1 år og 6 måneders fængsel. Var der ikke anvendt vold af betydning, eller forelå der ikke andre skærpende omstændigheder, lå straffen i niveauet 6-10 måneders fængsel. Også her medførte lovændringen en forhøjelse af straffene med 1 år.

I 9 af de 10 indberettede domme, hvoraf fem er byretsdomme og fire er afsagt af landsretten, varierer straffen fra fængsel i 1 år og 3 måneder til fængsel i 5 år og 6 måneder, idet straffene fordeler sig således:

Dom 3 og 4:	1 år og 3 måneders fængsel.
Dom 5 og 6:	1 år og 6 måneders fængsel.
Dom 7:	1 år og 9 måneders fængsel.
Dom 8, 9 og 10:	2 års fængsel.
Dom 12:	5 år og 6 måneders fængsel.

Herudover er der som anført ovenfor under afsnit 6.2. afsagt en højesteretsdom på området (dom 11), hvor straffene for tre af de tiltalte (T1, T2 og T4) blev fastsat til fængsel i 3 år og 6 måneder, og straffen for en tiltalt (T3) blev fastsat til fængsel i 3 år.

RIGSADVOKATEN

I samtlige domme (dom 3-12) blev der domfældt for fuldbyrdet voldtægt efter straffelovens § 216, stk. 1. I dom 4 var der tale om anden kønslig omgængelse end samleje, og i de øvrige domme var der tale om samleje.

SIDE 10

I dommene 6, 10, 11 og 12 blev der – udover domfældelse for fuldbyrdet samleje – tillige dømt for anden kønslig omgængelse end samleje efter straffelovens § 224 og/eller overtrædelse af straffelovens § 222, idet forurettede var under 15 år.

I dom 3 er der udmålt en straf, som umiddelbart ligger lidt under normalstrafniveauet i sager uden skærpende omstændigheder. Såvel byret som landsret fastsatte straffen til fængsel i 1 år og 3 måneder. Landsretten lagde i formildende retning vægt på, at der ikke var anvendt egentlig vold i forbindelse med den begåede voldtægt. Landsretsdommen blev ikke forelagt rigsadvokaturen med henblik på overvejelse af eventuel ansøgning om 3. instansbevilling inden ansøgningsfristens udløb.

I dom 4 blev en 42-årig mand af byretten idømt fængsel i 1 år og 3 måneder for ved tvang at have skaffet sig anden kønslig omgængelse end samleje i form af oralsex. Straffen forekommer mild henset til, at forholdet er begået mod en 14-årig pige. Dommen blev imidlertid først forelagt rigsadvokaturen efter ankefristens udløb.

Straffastsættelsen i dom 5-10 er efter min opfattelse i overensstemmelse med intentionerne bag lovændringen og giver mig ikke anledning til bemærkninger. Dom 11 vedrører voldtægt begået i forening af fire gerningsmænd, og dommen er omtalt nedenfor i afsnit 6.3.5.

Dom 12, hvor straffen af byretten blev fastsat til fængsel i 4 år og 6 måneder og forhøjet af landsretten til fængsel i 5 år og 6 måneder, vedrørte adskillige seksuelle overgreb, herunder en voldtægt samt mindst tre tilfælde af samleje under udnyttelse af fysisk eller psykisk overlegenhed, begået af en 62-63-årig mand over for en 13-årig pige. Landsretten lagde ved strafudmålingen navnlig vægt på karakteren og grovheden af forholdene, herunder at overgrebene var foregået over for en ikke alderssvarende

pige, som havde haft et tillidsforhold til tiltalte. Endvidere lagde landsretten vægt på, at et af forholdene var omfattet af straffelovens § 222, stk. 3 (om at skaffe sig samleje med en person under 15 år ved udnyttelse af sin fysiske eller psykiske overlegenhed), og den strafskærpelse, der var tilsigtet med indførelsen af denne bestemmelse. Straffelovens § 222, stk. 3, er i øvrigt omtalt i Rigsadvokatens redegørelse fra november 2010 om straffene i sager om overtrædelse af straffelovens § 222 efter ændringen af bestemmelsen i 2002 og 2008.

Det er samlet set min opfattelse, at strafskærpelsen er slået igennem i sager om kon-taktvoldtægt, uanset at der er indberettet enkelte sager, hvor straffen forekommer mild.

RIGSADVOKATEN

6.3.4. Parvoldtægt

SIDE 11

I de tidligere redegørelser har der kun foreligget ganske få afgørelser om forsøg på parvoldtægt.

I redegørelserne forud for strafskærpelsen i 2002 forelå kun en enkelt dom, hvor straf-fen blev udmålt til fængsel i 6 måneder betinget med vilkår om samfundstjeneste.

I redegørelserne fra januar 2004 og juni 2005 omtalte rigsadvokaturen fire domme, hvor straffene varierede fra fængsel i 1 år og 3 måneder til fængsel i 3 år. Strafudmå-lingen i disse fire sager gav ikke rigsadvokaturen anledning til bemærkninger.

Redegørelsen fra juni 2006 indeholdt tre sager om forsøg på parvoldtægt. Straffene i disse sager var udmålt til henholdsvis 1 års fængsel, 1 år og 8 måneders fængsel og 3 års fængsel, og rigsadvokaturen fandt, at den tilsigtede strafskærpelse var slået igen-nem i de indberettede sager vedrørende forsøg på parvoldtægt.

Redegørelsen fra 2007 og 2008 indeholdt ikke sager om forsøg på parvoldtægt, hvor-imod den seneste redegørelse fra 2009 indeholdt en enkelt sag herom. Straffen var i denne sag udmålt til fængsel i 2 år.

I den foreliggende undersøgelse er der indkommet to sager (dom 13 og 14) vedrørende forsøg på parvoldtægt.

Dom 13 vedrørte en 33-årig mand, der forsøgte at voldtage sin hustru, som han var se-pareret fra. Tiltaltes forehavende mislykkedes på grund af forurettedes modstand. Til-talte blev tillige dømt for overtrædelse af straffelovens §§ 244 (vold) og 266 (trusler). Byretten fastsatte straffen til fængsel i 10 måneder. Landsretten forhøjede straffen til fængsel i 1 år, hvoraf 7 måneder blev gjort betinget. Landsretten henviste til, at volden ikke tilføjede forurettede skade, at tiltalte og forurettede havde haft et længevarende

samliv og havde et fælles barn, at samlivet blev genoptaget og bestod ved domfældelsen, samt at tiltalte ikke tidligere var straffet af betydning for sagen.

Dom 14 vedrørte fire forsøg på voldtægt samt et tilfælde af anden kønslig omgængelse end samleje, begået af en 41-årig mand mod sin hustru i løbet af en periode på seks dage. Tiltalte havde således flere gange taget hårdt fat i forurettede og rykket hendes tøj af med henblik på at opnå samleje, hvorefter det lykkedes forurettede at slippe fri. I et tilfælde satte tiltalte sig oven på forurettede og onanerede til udløsning. Tiltalte blev desuden dømt for overtrædelse af straffelovens § 260, stk. 1, nr. 1, jf. § 21 (forsøg på ulovlig tvang), og § 244 (vold). Byretten fastsatte straffen til fængsel i 1 år og 6 måneder. Ved strafudmålingen lagde byretten vægt på antallet af forhold begået over en kortere periode over for en person, som tiltalte delte adresse med. Byretten lagde ligeledes vægt på karakteren af volden, at tiltalte havde et voldsomt alkoholmisbrug, og at tiltalte ikke tidligere var straffet.

RIGSADVOKATEN

SIDE 12

Som det fremgår, er straffen i begge sager fastsat ud fra en samlet vurdering af en række konkrete omstændigheder, og strafudmålingen giver mig på den anførte baggrund ikke anledning til særlige bemærkninger.

I redegørelserne forud for strafskærpelsen ved lov nr. 380 af 6. juni 2002 antog rigsadvokaturen, at "normalstraffen" i sager om fuldbyrdet parvoldtægt lå i niveauet 6-8 måneders fængsel, men der var i det undersøgte materiale også flere eksempler på højere straffe (fra 1 til 3 års fængsel) i sager, hvor der forelå skærpende omstændigheder.

Til brug for den foreliggende redegørelse er der indberettet fire sager om fuldbyrdet parvoldtægt (dom 15-18).

I de indberettede domme, hvoraf to domme er afsagt af byretten, og to er afsagt af landsretten, varierer straffen fra fængsel i 1 år til fængsel i 1 år og 9 måneder, idet straffene fordeler sig således:

Dom 15:	1 års fængsel.
Dom 16 og 17:	1 år og 3 måneders fængsel.
Dom 18:	1 år og 9 måneders fængsel.

I dom 15 blev en 19-årig mand således idømt 1 års fængsel for ved tvang at have skaffet sig – og til dels at have forsøgt at skaffe sig – anden kønslig omgængelse end samleje med sin tidligere kæreste, som var 14-15 år, ligesom han krænkede hendes blufærdighed. Endvidere havde tiltalte krænket blufærdigheden hos to piger på henholdsvis 12 og 15 år og haft samleje med en 13-årig pige. Tiltalte blev tillige dømt for vold i gentagelsestilfælde, idet han havde skubbet og slået sin tidligere kæreste flere gange, ligesom tiltalte blev dømt for tyveri og hæleri. Byretten fastsatte straffen til

fængsel i 1 år som en tillægsstraf i forhold til en dom fra maj 2010, hvor tiltalte blev idømt 3 måneders fængsel for vold, og i forhold til en dom fra juni 2010, hvor tiltalte blev idømt 30 dages fængsel og en tillægsbøde på 7.500 kr. for tyveri og overtrædelse af bekendtgørelse om euforiserende stoffer. Retten lagde ved strafudmålingen vægt på forholdenes karakter, herunder grovhed og antal, de krænkede pigers alder, samt at den tiltalte tidligere var straffet for berigelseskriminalitet og personfarlig kriminalitet. Efter min opfattelse burde tillægsstraffen – særligt henset til antallet af forhold samt de forurettedes alder – have været fastsat lidt højere. Efter en samlet vurdering af omstændighederne i sagen, herunder tiltaltes unge alder, fandt jeg dog ikke fuldt tilstrækkeligt grundlag for at iværksætte en anke fra anklagemyndighedens side.

RIGSADVOKATEN

I dom 16 blev straffen for et tilfælde af voldtægt – forøvet umiddelbart efter afslutningen af et kæresteforhold – fastsat til 10 måneders fængsel i byretten (dissens for fængsel i 1 år), der ved strafudmålingen lagde vægt på det tidligere forhold mellem tiltalte og forurettede og den beskudne karakter af den anvendte vold og de fremsatte trusler. Anklagemyndigheden ankede dommen med påstand om skærpelse af straffen. Landsretten forhøjede straffen til fængsel i 1 år og 3 måneder under henvisning til karakteren af den begåede voldtægt, der blandt andet indebar greb om forurettedes arme, halsgreb og truende adfærd. Jeg finder, at straffen kunne have været fastsat lidt højere henset til karakteren af forholdet, herunder at tiltalte tog fat i halsen på forurettede og truede med at slå hende ihjel, hvis hun meldte ham til politiet. Der må dog samtidig siges at være sket en skærpelse i forhold til den tidligere antagelse om normalstrafniveauet.

SIDE 13

I dom 17 blev en 17-årig ung mand idømt fængsel i 1 år og 3 måneder for at have voldtaget sin gravide ekskæreste umiddelbart efter at have slået hende i maven med knytnæve og truet med, at hun kunne blive slået ihjel. Ved strafudmålingen lagde retten i formildende retning vægt på tiltaltes alder. Jeg finder, at straffen trods tiltaltes unge alder burde have været lidt højere henset til karakteren af det begåede forhold, selvom der må siges at være sket en skærpelse i forhold til den tidligere antagelse om normalstrafniveauet. Dommen blev imidlertid først forelagt rigsadvokaturen efter ankefristens udløb.

Dom 18 vedrørte voldtægt begået af en 24-årig mand mod sin tidligere kæreste, som han opsøgte på vej hjem fra en fest. Tiltalte trak forurettede hen mod en busk og gennemførte – trods hendes modstand – samleje med hende. Tiltalte blev endvidere dømt for vidnetrusler efter straffelovens § 123 og trusler efter straffelovens § 266. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 1 år og 9 måneder og lagde ved strafudmålingen vægt på, at der var tale om fuldbyrdet voldtægt efterfulgt af vidnetrusler samt karakteren af en tidligere fremsat trussel. Desuden blev der lagt vægt på, at forurettede kun fik begrænsede skader i forbindelse med voldtægten, og at den tidligere trussel var fremsat telefonisk. Landsretten fandt straffen passende udmålt og stadfæstede dommen. Lands-

retten lagde i formildende retning vægt på den begrænsede karakter af den udøvede vold. Endvidere bemærkede landsretten, at tiltalte ikke tidligere var straffet. Straffastsettelsen må anses for at være i overensstemmelse med intentionerne bag strafskærpelsen.

Som det fremgår, er straffene i de indberettede sager om parvoldtægt i høj grad fastsat ud fra en samlet vurdering af en række konkrete omstændigheder. I de sager (dom 15-17), hvor straffen efter min opfattelse kunne have været fastsat lidt højere, er der samtidig sket en skærpelse i forhold til den tidligere antagelse om normalstrafniveauet. Samlet set er det således fortsat min opfattelse, at der også i disse sager er sket en strafskærpelse med udgangspunkt i lovændringen fra 2002.

RIGSADVOKATEN

SIDE 14

6.3.5. Sager med flere gerningsmænd

Højesteret har inden for de senere år i tre sager taget stilling til sanktionsniveauet i voldtægtssager med flere gerningsmænd.

I den ene sag, UfR 2005.753 H, ligger gerningstidspunktet forud for strafskærpelsen ved lov nr. 380 af 6. juni 2002. Sagen vedrørte en voldtægt begået af fem gerningsmænd i forbindelse med en julefrokost. Forurettede, der tilfældigt kom forbi, blev inviteret indenfor. Efter at have deltaget i sammenkomsten i kort tid blev forurettede ført ud i en baggård, hvor de tiltalte over ca. 1 ½ time tiltvang sig samleje og anden kønslig omgængelse. Højesteret stadfæstede landsrettens dom på 2 års fængsel til alle de tiltalte.

I UfR 2004.2371 H, hvor gerningstidspunktet ligger efter strafskærpelsen, blev forurettede kørt til et afsides sted, og mens hun blev fastholdt, tiltvang fire gerningsmænd sig over et længere tidsrum samleje og anden kønslig omgængelse med hende. To af gerningsmændene bosiddende i udlandet fik deres sager særskilt behandlet. De øvrige to blev i byretten idømt henholdsvis 1 år og 9 måneders fængsel og 2 år og 3 måneders fængsel. Landsretten forhøjede straffene til 3 års fængsel under henvisning til strafskærpelsen ved lov nr. 380 af 6. juni 2002 og til, at alle gerningsmændene havde handlet i forening, hvilket ifølge bemærkningerne til lovforslaget skulle medføre en yderligere skærpelse af straffen. En af de tiltalte ankede med Procesbevillingsnævnets tilladelse til Højesteret. Højesteret stadfæstede landsrettens dom. Der var dissens af to dommere for at fastsætte straffen til 3 år og 6 måneders fængsel.

Højesteret har i nærværende indberetningsperiode afsagt yderligere en dom i en voldtægtssag med flere gerningsmænd (dom 11). Dommen, som er gengivet i UfR 2010.1988 H, vedrørte voldtægt og anden kønslig omgængelse end samleje begået af fire unge mænd i alderen 16-21 år mod en 14-årig pige. De tiltalte tiltvang sig i forening og efter forudgående aftale samleje og anden kønslig omgængelse end samleje

med forurettede, som de havde mødt til en fest på en markedsplads. T1 blev endvidere dømt for overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 1, idet han forud for voldtægten havde haft samleje med forurettede bag en campingvogn på markedspladsen (i byretten blev han for dette forhold dømt for voldtægt efter straffelovens § 216, stk. 1, jf. § 222, stk. 1). Byretten fastsatte straffen for T1 til fængsel i 3 år og 3 måneder, T2 og T4 blev straffet med fængsel i 2 år og 9 måneder, mens T3 blev straffet med fængsel i 2 år og 6 måneder. Retten lagde ved strafudmålingen i skærpende retning vægt på, at voldtægten blev begået af flere gerningsmænd i forening, samt at der var tale om voldtægt af en 14-årig pige. Landsretten nedsatte straffen for T1 til fængsel i 2 år og 9 måneder, mens straffen for de øvrige tiltalte blev stadfæstet. Landsrettens dom blev med Procesbevillingsnævnets tilladelse anket til Højesteret, som udtalte, at straffen i et tilfælde som det foreliggende som udgangspunkt må fastsættes til fængsel i 3 år og 6 måneder. Da Højesteret ikke fandt, at der forelå omstændigheder i sagen, som kunne begrunde en fravigelse af dette udgangspunkt, blev straffene for T1, T2 og T4 forhøjet til fængsel i 3 år og 6 måneder og straffen for T3, der var 16 år på gerningstidspunktet, til fængsel i 3 år (dissens af en dommer for at fastsætte straffene for T1, T2 og T4 til fængsel i 3 år og straffen for T3 til fængsel i 2 år og 9 måneder).

RIGSADVOKATEN

SIDE 15

Der må navnlig med den seneste højesteretsdom antages at være sket en yderligere skærpelse af strafniveauet i sager om fuldbyrdet voldtægt begået over et vist tidsrum af flere gerningsmænd, således at udgangspunktet for straffastsættelsen i disse sager nu er fængsel i 3 år og 6 måneder.

7. Samlet vurdering og konklusion

7.1. Som det fremgår af gennemgangen af de konkrete sager i afsnit 6 ovenfor, viser strafudmålingen i de i alt 18 domme, der indgår i undersøgelsen, at domstolene i langt de fleste af sagerne har fastsat forhøjede straffe i overensstemmelse med tilkendegivelserne i forarbejderne til lovændringen i 2002.

I hovedparten af dommene er der således fastsat straffe, der ligger omkring 1 år over det niveau, der var gældende forud for lovændringen i 2002.

I det omfang, der ikke er sket en skærpelse af straffen med fuldt ud 1 år, er der i de fleste sager sket en væsentlig forhøjelse af straffen, ligesom der foreligger konkrete formildende omstændigheder, der har begrundet fastsættelse af en lavere straf. Der er således f.eks. taget hensyn til, at der ikke er anvendt vold af betydning, ligesom der er lagt vægt på tiltaltes unge alder.

En sådan graduering af strafudmålingen er i overensstemmelse med forarbejderne til lovændringen fra 2002, hvorefter straffastsættelsen fortsat beror på domstolenes konkrete vurdering i de enkelte tilfælde af samtlige sagens omstændigheder, og hvorefter

de angivne straffniveauer vil kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der i den konkrete sag foreligger skærpende eller formildende omstændigheder.

Der foreligger dog også i undersøgelsen enkelte domme, hvor straffen efter min opfattelse burde have været højere, selvom der må antages at være sket en vis skærpelse. Det drejer sig navnlig om dom 3, hvor der blev idømt fængsel i 1 år og 3 måneder for fuldbyrdet kontaktvoldtægt uden anvendelse af egentlig vold, dom 16, hvor straffen blev fastsat til fængsel i 1 år og 3 måneder for fuldbyrdet parvoldtægt, der bl.a. indebar greb om forurettedes arme og hals samt truende adfærd, og dom 17, hvor straffen ligeledes blev udmålt til fængsel i 1 år og 3 måneder for fuldbyrdet parvoldtægt, der blev begået umiddelbart efter, at forurettede var blevet slået i maven og truet med at kunne blive slået ihjel.

RIGSADVOKATEN

SIDE 16

Uanset disse enkelte sager er det fortsat min vurdering, at det samlede billede af domspraksis viser, at strafskærpelsen fra 2002 i voldtægtssager er gennemført i praksis.

7.2. Som det fremgår, har Rigsadvokaten siden lovændringen i 2002 fulgt straffastsættelsen i voldtægtssager, og der er både i politikredsene og hos statsadvokaterne stor opmærksomhed på behandlingen af sager om voldtægt, herunder straffastsættelsen i disse sager.

Som nævnt er det også min opfattelse, at det samlede billede af retspraksis viser, at strafskærpelsen fra 2002 er gennemført i retspraksis, og det er min opfattelse, at domstolene må forventes også fremover at følge dette niveau for strafudmålingen og de principper for straffastsættelsen, der nu er fastlagt gennem en periode på 8 år efter lovændringen. Det bemærkes i den forbindelse også, at der med den seneste højesteretsdom gengivet i UfR 2010.1988 H som nævnt må antages at være sket en yderligere skærpelse af straffniveauet i sager om voldtægt begået over et vist tidsrum af flere gerningsmænd.

Det bemærkes endvidere, at de domsoversigter, der er udarbejdet i tilknytning til Rigsadvokatens redegørelser om straffen i voldtægtssager, løbende er udsendt til politi og anklagemyndighed, således at der er en let adgang til relevant retspraksis på dette område.

Med henblik på at sikre fortsat fokus på straffniveauet i sager om voldtægt, herunder at eventuelle domme, hvor straffen forekommer for mild, bliver anket af anklagemyndigheden med påstand om skærpelse, vil behandlingen af voldtægtssager desuden fremover jævnligt blive drøftet i anklagemyndighedens Fagudvalg om Personfarlig Kriminalitet, som består af repræsentanter for alle politikredse og regionale statsadvokater samt Rigsadvokaten.

Anklagemyndigheden vil således også fremover være meget opmærksom på strafniveauet i voldtægtssager, og jeg finder på det foreliggende grundlag ikke behov for at iværksætte en fornyet forelæggelses- og indberetningsordning mv. i sager om voldtægt med henblik på at afgive endnu en redegørelse om strafniveauet i disse sager efter strafskærpelsen i 2002.

RIGSADVOKATEN

SIDE 17

Oversigt over straffene i voldtægtssager efter ændringen af straffelovens § 216 i 2002

Indledning

Beskrivelsen af dommene er opdelt i følgende grupper:

Gruppe 1: Forsøg på overfaldsvoldtægt

Gruppe 2: Fuldbyrdet overfaldsvoldtægt

Gruppe 3: Forsøg på kontaktsvoldtægt

Gruppe 4: Fuldbyrdet kontaktsvoldtægt

Gruppe 5: Forsøg på parvoldtægt

Gruppe 6: Fuldbyrdet parvoldtægt

Om denne opdeling henvises til beskrivelsen i redegørelsen, afsnit 2.

Beskrivelsen er foretaget på en sådan måde, at de oplysninger, der må antages at have haft væsentlig betydning for straffastsættelsen, fremgår. Tiltaltes alder er nævnt i alle tilfælde, hvorimod forurettedes alder som udgangspunkt kun er nævnt, såfremt forurettede er særlig ung eller ældre, idet dette forhold kan have betydning for straffastsættelsen. Såfremt der har været uenighed mellem byret og landsret om straffastsættelsen, eller såfremt der har været dissens, fremgår det af beskrivelsen.

Gruppe 1: Forsøg på overfaldsvoldtægt

- **Dom 1 – Retten i Ålborgs dom af 19. juli 2010**
- **Fængsel i 2 år og 6 måneder (fællesstraf)**

Forsøg på voldtægt efter straffelovens § 216, stk. 1, jf. § 21, begået af en 26-årig mand mod en kvinde, som kom gående forbi ham på en vej. Tiltalte tog fat i forurettede og rykkede hende med ind på en parkeringsplads, hvor han ville have samleje med hende. Tiltaltes forehavende mislykkedes, idet forurettede gjorde modstand og skreg, og en forbipasserende råbte tiltalte an. Tiltalte, der tidligere var dømt for bl.a. overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1, blev i juli 2010 prøveløsladt med en reststraf på 283 dage. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 2 år og 6 måneder, der tillige omfattede den nævnte reststraf. Ved strafudmålingen lagde byretten vægt på sagens karakter, tiltaltes forstraf for lignende kriminalitet og hans hurtige recidiv.

Gruppe 2: Fuldbyrdet overfaldsvoldtægt

Ingen indberettede domme.

Gruppe 3: Forsøg på kontaktvoldtægt

- **Dom 2 – Østre Landsrets anke dom af 23. august 2010**
- **Fængsel i 1 år og 8 måneder (skærpelse)**

Overtrædelse af straffelovens § 216, jf. 21, begået af en 30-årig mand, der forsøgte at skaffe sig samleje med forurettede under trussel med et bat. Tiltalte skubbede forurettede ned på sin seng og lagde sig henover hende, selvom forurettede forsøgte at få tiltalte væk. Tiltalte hev forurettedes bluse og bh op og slikkede på hendes bryster, ligesom han trak ned i hendes bukser og forsøgte at åbne dem. Da forurettede fortalte, at hun havde menstruation, smed tiltalte hende ud af sin lejlighed. Tiltalte og forurettede var venner og havde kendt hinanden i ca. 8 måneder. Forholdet skete i forbindelse med, at forurettede var hjemme hos tiltalte for at spille X-box. Tiltalte blev desuden dømt for tyveri, hæleri og ulovlig omgang med hittegods samt overtrædelse af færdselsloven, våbenbekendtgørelsen og bekendtgørelse om euforiserende stoffer. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 1 år og 3 måneder. Landsretten forhøjede straffen til fængsel i 1 år og 8 måneder.

Gruppe 4: Fuldbyrdet kontaktvoldtægt

- **Dom 3 – Vestre Landsrets anke dom af 23. februar 2010**
- **Fængsel i 1 år og 3 måneder (stadfæstelse)**

Voldtægt efter straffelovens § 216, stk. 1, begået af en 28-årig mand over for en 16-årig pige, som han havde mødt under en bytur. Forurettede gik med tiltalte ned i en kælder for at snakke. Tiltalte knappede forurettedes bukser op og tiltvang sig trods forurettedes verbale modstand efterfølgende samleje med hende, idet han holdt om hendes hals og truede med at anvende vold. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 1 år og 3 måneder. Landsretten stadfæstede dommen og udtalte, at forholdet måtte anses for et tilfælde af kontaktvoldtægt henset til omfanget og karakteren af den forudgående kontakt mellem tiltalte og forurettede. Herefter og under hensyn til på den ene side, at der var tale om fuldbyrdet voldtægt, og på den anden side, at der ikke var anvendt egentlig vold, tiltrådte landsretten, at straffen var udmålt til fængsel i 1 år og 3 måneder.

- **Dom 4 – Retten i Esbjergs dom af 29. juni 2010**
- **Fængsel i 1 år og 3 måneder**

Overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1, jf. § 224, jf. § 222, stk. 1, begået af en 42-årig mand mod en 14-årig pige, som han tvang til at sutte på sit lem, idet han tog fat i forurettedes hoved og pressede det ned til sit lem. Tiltalte blev endvidere dømt for mod betaling at have formået tre unge piger, hvoraf den ene var 14 år, til at sutte på sit lem, jf. straffelovens § 223 a, jf. § 224, jf. til dels § 222. Desuden blev tiltalte dømt for blufærdighedskrænkelser efter straffelovens § 232 begået over for en pige, som tiltalte via sms-beskeder tilbød penge til gengæld for seksuelle ydelser, ligesom han sendte en mms-besked til hende med en videosekvens af tiltalte, der fremviste sit erigerede lem og onanerede. Endelig blev tiltalte dømt for brugstyveri af en personbil, jf. straffelovens § 293 a.

Byretten fastsatte straffen til fængsel i 1 år og 3 måneder. Straffen var til dels en tillægsstraf, jf. straffelovens § 89, til en dom, hvor tiltalte blev idømt fængsel i 5 måneder for tyveri og bedrageri. Ved strafudmålingen lagde retten vægt på de forurettedes alder og navnlig aldersforskellen mellem tiltalte og de forurettede, sammenholdt med, at der var tale om flere forhold over for unge piger. Endvidere blev der ved strafudmålingen lagt vægt på karakteren af det ovenfor nævnte forhold, hvor tiltalte tvang en 14-årig pige til at sutte på sit lem. Sagen blev først forelagt rigsadvokaturen efter ankefristens udløb.

- **Dom 5 – Retten i Næstveds dom af 9. februar 2010**

- **Fængsel i 1 år og 6 måneder**

Voldtægt efter straffelovens § 216, stk. 1, begået af en 30-årig mand over for en kvinde, som tiltalte havde kendt gennem flere år. Tiltalte og forurettede var begge fra Rumænien, og tiltalte havde hjulpet forurettede til Danmark, da hun havde et ønske om at arbejde i Danmark. Her boede de i en lejlighed sammen med tiltaltes chef. Tiltalte rev en aften forurettedes bluse og bukser af og tvang hende ned på en luftmadras, hvorefter han gennemførte samleje til sædafgang, mens forurettede skreg og bad ham stoppe. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 1 år og 6 måneder. Tiltalte blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud i 12 år.

- **Dom 6 – Østre Landsrets anke dom af 28. april 2010**

- **Fængsel i 1 år og 6 måneder (stadfæstelse)**

Voldtægt efter straffelovens § 216, stk. 1, og anden kønslig omgængelse efter straffelovens § 224, jf. § 216, begået af en 22-årig mand over for en 30-årig kvinde, som tiltalte kendte perifert. Tiltalte bankede på forurettedes dør til et værelse i et kommunalt botilbud, mens forurettede sov, og masede sig ind, da hun åbnede døren. Tiltalte tog forurettede hårdt på brysterne og pressede hendes hoved ned mod sit lem, som han pressede ind i munden og halsen på hende. Forurettede fik i første omgang skubbet tiltalte væk, men han vendte hende om og gennemførte samleje flere gange. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 1 år og 6 måneder. Retten lagde herved vægt på, at der var tale om kontaktvoldtægt, og at der ikke var udøvet egentlig vold, men alene tvang over for forurettede. Endvidere lagde retten betydelig vægt på, at forurettede var psykisk syg, hvilket tiltalte vidste og udnyttede. Landsretten stadfæstede dommen og lagde ud over de af byretten anførte grunde vægt på, at tiltalte trængte ind på forurettedes værelse om natten, hvor hun sov, og at hun forud ikke havde givet anledning til seksuelle tilnærmelser fra tiltaltes side (dissens af to dommere for at forhøje straffen til fængsel i 1 år og 9 måneder).

- **Dom 7 – Østre Landsrets anke dom af 26. marts 2010**

- **Fængsel i 1 år og 9 måneder (fællesstraf) (skærpelse)**

Voldtægt efter straffelovens § 216, stk. 1, jf. til dels § 21 om forsøg, begået af en 16-årig ung mand over for en 14-årig pige. Tiltalte og forurettede havde kendt hinanden siden januar eller februar 2009. De sendte sms-beskeder til hinanden og mødtes nogle gange. De havde kysset hinanden, men havde ikke haft samleje. Under et møde i maj 2009 havde tiltalte udøvet vold mod forurettede. I juli ville tiltalte igen mødes med forurettede, som indvilligede, fordi hun var bange for ham. Tiltalte formåede forurettede til at tage tøjet af, hvorefter han førte to fingre ind i hendes skede, ligesom han gennemførte samleje til sædafgang med hende. Efterfølgende forsøgte tiltalte igen at gennemføre

samleje med forurettede, hvilket mislykkedes, idet tiltalte ikke kunne gennemføre det. Tiltalte blev desuden dømt for vold, trusler, vidnetrusler og røveri. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 1 år og 6 måneder. Ved strafudmålingen blev der navnlig lagt vægt på karakteren af voldtægten, herunder at der ikke blev udøvet egentlig vold, at tiltalte gentagne gange havde truet og udøvet vold samt tiltaltes unge alder. Landsretten lagde ved strafudmålingen vægt på de forhold, som var anført af byretten, men forhøjede straffen til fængsel i 1 år og 9 måneder som en fællesstraf, der tillige omfattede en tidligere dom fra november 2009, hvor tiltalte blev idømt 30 dages betinget fængsel for overtrædelse af straffelovens § 252, stk. 1, om hensynsløs fareforvoldelse.

- **Dom 8 – Retten i Helsingørs dom af 12. april 2010**

- **Fængsel i 2 år (fællesstraf)**

Voldtægt efter straffelovens § 216, stk. 1, begået af en 17-årig ung mand over for en pige, som han havde mødt kortvarigt under en bytur. Da forurettede ventede på et tog, gik hun ind i en fotoboks med tiltalte for at ryge en cigaret. I fotoboksen holdt tiltalte hende fast, gav hende et slag i underlivet og tiltvang sig samleje til sædafgang på hendes lår. Under forløbet sagde forurettede til tiltalte, at hun ikke ville være sammen med ham, og hun råbte om hjælp en enkelt gang. Tiltalte blev herudover dømt for et indbrudstyveri. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 2 år som en fællesstraf, der tillige omfattede en tidligere dom fra september 2009, hvor tiltalte blev idømt fængsel i 5 måneder, heraf 3 måneder betinget for bl.a. vold, vidnetrusler og berigelseskriminalitet. Retten lagde ved strafudmålingen vægt på karakteren af voldtægtsforholdet, herunder at der var tale om fuldbyrdet voldtægt, men samtidig at der kun i et begrænset omfang var anvendt vold, og at tiltalte og forurettede havde været i selskab med hinanden i et tidsrum inden voldtægten, samt at tiltalte lige var fyldt 17 år.

- **Dom 9 – Retten i Nykøbing Falsters dom af 19. februar 2010**

- **Fængsel i 2 år**

Voldtægt efter straffelovens § 216, stk. 1, begået af en 34-årig mand over for en kvinde, som han kendte gennem sit arbejde som buschauffør. Kvinden var ofte passager på hans rute, og de havde talt om, at de kunne drikke et par øl sammen, ligesom tiltalte ved en enkelt lejlighed havde givet hende et lift i sin private bil. Tiltalte opsøgte forurettede på hendes bopæl og blev lukket ind. Efter ca. 1½ time ville tiltalte kysse forurettede, hvilket hun afviste. Tiltalte truede herefter forurettede til at tage tøjet af, idet han sagde, at han havde en kniv med, og at han ville stikke hende og hendes hund, hvorefter han gennemførte samleje med hende. Der skete desuden domfældelse efter våbenloven. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 2 år. Retten lagde herved vægt på forholdets karakter, herunder at voldtægten fandt sted efter forudgående kontakt mellem tiltalte og forurettede.

- **Dom 10 – Københavns Byrets dom af 20. april 2010**

- **Fængsel i 2 år**

Overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1, begået af en 22-årig mand, der tvang en 13-årig pige til at have samleje, idet tiltalte pressede hende ned på sengen og tog tøjet af hende, selv om hun gjorde modstand, hvorefter tiltalte gennemførte samleje, selv om hun bad ham stoppe og forsøgte at skubbe ham væk. Tiltalte og forurettede havde mødt hinanden på gaden nogle dage tidligere, hvor tiltalte gav sit telefonnummer til forurettede og hendes veninde med besked om, at de kunne ringe, hvis de ville til fest. Forholdet fandt sted i tiltaltes lejlighed, hvor også en af tiltaltes bekendte samt forurettedes

veninde var til stede. Tiltalte blev samtidig dømt for overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 2, jf. stk. 1, og til dels § 224, idet han var klar over, at forurettede var 13 år, og idet han i et andet tilfælde havde fået forurettede til at masturbere sit lem, ligesom han havde haft samleje med forurettedes veninde, der også var 13 år. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 2 år.

- **Dom 11 – Højesterets dom af 29. april 2010**

- **T1, T2 og T4 fængsel i 3 år og 6 måneder og T3 fængsel i 3 år (skærpelse)**

Voldtægt efter straffelovens § 216, stk. 1, jf. § 222, og § 224, jf. § 216, jf. § 222, begået af fire unge mænd i alderen 16-21 år, idet de i forening og efter forudgående aftale tiltvang sig samleje og anden kønslig omgængelse end samleje med en 14-årig pige, som de havde mødt til en fest på en markedsplads. De tiltalte førte forurettede væk fra markedspladsen til et tennisanlæg, hvor de pressede hende ned på en træbom, trak hendes benklæder og trusser ned og tiltvang sig samleje samt indførte deres lem i hendes mund. T1 blev endvidere dømt for overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 1, idet han forud for voldtægten havde haft samleje med forurettede bag en campingvogn på markedspladsen (i byretten blev han for dette forhold dømt for voldtægt efter straffelovens § 216, stk. 1, jf. § 222, stk. 1). Byretten fastsatte straffen for T1 til fængsel i 3 år og 3 måneder, T2 og T4 blev straffet med fængsel i 2 år og 9 måneder, mens T3 blev straffet med fængsel i 2 år og 6 måneder. Retten lagde ved strafudmålingen i skærpende retning vægt på, at voldtægten blev begået af flere gerningsmænd i forening, samt at der var tale om voldtægt af en 14-årig pige. Landsretten nedsatte straffen for T1 til fængsel i 2 år og 9 måneder, mens straffen for de øvrige tiltalte blev stadfæstet. Landsrettens dom blev med Procesbevillingsnævnets tilladelse anket til Højesteret, som udtalte, at straffen i et tilfælde som det foreliggende som udgangspunkt må fastsættes til fængsel i 3 år og 6 måneder. Da Højesteret ikke fandt, at der forelå omstændigheder i sagen, som kunne begrunde en fravigelse af dette udgangspunkt, blev straffene for T1, T2 og T4 forhøjet til fængsel i 3 år og 6 måneder og straffen for T3, der var 16 år på gerningstidspunktet, til fængsel i 3 år (dissens af en dommer for at fastsætte straffene for T1, T2 og T4 til fængsel i 3 år og straffen for T3 til fængsel i 2 år og 9 måneder). Alle tiltalte blev endvidere udvist af Danmark med indrejseforbud for bestandig.

- **Dom 12 – Vestre Landsrets anke dom af 25. marts 2010**

- **Fængsel i 5 år og 6 måneder (skærpelse)**

Voldtægt efter straffelovens § 216, stk. 1, overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 2, jf. stk. 1, § 222, stk. 1, jf. til dels stk. 3, § 224, jf. § 222, stk. 1, samt blufærdighedskrænkelser efter § 232, begået af en 62-63-årig mand over for en 13-årig pige. Tiltalte var tidligere arbejdskollega med forurettedes far og kom ofte i familiens hjem. Tiltalte havde ved vold tiltvunget sig samleje med forurettede, idet han slog hende i ryggen, fastholdt hende og gennemførte samleje, selvom hun sagde ”stop” og forsøgte at komme væk. Endvidere havde tiltalte mindst tre gange under udnyttelse af sin fysiske eller psykiske overlegenhed tiltvunget sig samleje med forurettede og befølt hende på brysterne og stukket en finger op i hendes skede. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 4 år og 6 måneder under henvisning til sagens karakter og de konkrete omstændigheder. Landsretten forhøjede straffen til fængsel i 5 år og 6 måneder. Ved strafudmålingen lagde landsretten navnlig vægt på karakteren og grovheden af forholdene, herunder at overgrebene var foregået over for en ikke alderssvarende pige, som havde haft et tillidsforhold til tiltalte. Herudover lagde landsretten navnlig vægt på, at et af forholdene var

omfattet af straffelovens § 222, stk. 3, og den strafskærpeelse, der var tilsigtet med indførelse af denne bestemmelse.

Gruppe 5: Forsøg på parvoldtægt

- **Dom 13 – Østre Landsrets anke dom af 30. marts 2010**
- **Fængsel i 1 år, heraf 7 måneder betinget (skærpeelse)**

Forsøg på voldtægt efter straffelovens § 216, stk. 1, jf. § 21, begået af en 33-årig mand mod sin hustru. Parret, der havde en fælles søn på ca. 1½ år, var separerede på gerningstidspunktet. Parret havde et turbulent forhold og boede stadig til dels sammen i lejligheden og havde jævnligt samleje trods separationen. Aftenen før det seksuelle overgreb havde tiltalte besøgt forurettede og deres søn. Den efterfølgende nat opsøgte tiltalte forurettede. Da forurettede åbnede døren, skubbede tiltalte hende omkuld og rev herefter hendes T-shirt og halskæde i stykker og forsøgte at få hendes natbukser af og forlangte sex. Forsøget mislykkedes på grund af forurettedes klare afvisning og modstand samt skrig over en længere periode. Der skete endvidere domfældelse efter straffelovens § 244 om vold og § 266 om trusler. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 10 måneder. Byretten lagde ved strafudmålingen vægt på, at forsøgshandlingen syntes at vidne om ringe forsæt, ligesom forholdet blev begået kort efter ophævelsen af det ægteskabelige samliv, herunder at parterne fortsat var under separation. Landsretten forhøjede straffen til fængsel i 1 år, hvoraf 7 måneder blev gjort betinget.

- **Dom 14 – Retten i Hjørrings dom af 27. april 2010**
- **Fængsel i 1 år og 6 måneder**

Forsøg på voldtægt efter straffelovens § 216, stk. 1, jf. § 21, samt anden kønslig omgængelse efter straffelovens § 216, stk. 1, jf. 224, begået af en 41-årig mand mod sin hustru i løbet af en periode på seks dage i februar 2010. Tiltalte havde i perioden flere gange forsøgt at voldtage sin hustru, idet han tog hårdt fat i hende og rykkede hendes tøj af med henblik på at opnå samleje. Det lykkedes i alle tilfælde forurettede at gøre modstand, således at tiltalte opgav sit forehavende. I et tilfælde satte tiltalte sig dog efterfølgende oven på forurettede og onanerede til udløsning. Tiltalte blev desuden dømt for forsøg på ulovlig tvang, vold og spirituskørsel. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 1 år og 6 måneder og til en tillægsbøde på 7.000 kr. for færdselslovsovertrædelsen. Ved strafudmålingen lagde byretten vægt på antallet af forhold begået over en kortere periode over for en person, som tiltalte delte adresse med. Retten lagde ligeledes vægt på karakteren af volden, at tiltalte havde et voldsomt alkoholforbrug, og at tiltalte ikke tidligere var straffet.

Gruppe 6: Fuldbyrdet parvoldtægt

- **Dom 15 – Retten i Viborgs dom af 6. juli 2010**
- **Fængsel i 1 år (tillægsstraf)**

Overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1, jf. § 224, jf. til dels § 21 om forsøg, og § 232 om blufærdighedskrænkelser begået af en 19-årig mand over for sin tidligere kæreste, der var 14-15 år. Under et møde med sin tidligere kæreste fastholdt tiltalte hende på sengen og trak hendes bukser ned, hvorefter han forsøgte at slikke hende i skridtet, selv om hun gjorde modstand. Endvidere skaffede han sig ved tvang anden kønslig omgængelse end samleje med forurettede, idet han flere gange førte

en finger op i hendes skede, ligesom han gned sit lem op ad hendes krop, til han fik udløsning. Tiltalte blev endvidere dømt for overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 1, idet han efter en fest i sin lejlighed havde samleje med en 13-årig pige, som var veninde med tiltaltes tidligere kæreste. Tiltalte blev yderligere dømt for overtrædelse af straffelovens § 232, jf. til dels § 21, idet han havde krænket blufærdigheden hos to andre piger på henholdsvis 12 og 15 år bl.a. ved beføling på brysterne og kys på kinden. Herudover blev tiltalte dømt for vold, tyveri og hæleri. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 1 år. Straffen var en tillægsstraf i forhold til en dom fra maj 2010, hvor tiltalte blev idømt 3 måneders fængsel for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, jf. § 247, stk. 1 (grov vold i gentagelsestilfælde), og i forhold til en dom fra juni 2010, hvor tiltalte blev idømt fængsel i 30 dage og en tillægsbøde på 7.500 kr. for tyveri efter straffelovens § 276 og overtrædelse af bekendtgørelse om euforiserende stoffer. Ved strafudmålingen lagde retten vægt på forholdenes karakter, herunder de krænkede pigers alder, grovhed og antal, samt at den tiltalte tidligere var straffet for berigelseskriminalitet og personfarlig kriminalitet.

- **Dom 16 – Østre Landsrets anke dom af 26. april 2010**

- **Fængsel i 1 år og 3 måneder (skærpelse)**

Voldtægt efter straffelovens § 216, stk. 1, begået af en 44-årig mand mod sin tidligere samleverske. Tiltalte var på besøg hos forurettede på deres tidligere fælles bopæl for at drøfte delingen af indbo. Under besøget skubbede tiltalte forurettede ned i en sofa og satte sig overskrævs på hende, mens han hev fat i hendes arme. Han tog desuden fat i hendes hals og truede med at slå hende ihjel, hvis hun meldte ham til politiet. Tiltalte ønskede at have sex og at gå i bad med forurettede, som afviste det, hvorefter han puffede hende ud på badeværelset og gennemførte samleje med hende i brusekabinen. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 10 måneder (dissens for fængsel i 1 år) under henvisning til det tidligere forhold mellem tiltalte og forurettede og den beskedne karakter af den anvendte vold og de fremsatte trusler. Landsretten forhøjede straffen til fængsel i 1 år og 3 måneder, idet landsretten ved strafudmålingen lagde vægt på karakteren af den begåede voldtægt, der blandt andet indebar greb om forurettedes arme, halsgreb og truende adfærd.

- **Dom 17 – Retten i Glostrups dom af 28. maj 2010**

- **Fængsel i 1 år og 3 måneder (fællesstraf)**

Overtrædelse af straffelovens § 216, stk. 1, § 245, stk. 1 (grov vold), og § 266 (trusler) begået af 17-årig ung mand mod sin tidligere kæreste, der var gravid. Tiltalte opsøgte forurettede på hendes bopæl, hvor han slog hende i hvert fald to gange i maven med knytnæve, ligesom han holdt en kniv op mod forurettedes hals og truede hende med, at hun kunne blive slået ihjel. I umiddelbar forlængelse heraf slog tiltalte forurettede, bed hende i ansigtet og tiltvang sig samleje med hende. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 1 år og 3 måneder som en fællesstraf, der tillige omfattede en tidligere dom fra marts 2010, hvor tiltalte for vold efter straffelovens § 244 blev idømt 60 dages fængsel, der blev gjort betinget med vilkår om bl.a. samfundstjeneste og undergivelse af foranstaltninger efter lov om social service efter kommunens nærmere bestemmelse. Ved strafudmålingen lagde retten i formildende retning vægt på tiltaltes alder. Tiltalte blev udvist betinget af Danmark med en prøvetid på 2 år. Sagen blev først forelagt rigsadvokaturen efter ankefristens udløb.

- **Dom 18 – Østre Landsrets ankedom af 1. juni 2010**
- **Fængsel i 1 år og 9 måneder (stadfæstelse)**

Voldtægt efter straffelovens § 216, stk. 1, begået af en 24-årig mand mod sin tidligere kæreste. Tiltalte opsøgte forurettede på vej hjem fra en fest, trak hende hen mod en busk og rev hendes bukser af, hvorefter han gennemførte samleje med hende, selv om hun gjorde modstand og sagde ”stop nu” eller lignende. Tiltalte blev endvidere dømt for vidnetrusler efter straffelovens § 123 og trusler efter straffelovens § 266 mod forurettede. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 1 år og 9 måneder, og lagde ved fastsættelsen af straffen på den ene side vægt på, at der var tale om fuldbyrdet voldtægt efterfulgt af vidnetrusler, samt på karakteren af den tidligere fremsatte trussel. På den anden side lagde byretten vægt på, at forurettede kun fik begrænsede skader i forbindelse med voldtægten, og at den tidligere fremsatte trussel var fremsat telefonisk. Landsretten fandt straffen passende udmålt og stadfæstede dommen. Landsretten lagde i formildende retning vægt på den begrænsede karakter af den udøvede vold i forbindelse med voldtægten. Endvidere bemærkede landsretten, at tiltalte ikke tidligere var straffet.

DATO 20. december 2010

JOURNAL NR.
RA-2009-120-0025

RIGSADVOKATEN

FREDERIKSHOLMS KANAL 16
1220 KØBENHAVN K

TELEFON 33 12 72 00
FAX 33 43 67 10

Straffene i sager om overtrædelse af straffelovens § 222 efter ændringen af bestemmelsen i 2002 og 2008

1. Indledning

Ved lov nr. 380 af 6. juni 2002 om ændring af straffeloven, retsplejeloven og færdselsloven blev strafferammen i straffelovens § 222, stk. 1, hævet fra fængsel indtil 6 år til fængsel indtil 8 år. Endvidere blev strafferammen i straffelovens § 222, stk. 2, hævet fra fængsel indtil 10 år til fængsel indtil 12 år.

Ved lov nr. 501 af 17. juni 2008 om ændring af straffeloven (Strafskærpelse for visse sager om seksuelt misbrug af børn) blev der som stk. 3 i straffelovens § 222 indsat en ny bestemmelse om strafs-kærpelse for visse sager om seksuelt misbrug af børn. Lovændringen trådte i kraft den 18. juni 2008 og omfatter forhold, der begås efter denne dato.

Efter lovændringen i 2002 har Justitsministeriet anmodet Rigsadvokaten om at vurdere strafniveauet efter strafs-kærpelsen.

Rigsadvokaten har på den baggrund afgivet følgende redegørelser om strafniveauet i sager om overtrædelse af straffelovens § 222 efter lovændringerne i 2002 og 2008:

- Januar 2004 – udsendt ved Rigsadvokaten Informerer nr. 8/2004
- Juni 2005 – udsendt ved Rigsadvokaten Informerer nr. 25/2005
- Juni 2006 – udsendt ved Rigsadvokaten Informerer nr. 23/2006
- Juni 2007 – udsendt ved Rigsadvokaten Informerer nr. 17/2007
- Juni 2008 – udsendt ved Rigsadvokaten Informerer nr. 13/2008

- August 2009 – udsendt ved Rigsadvokaten Informerer nr. 20/2009
- Denne redegørelse

Denne redegørelse indeholder en beskrivelse af ændringen af straffelovens § 222 ved lov nr. 380 af 6. juni 2002 (afsnit 2) og en beskrivelse af ændringen af straffelovens § 222 ved lov nr. 501 af 17. juni 2008, hvor den nye strafudmålingsbestemmelse i stk. 3 blev indsat (afsnit 3). Herudover indeholder redegørelsen en kort beskrivelse af de tidligere redegørelser vedrørende straffene for overtrædelse af straffelovens § 222 efter strafskærpelsen i 2002 og 2008 (afsnit 4). I afsnit 5 findes en beskrivelse af straffene i de sager om overtrædelse af straffelovens § 222, der er modtaget i indberetningsperioden fra den 18. januar 2010 til udgangen af juli 2010, og i afsnit 6 findes en samlet vurdering af strafniveauet.

RIGSADVOKATEN

SIDE 2

I bilaget til redegørelsen findes en beskrivelse af de enkelte sager, der er omfattet af undersøgelsen.

2. Lov nr. 380 af 6. juni 2002 om ændring af straffelovens § 222

2.1. Forarbejderne til lovændringen

Som nævnt ovenfor blev strafferammerne i straffelovens § 222, stk. 1 og 2, ved lov nr. 380 af 6. juni 2002 hævet med 2 år til henholdsvis fængsel indtil 8 år og fængsel indtil 12 år. Ændringen trådte i kraft den 8. juni 2002 og har virkning for forhold, der begås efter dette tidspunkt.

Ændringen af straffelovens § 222 blev foreslået under Folketingets behandling af lovforslaget om skærpelse af straffene for bl.a. vold og voldtægt. Ændringen er således ikke beskrevet i lovforslagets bemærkninger.

Af Retsudvalgets betænkning af 16. maj 2002 over lovforslaget fremgår bl.a. følgende af forslagsstillernes (Socialdemokratiets) bemærkninger til denne ændring:

”Formålet med de foreslåede ændringer af straffen for seksuelt misbrug af børn er at sikre en parallelitet mellem strafferammerne for voldtægt (§ 216) og seksuelt misbrug af børn (§ 222). Forslagsstillerne forestiller sig en strafforøgelse for seksuelt misbrug af børn, som forholdsvis vil svare til forøgelsen af voldtægtsstraffen...”

Endvidere har et flertal i Retsudvalget (Venstre, Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti), der tilsluttede sig ændringsforslaget, givet udtryk for følgende:

”Straffelovens § 222 bygger i hvert fald til dels på de samme beskyttelseshensyn som straffelovens § 216. Bestemmelsen i straffelovens § 222, stk. 2, om-

handler således bl.a. tilfælde, hvor en person under anvendelse af tvang skaffer sig samleje med et barn under 12 år.

Samtidig kan der efter Venstres, Dansk Folkepartis og Det Konservative Folkepartis opfattelse være grund til at påpege, at straffelovens § 222 også omhandler forhold, hvor der ikke umiddelbart er sammenfald med de beskyttelseshensyn, der ligger bag bestemmelsen i straffelovens § 216 om voldtægt. Eksempelvis omfatter straffelovens § 222, stk. 1, det tilfælde, at en 16-årig har samleje med en 14-årig, uden at der har været anvendt tvang m.v. Tilfælde af denne karakter vil i praksis ofte blive afgjort med et tiltalefrafald.

I sager om overtrædelse af straffelovens § 222 er der derfor efter disse partiers opfattelse fortsat behov for en betydelig nuancering i den konkrete strafudmåling alt efter karakteren og grovheden af den overtrædelse af straffelovens § 222, der har fundet sted.

RIGSADVOKATEN

SIDE 3

...

Venstre, Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti går i den forbindelse ud fra, at forhøjelsen af strafferammen i straffelovens § 222 ikke ændrer ved den betydelige nuancering i den konkrete strafudmåling i sager omfattet af straffelovens § 222, hvor der som påpeget kan være endog meget betydelige forskelle i karakteren og grovheden af den enkelte overtrædelse af bestemmelsen. Eksempelvis forudsættes det, at den nævnte praksis, hvorefter en ung persons samleje med en 14-årig efter omstændighederne kan afgøres med et tiltalefrafald, vil blive videreført.

Venstre, Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti går også ud fra, at forhøjelsen af strafferammerne i straffelovens § 222 ikke vil føre til væsentlige begrænsninger i den eksisterende mulighed for i sædelighedssager at idømme en betinget dom med vilkår om behandling i tilfælde, hvor strafniveauet i dag ligger mellem 4-6 måneders fængsel og fængsel i 1 år og 6 måneder, og hvor der ikke er anvendt vold eller ulovlig tvang.”

2.2. Rigsadvokaten Informerer nr. 14/2002

I Rigsadvokaten Informerer nr. 14/2002 oplyste Rigsadvokaten følgende til statsadvokaterne og politimestrene om strafskærpsen:

”Bemærkningerne fra forslagsstillerne og det flertal, der tilsluttede sig ændringsforslaget, må efter min opfattelse forstås således, at der ved ændringen tilsigtes en vis generel forhøjelse af straffene for overtrædelse af straffelovens § 222.

Skærpede straffe for overtrædelse af straffelovens § 222 må i lyset af bemærkningerne i hvert fald tænkes anvendt i de tilfælde, hvor overgrebet mod barnet har en vis lighed med voldtægt, uden at der dog er grundlag for at rejse tiltale efter § 216. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis gerningsmanden har anvendt tvang eller trusler som beskrevet i § 222, stk. 2, 2. led, eller hvis gerningsmanden på anden måde har optrådt sådan, at han har skræmt barnet til at underkaste sig overgrebene. I disse tilfælde synes bemærkningerne at indebære, at der kan nedlægges påstand om en strafforhøjelse på op mod 1 år.

Det er dog samtidig i bemærkningerne forudsat, at den betydelige nuancering i den konkrete strafudmåling ved overtrædelser af § 222 skal opretholdes, bl.a.

således, at adgangen til at anvende tiltalefrafald i visse tilfælde ved overtrædelse af § 222, stk. 1, bevares.

Det er endvidere i bemærkningerne forudsat, at de forhøjede strafferammer i § 222 ikke skal føre til væsentlige begrænsninger i den eksisterende mulighed for at anvende behandlingsdom i sædelighedssager. Da anvendelse af behandlingsdom i sædelighedssager ifølge retningslinierne i RM 6/1997 (nu Rigsadvokatmeddelelse nr. 9/2005 om strafpåstanden i sager om overtrædelse af straffeloven) allerede er udelukket, hvis forholdet omfatter vold og tvang, og da det i øvrigt er en betingelse, at straffen ikke overstiger 1 ½ år, vil det således formentlig kun i ganske få tilfælde udelukke brugen af behandlingsdom, at der sker en skærpelse af straffen i de situationer, der er nævnt i afsnittet ovenfor.

Det må i øvrigt lægges til grund, at de skærpede straffe også skal omfatte forhold, der henføres under § 222, jf. § 224 eller § 225, og sager, hvor der domfældes for overtrædelse af straffelovens § 210 eller § 223, jf. § 222.

RIGSADVOKATEN

SIDE 4

Straffes der for overtrædelse af § 222 og § 216 i sammenstød, følger det af bemærkningerne til forslaget om forhøjelse af straffen i voldtægtssager, at det – udover den generelle strafforhøjelse i størrelsesordenen 1 år – bør tillægges øget vægt i skærpende retning, hvis der er tale om voldtægt begået mod et barn, jf. de almindelige bemærkninger i lovforslagets afsnit 2.1.3...”

3. Lov nr. 501 af 17. juni 2008 om ændring af straffelovens § 222

Ved lov nr. 501 af 17. juni 2008 om ændring af straffeloven (Strafskærpelse for visse sager om seksuelt misbrug af børn) blev der som stk. 3 i straffelovens § 222 indsat en ny bestemmelse om strafs-kærpelse for visse sager om seksuelt misbrug af børn. Bestemmelsen er sålydende:

”Stk. 3. Ved fastsættelse af straffen efter stk. 1 og stk. 2, 1. led, skal det indgå som en skærpende omstændighed, at gerningsmanden har skaffet sig samlejet ved udnyttelse af sin fysiske eller psykiske overlegenhed.”

Ændringen har til formål at sikre, at straffen i sådanne sager er på samme niveau som straffen for voldtægt mod voksne, selv om det ikke har været nødvendigt for gerningsmanden at anvende vold eller trussel om vold for at få barnet til at underkaste sig overgrebet.

Det fremgår af forarbejderne til loven, at det vil bero på de konkrete omstændigheder i den enkelte sag, om gerningsmanden har udnyttet en fysisk eller psykisk overlegenhed til at skaffe sig samleje. Der bør i den forbindelse bl.a. lægges vægt på barnets alder og på aldersforskellen mellem gerningsmanden og forurettede. Endvidere bør det indgå i vurderingen, om forurettede som følge af en særlig familiemæssig eller anden tilknytning til gerningsmanden har haft vanskeligt ved at sige fra eller på anden måde modsætte sig overgrebet. Det bør tillige indgå, om gerningsmanden har opsøgt forurettede og taget initiativet til overgrebet.

Hvis der er tale om et mindre barn, dvs. i alderen op til 10-11 år, vil der være en formodning for, at gerningsmanden har udnyttet en fysisk eller psykisk overlegenhed til at opnå (eller at forsøge at opnå) samlejet med barnet, selv om der ikke er anvendt vold eller trusler herom. Formodningen vil være stærkere, jo yngre barnet er, og jo mere intenst overgrebet er. Hvis barnet er i alderen 12-14 år, vil det i højere grad end for de mindre børn bero på en individuel vurdering af den konkrete sag.

Det forudsættes ved loven, at straffen for samleje med børn skal fastsættes med udgangspunkt i strafniveauet for voldtægt for voksne.

RIGSADVOKATEN

SIDE 5

Straffen for et enkeltstående fuldbyrdet samleje med et barn under 15 år i de tilfælde, der er omfattet af bestemmelsen, forudsættes således at ligge i niveauet 2 år og 6 måneders fængsel svarende til normalstraffen for et enkeltstående tilfælde af fuldbyrdet overfaldsvoldtægt mod en voksen. Er der alene tale om forsøg, bør straffen for et enkeltstående tilfælde normalt ligge fra 1 år og 6 måneders fængsel til 1 år og 9 måneders fængsel. Er der ikke tale om samleje, men alene om anden kønslig omgængelse end samleje, jf. straffelovens §§ 224 og 225, forudsættes straffen for et enkeltstående tilfælde tilsvarende forhøjet, idet der her fortsat bør være en betydelig nuancering i den konkrete strafudmåling.

De anførte strafpositioner vedrører alene enkeltstående tilfælde af seksuelle overgreb mod børn.

I tilfælde, hvor gerningsmanden har begået flere eller særligt grove overgreb, herunder tilfælde hvor der er tale om mere vedvarende overgreb eller overgreb af særligt krænkende karakter, forudsættes straffen som hidtil efter omstændighederne at være langt højere.

Det fremgår af forarbejderne, at strafudmålingen i de enkelte sager i øvrigt fortsat vil bero på en konkret vurdering af alle sagens omstændigheder, og at de angivne strafpositioner således vil kunne fraviges i op- eller nedadgående retning, hvis der foreligger yderligere skærpende henholdsvis formildende omstændigheder.

Lovændringen trådte i kraft den 18. juni 2008 og omfatter forhold, der begås efter denne dato.

4. Redegørelserne fra januar 2004 – august 2009

Rigsadvokaten har siden 2004 årligt afgivet redegørelser om strafniveauet i sager om overtrædelse af straffelovens § 222 efter lovændringen i 2002. Redegørelsen fra august 2009 omfattede også strafskærpselsesbestemmelsen indsat ved lovændringen i 2008.

Undersøgelserne har omfattet et bredt spektrum af sager, idet overgreb efter straffelovens § 222 varierer fra anden kønslig omgængelse end samleje i kæresteforhold til voksne personers længerevarende og meget grove misbrug af mindre børn. Sagens omstændigheder har også været meget forskellige afhængig af f.eks. misbrugets karakter og varighed, antallet af overgreb, forurettedes alder, antallet af forurettede, eventuel anvendelse af tvang eller pression samt forholdet mellem tiltalte og forurettede, herunder om der f.eks. har bestået et særligt tillids- eller afhængighedsforhold.

Sagens meget forskellige karakter har også gjort det vanskeligt at foretage en nærmere sammenligning, herunder med de straffe, der må antages at være idømt forud for strafskærpelsen i 2002.

RIGSADVOKATEN

SIDE 6

I den seneste redegørelse fra august 2009 blev det på baggrund af en samlet vurdering af straffene i de indberettede sager dog konkluderet, at der i langt hovedparten af sagerne i vidt omfang var taget hensyn til, at straffen efter lovændringen i 2002 skulle skærpes. Tilsvarende blev det i de forudgående års redegørelser vurderet, at strafudmålingen i sager om overtrædelse af straffelovens § 222 generelt set måtte antages at tage udgangspunkt i tilkendegivelserne i forarbejderne til lov nr. 380 af 6. juni 2002 om skærpelse af straffen.

I redegørelsen fra 2009 indgik alene en enkelt dom, hvor straffen var udmålt under henvisning til straffelovens § 222, stk. 3, der som anført i afsnit 3 blev indsat ved lov nr. 501 af 17. juni 2008. Det var derfor ikke i redegørelsen fra 2009 muligt at udtale sig nærmere om strafudmålingen efter den seneste lovændring.

5. Straffene i sager om overtrædelse af straffelovens § 222 i den foreliggende undersøgelse

5.1. Indberetningsordningen og antallet af sager

Ved Rigsadvokaten Informerer nr. 20/2009 iværksatte rigsadvokaturen en indberetningsordning vedrørende alle domme om overtrædelse af straffelovens § 222, herunder også jf. §§ 224 og 225 om anden kønslig omgængelse end samleje. Ordningen omfattede by- og landsretsdomme afsagt i perioden fra den 18. januar 2010 til udgangen af juli 2010. Ankedomme afsagt af landsretten efter udløbet af den nævnte periode var omfattet, såfremt byrettens dom i sagen var afsagt inden udgangen af juli 2010.

Der er i medfør af indberetningsordningen iværksat ved Rigsadvokaten Informerer nr. 20/2009 blevet indberettet 32 sager. Redegørelsen omfatter kun endelige domme. Byretsdomme under anke er således ikke medtaget i redegørelsen. Domme, hvor der er

idømt foranstaltninger i stedet for fængselsstraf, er ligeledes ikke medtaget i redegørelsen, idet disse domme ikke belyser straffniveauet.

Ti af de indberettede domme (dommene 8, 14, 17, 19, 20, 24, 28, 30, 31 og 32) vedrører strafudmåling efter straffelovens § 222, stk. 3. Sagerne er nærmere beskrevet nedenfor i afsnit 5.3.7.

De 32 sager, der er beskrevet i oversigten i bilaget til denne redegørelse, fordeler sig således på byretterne, landsretterne og Højesteret:

Byret	15 domme
Byret, nævningsager	1 dom
Landsret, ankesager	15 domme
Højesteret, ankesager	1 dom

RIGSADVOKATEN

SIDE 7

5.2. Strafudmålingen i ankesager

Som det fremgår ovenfor, foreligger der 15 ankedomme fra landsretterne. I et enkelt tilfælde forhøjede landsretten straffen (dom 31). Der var tale om en forhøjelse fra fængsel i 2 år til fængsel i 2 år og 6 måneder.

I en af sagerne (dom 10) nedsatte landsretten straffen fra fængsel i 1 år til 10 måneders fængsel, mens byrettens dom blev stadfæstet i ti ankedomme (dom 4, 7, 9, 13, 14, 22, 24, 25, 26 og 32).

I to af sagerne var der to tiltalte. I den ene sag (dom 15) skærpede landsretten straffen for T1 fra fængsel i 1 år og 9 måneder til fængsel i 2 år, mens straffen for T2 blev stadfæstet. I den anden sag (dom 18) stadfæstede landsretten straffen for T1 og nedsatte straffen for T2 fra fængsel i 3 år og 9 måneder til fængsel i 3 år og 3 måneder.

I et enkelt tilfælde blev en frifindende byretsdom anket af anklagemyndigheden til landsretten, hvor der skete domfældelse (dom 16).

Herudover har Højesteret i en enkelt sag (dom 27) stadfæstet landsrettens fastsættelse af straffen til fængsel i 10 måneder, dog således at de seksuelle overgreb ikke blev henført under strafskærpselsesbestemmelsen i straffelovens § 222, stk. 3.

5.3. Straffene i de sager, der indgår i undersøgelsen

5.3.1. Indledning

Som det fremgår ovenfor under afsnit 2, er der ved lovændringen i 2002 tilsigtet en vis generel forhøjelse af straffene for overtrædelse af straffelovens § 222. Det er samtidig forudsat, at forhøjelsen af strafferammen ikke ændrer ved den betydelige nuancering i den konkrete strafudmåling i sådanne sager. Det er endvidere anført, at forhøjelsen af strafferammerne i straffelovens § 222 ikke skal føre til væsentlige begrænsninger i muligheden for at idømme en betinget dom med vilkår om behandling i tilfælde, hvor strafniveauet før strafskærpelsen lå mellem 4-6 måneders fængsel og fængsel i 1 år og 6 måneder.

RIGSADVOKATEN

SIDE 8

Der foreligger dog ikke i forarbejderne klare tilkendegivelser om det hidtidige strafniveau, der som nævnt er nuanceret, eller mere generelle tilkendegivelser om, hvilken strafskærpelse der tilsigtes, og rigsadvokaturen har heller ikke foretaget egentlige undersøgelser på dette område inden ændringen af straffelovens § 222.

Gennemgangen af de konkrete sager nedenfor i afsnit 5.3.2. – 5.3.6. sker derfor ligesom i de tidligere redegørelser, uden at der foreligger en systematiseret redegørelse for straffene i sager om overtrædelse af straffelovens § 222 forud for lovændringen i 2002. Det er således vanskeligt med sikkerhed at vurdere, i hvilken grad den forudsatte strafforhøjelse er slået igennem i praksis, og der er derfor først og fremmest tale om en redegørelse for straffene, sådan som domstolene har udmålt dem i konkrete sager efter lovændringen, og en mere fri vurdering af strafniveauet i lyset af forarbejderne til lovændringen.

Som anført ovenfor under afsnit 3 er der ved lovændringen i 2008 som stk. 3 i straffelovens § 222 indsat en ny bestemmelse om strafskærpelse for visse sager om seksuelt misbrug af børn. Ved lovændringen er der tilsigtet en strafskærpelse for samleje med børn, således at straffen skal fastsættes med udgangspunkt i strafniveauet for overfaldsvoldtægt for voksne, hvis gerningsmanden har skaffet sig samlejet ved udnyttelse af sin fysiske eller psykiske overlegenhed.

Ændringen har således til formål at sikre, at straffen i sådanne sager er på samme niveau som straffen for voldtægt mod voksne, selv om det ikke har været nødvendigt for gerningsmanden at anvende vold eller trussel om vold for at få barnet til at underkaste sig overgrebet. Der er som nævnt ovenfor under afsnit 5.1. modtaget ti domme (dom 8, 14, 17, 19, 20, 24, 28, 30, 31 og 32) i indberetningsperioden, hvor straffen helt eller delvist er udmålt under henvisning til stk. 3. Dommene er nærmere omtalt nedenfor under afsnit 5.3.7.

I det følgende (og i bilaget) er sagerne – ligesom i redegørelserne fra 2005 til 2009 – opdelt i kategorier, hvor forholdet er begået over for kærester eller andre personer, som den tiltalte har haft en kærestelignende relation til (afsnit 5.3.2.), sager, hvor forholdet er begået inden for familien (afsnit 5.3.3.), sager, hvor forholdet er begået over for en forurettet, som tiltalte har været ansvarlig for i en pasningssituation (afsnit 5.3.4.), samt sager, hvor forholdet er begået over for en forurettet, som har været betroet den tiltalte til undervisning eller lignende (afsnit 5.3.5.). Herudover er der en række sager af forskellig karakter, som det ikke har været muligt at placere i de nævnte grupper (afsnit 5.3.6.). I de enkelte kategorier indgår også sager, hvor tiltalte har udnyttet sin fysiske eller psykiske overlegenhed over for forurettede, og hvor forholdet derfor er henført under straffelovens § 222, stk. 3. Disse sager beskrives i et særskilt afsnit (afsnit 5.3.7.).

RIGSADVOKATEN

SIDE 9

Det bemærkes, at sager, hvor de seksuelle overgreb tillige er henført til straffelovens § 216 om voldtægt, ikke er medtaget i denne redegørelse. Disse sager indgår i den undersøgelse af straffene i voldtægtssager, der er udarbejdet samtidig med den her foreliggende redegørelse.

5.3.2. Straffene i sager vedrørende kæresteforhold og andre kærestelignende relationer

Der er til brug for den foreliggende redegørelse indberettet fire byretsdomme og en landsretsdom, som kan henføres til denne kategori. Det drejer sig dels om sager, hvor tiltalte og forurettede var i et kærestelignende forhold eller på anden måde følelsesmæssigt engageret, dels sager, hvor tiltalte og forurettede i fælles forståelse mødtes en eller flere gange med henblik på seksuelle aktiviteter. De forurettede har i de indberettede sager været i alderen 12-15 år.

Som nævnt i afsnit 2.1. og 2.2. var det i forarbejderne til lovændringen i 2002 forudsat, at den tidligere praksis, hvorefter en ung persons samleje med en 14-årig efter omstændighederne kan afgøres med et tiltalefrafald, ville kunne videreføres. I de ovennævnte sager har tiltalefrafald dog ikke været relevant, hvilket skyldes forholdets karakter, eller at aldersforskellen mellem tiltalte og forurettede har været for stor, ligesom det har haft betydning, at tiltalte og forurettede ikke i alle sagerne havde etableret et egentligt kæresteforhold.

Ved strafudmålingen i sager af denne karakter ses der ofte lagt vægt på den forurettedes alder, aldersforskellen, forholdenes karakter og varighed samt relationen mellem forurettede og tiltalte på gernings- og domstidspunktet. Selv om det ikke i alle tilfælde fremgår direkte af dommenes præmisser, må det antages, at der i denne type af sager fortsat lægges betydelig vægt på, at de seksuelle aktiviteter er foregået i enighed mellem parterne.

Senest i redegørelsen fra august 2009 gav de indberettede domme rigsadvokaturen grundlag for at antage, at straffen for enkeltstående eller kortvarige seksuelle forhold mellem ynge tiltalte i alderen op til ca. 21 år og børn i alderen 12-14 år lå i niveauet fra betinget dom uden straffastsættelse til fængsel i op til 3 måneder, som i flere tilfælde blev gjort betinget, eventuelt på vilkår af samfundstjeneste.

Endvidere gav de indberettede domme rigsadvokaturen grundlag for at antage, at straffen for seksuelle forhold mellem ældre tiltalte fra ca. 22 år og børn i alderen 12-14 år som udgangspunkt lå i niveauet 3-6 måneders fængsel, som kun undtagelsesvist blev gjort betinget.

RIGSADVOKATEN

SIDE 10

Endelig var der enkelte domme, der viste, at straffen for overtrædelse af straffelovens § 222 selv i kærestelignende forhold kunne stige betydeligt, når der forelå særligt skærpende omstændigheder.

Som nævnt er der i år indberettet fem domme vedrørende kæreste- og kærestelignende forhold. Det er min opfattelse, at strafudmålingen i disse sager som udgangspunkt er i overensstemmelse med mine tidligere antagelser om strafniveauet i denne type sager.

I dom 1 (betinget dom uden straffastsættelse) var der tale om en 16-årig dreng, som bl.a. havde samleje to gange med en 13-årig pige. Straffen ligger inden for det angivne strafniveau for forhold begået af yngre tiltalte, hvor niveauet ligger fra betinget dom uden straffastsættelse til fængsel i op til 3 måneder betinget.

Dom 2 (60 dages betinget fængsel) vedrørte et enkeltstående samleje mellem en 22-årig og en 13-årig i et kærestelignende forhold.

I dom 3 (fængsel i 60 dage) var der tale om en 22-årig mand, der ikke under 12 gange havde samleje med en 12-årig pige. Straffen kan forekomme mild henset til den store aldersforskel og antallet af samlejer, selv om det må antages at være tillagt betydning i formildende retning for straffastsættelsen, at der var tale om et kærestelignende forhold, hvor det seksuelle samkvem foregik i enighed mellem parterne. Dommen blev imidlertid først forelagt rigsadvokaturen efter ankefristens udløb.

Dom 4 (fængsel i 9 måneder, hvoraf 6 måneder blev gjort betinget) og dom 5 (fængsel i 1 år, hvoraf 9 måneder blev gjort betinget) viser en betydelig forhøjelse af straffen, når der foreligger skærpende omstændigheder, f.eks. hyppigheden af det seksuelle samkvem, flere forurettede, betydelig aldersforskel og graviditet. I begge sager forblev parterne kærester efter, at forurettede var fyldt 15 år, og kæresteforholdet blev tillagt vægt i formildende retning.

5.3.3. Straffene i sager vedrørende familieforhold

Der er til brug for dette års redegørelse indberettet 14 sager (dommene 6-19), som kan henføres til denne kategori. Det drejer sig om forhold begået over for biologiske børn, stedbørn, børnebørn og søskende samt mere fjerne familierelationer som f.eks. en fætters døtre. Otte af disse sager er ankesager.

I sager vedrørende familieforhold ses domstolene typisk at lægge vægt på forurettedes alder, overgrebenes karakter og varighed, over hvor lang en periode overgrebene har fundet sted, om der er forsøgt og/eller gennemført samleje, om der er lagt betydeligt pres på forurettede eller anvendt tvang, forurettedes tilknytning til den tiltalte, herunder tillidsforholdet mellem dem, samt om der er tale om flere forurettede.

RIGSADVOKATEN

SIDE 11

Sagerne varierer meget i karakter og grovhed, hvilket gør dem vanskeligt sammenlignelige. Strafudmålingen i de 14 indberettede sager om seksuelle overgreb i familieforhold spænder således fra fængsel i 6 måneder til fængsel i 4 år og 6 måneder. Hertil kommer, at flere af sagerne er omfattet af ordningen med behandling som alternativ til straf af personer, der har begået visse seksualforbrydelser.

Senest i redegørelsen fra august 2009 gav de indberettede sager rigsadvokaturen grundlag for at antage, at straffen efter lovændringen i 2002 for et eller et par enkeltstående overgreb i form af anden kønslig omgængelse end samleje formentlig lå i niveauet 3-4 måneders ubetinget fængsel, når der ikke forelå andre skærpende omstændigheder.

Der er ikke til brug for den foreliggende redegørelse indberettet domme, hvor straffen er fastsat i det angivne niveau på 3-4 måneders ubetinget fængsel.

I dom 7 blev straffen fastsat til fængsel i 6 måneder for tre tilfælde af anden kønslig omgængelse end samleje begået mod en fætters to små døtre. I dom 8 var der tale om flere tilfælde af anden kønslig omgængelse end samleje med en 9-årige stedsøster i form af beføling af kønsdele og oralsex. Straffen blev fastsat til fængsel i 8 måneder, der blev gjort betinget med vilkår om psykiatrisk/sexologisk behandling.

Disse domme viser en forhøjelse af straffen i forhold til det ovenfor angivne udgangspunkt (fængsel i 3-4 måneder), når der er tale om mere end et eller et par enkeltstående overgreb i form af anden kønslig omgængelse end samleje.

Der kan også henvises til dommene 12 og 13, hvor straffene blev udmålt til fængsel i henholdsvis 1 år og 1 år og 3 måneder. Sagerne omhandlede flere tilfælde af anden kønslig omgængelse end samleje med eget barn eller stedbarn begået over en længere periode.

I de tidligere redegørelser gav de indberettede sager endvidere rigsadvokaturen grundlag for at antage, at mere end enkeltstående overgreb over en periode – der ofte vil indebære samlejer eller forsøg herpå – efter straffeskærpelsen i 2002 typisk vil ligge på et niveau fra fængsel i 2 år og 6 måneder til fængsel i 3 år og 6 måneder, når der ikke foreligger andre skærpende omstændigheder.

Henset hertil kan straffastsættelsen i dom 15 mod T2 (fængsel i 2 år) forekomme mild, idet der var tale om adskillige tilfælde af samleje og anden kønslig omgængelse end samleje begået mod en steddatter, fra hun var 12 til 14 år, ligesom et enkelt samleje blev gennemført i forening med tiltaltes ven. Det bemærkes, at straffen blev forhøjet i landsretten fra fængsel i 1 år og 9 måneder til fængsel 2 år.

RIGSADVOKATEN

SIDE 12

Jeg finder dog ikke, at denne dom giver grundlag for at antage, at det angivne straffniveau mere generelt fraviges. I den forbindelse henvises til dom 18, hvor straffene blev fastsat til fængsel i 3 år og 9 måneder (T1) og 3 år og 3 måneder (T2) i en sag, hvor en mor og far uafhængigt af hinanden begik mange seksuelle overgreb mod deres sønner. Landsretten differentierede strafudmålingen under henvisning til, at faren havde begået færre forhold end moren, men fastholdt langvarige fængselsstraffe til begge tiltalte.

I dom 16 blev straffen for blufærdighedskrænkelser og et enkelt samleje med et 13-årigt barnebarn opnået under anvendelse af tvang fastsat til en fællesstraf af fængsel i 2 år og 3 måneder. Dommen viser, at der også vedrørende enkeltstående tilfælde sker en forhøjelse af straffen, når der ellers foreligger skærpende omstændigheder, som eksempelvis tvang.

Straffelovens § 222, stk. 3, er anvendt i dommene 8, 14, 17 og 19, hvor straffene i et vist omfang blev udmålt efter denne bestemmelse. Straffene blev fastsat i niveauet fra fængsel i 8 måneder betinget med vilkår om bl.a. psykiatrisk/sexologisk behandling til fængsel i 4 år og 6 måneder. Dommene er nærmere omtalt i afsnit 5.3.7.

5.3.4. Straffene i sager vedrørende pasningsforhold

Der er indberettet en enkelt dom (dom 20), der er en nævningedom, som kan henføres til denne kategori, hvor den tiltaltes kontakt med den eller de forurettede er opnået gennem børnepasning og lignende.

I de tidligere redegørelser fandt rigsadvokaturen, at de indberettede sager kunne tyde på, at straffen for enkeltstående overtrædelser i form af anden kønslig omgængelse end samleje lå i niveauet omkring 3-5 måneders ubetinget fængsel. I redegørelsen fra 2009 var der kun indberettet en enkelt afgørelse, som viste, at der sker en forhøjelse af

straffen (fængsel i 1 år), når der foreligger skærpende omstændigheder, herunder et større antal overgreb mod flere børn over længere tid.

I dom 20 fastsatte nævningetinget straffen til fængsel i 9 år for mange seksuelle overgreb begået over en lang periode mod i alt 5 piger. Dommen er omtalt nærmere under afsnit 5.3.7., idet overgrebene til dels var omfattet af straffelovens § 222, stk. 3.

5.3.5. Straffene i sager vedrørende undervisningsforhold

Der er i denne indberetningsperiode modtaget en enkelt sag (dom 21), som kan henføres til denne kategori, hvor den eller de forurettede har været betroet tiltalte til undervisning.

RIGSADVOKATEN

SIDE 13

Om strafudmålingen i denne type af sager fandt rigsadvokaturen i redegørelsen fra juni 2005, at en enkelt af de indberettede sager indikerede, at enkeltstående overtrædelser i form af anden kønslig omgængelse end samleje lå i niveauet 3-4 måneders ubetinget fængsel. Denne antagelse er ikke efterfølgende blevet ændret.

I dom 21 blev en mand i midten af 20'erne idømt fængsel i 1 år, som blev gjort betinget med vilkår om psykiatrisk/sexologisk behandling. Tiltalte havde i et tilfælde samleje med en 13-årig pige, som han var håndboldtræner for, ligesom han over en længere periode krænkede flere pigers blufærdighed.

Det er min opfattelse, at dommen viser, at der sker en forhøjelse af straffen, når der foreligger skærpende omstændigheder, herunder fuldbyrdet samleje.

Det bemærkes, at i dom 4 og 5 var tiltalte spejderleder for to af de forurettede, og der var således i et vist omfang tale om overtrædelse af straffelovens § 223, stk. 1, om betroelse til undervisning. Disse domme er imidlertid henført under kategorien vedrørende kæresteforhold og andre kærestelignende relationer (afsnit 5.3.2.), idet kæreste-forholdet i begge sager må antages at være tillagt afgørende betydning for strafudmålingen.

5.3.6. Straffene i sager vedrørende andre tilfælde

Der er indberettet 11 sager (dom 22-32), som ikke kan henføres til en af de foregående kategorier. Syv af disse er sager er ankedomme, heraf en dom afsagt af Højesteret.

Der er tale om forskellige typer af sager, idet overgrebene varierer fra et enkeltstående tilfælde af oralsex til flere seksuelle overgreb, herunder flere tilfælde af samleje. Karakteren af kontakten mellem tiltalte og forurettede varierer også og omfatter både langvarige, nære relationer til kortvarige bekendtskaber etableret gennem kontakt via

internettet. De udmålte straffe varierer ligeledes fra fængsel i 60 dage til fængsel i 2 år og 6 måneder.

I fem af sagerne (dom 24, 28, 30, 31 og 32) er straffen i et vist omfang fastsat i medfør af straffelovens § 222, stk. 3. Der er også inden for denne gruppe af domme tale om meget forskelligartede sager, hvor straffene er udmålt i niveauet fra fængsel i 6 måneder til fængsel i 2 år og 6 måneder. Dommene omtales nærmere i afsnit 5.3.7.

I fire af de øvrige sager (dom 25, 26, 27 og 29) var der tale om mænd i alderen 30-49 år, som over en kortere eller længere periode bl.a. havde samleje med piger i alderen 13-14 år, der frivilligt deltog i det seksuelle samkvem. Straffene i disse sager blev fastsat i niveauet fra fængsel i 9 måneder til fængsel i 1 år og 3 måneder.

RIGSADVOKATEN

SIDE 14

I dom 27 stadfæstede Højesteret landsrettens straffastsættelse (fængsel i 10 måneder) i en sag, hvor en 49-årig mand bl.a. i to tilfælde havde samleje med en tidligere venindes datter på næsten 15 år, som havde opsøgt tiltalte i håb om, at han som fotograf kunne hjælpe hende med at blive model. Højesterets flertal fandt i modsætning til landsretten, at forholdene ikke var omfattet af straffelovens § 222, stk. 3, og henviste bl.a. til, at der ikke forelå nogen særlig afhængighed eller særligt tillidsforhold mellem tiltalte og forurettede. Højesterets dom kan bl.a. ses som udtryk for, at domstolene – i overensstemmelse med bestemmelsens forarbejder – foretager en konkret vurdering af, om et forhold er omfattet af straffelovens § 222, stk. 3, og at der er tale om et bredt skøn over alle sagens omstændigheder.

Som anført er sagerne i denne kategori af forskellig karakter, hvilket gør det særligt vanskeligt at foretage en sammenligning, og ligesom i de tidligere redegørelser giver sagerne ikke rigsadvokaturen anledning til særlige bemærkninger.

5.3.7. Straffene i sager vedrørende udnyttelse af fysisk eller psykisk overlegenhed (§ 222, stk. 3)

Til brug for den foreliggende redegørelse er der indberettet i alt 10 sager (dom 8, 14, 17, 19, 20, 24, 28, 30, 31 og 32), hvor det seksuelle overgreb er begået ved tiltaltes udnyttelse af sin fysiske eller psykiske overlegenhed over for den forurettede, og hvor straffen derfor er fastsat i medfør af strafskærpelsesbestemmelsen i straffelovens § 222, stk. 3.

Det var ikke i forbindelse med redegørelsen fra 2009 muligt at redegøre nærmere for strafniveauet i sager vedrørende overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 3, idet der alene blev indberettet en enkelt dom herom.

Som anført ovenfor i afsnit 3 fremgår det af forarbejderne til straffelovens § 222, stk. 3, at straffen for et enkeltstående samleje eller forsøg på samleje med et barn under 15 år i de tilfælde, som er omfattet af bestemmelsen, forudsættes fastsat i niveauet fængsel i 2 år og 6 måneder ved samleje og fængsel i 1 år og 6-9 måneder ved forsøg på samleje. Er der alene tale om anden kønslig omgængelse end samleje, jf. straffelovens §§ 224 og 225, forudsættes straffen tilsvarende forhøjet, idet der her fortsat bør være en betydelig nuancering i den konkrete strafudmåling.

Straffene i de sager, der er indberettet til brug for den foreliggende redegørelse, er fastsat i niveauet fra fængsel i 6 måneder til fængsel i 9 år. Der er tale om meget forskellige sager, der spænder fra enkeltstående tilfælde af oralsex med større børn (dom 24) til mange og meget grove overgreb mod både større og mindre børn i alderen 4 til 13 år (dom 20). Tiltaltes relation til børnene er også forskelligartet og strækker sig således fra nære familierelationer til relationer skabt eller forsøgt skabt via internettet.

RIGSADVOKATEN

SIDE 15

Dom 8, 14, 17 og 19 vedrører overgreb begået i familieforhold. I sager om familieforhold, hvor straffen ikke udmåles efter straffelovens § 222, stk. 3, ligger straffen for et eller et par enkeltstående overgreb i form af anden kønslig omgængelse end samleje som udgangspunkt i niveauet 3-4 måneders fængsel, mens straffen for mere end enkeltstående overgreb, herunder ofte samleje, som udgangspunkt ligger i niveauet 2 år og 6 måneder til 3 år og 6 måneders fængsel, jf. ovenfor i afsnit 5.3.3. Straffene i dom 8, 14, 17 og 19, der i et vist omfang blev udmålt efter straffelovens § 222, stk. 3, blev fastsat i niveauet fra fængsel i 8 måneder betinget med vilkår om psykiatrisk/sexologisk behandling (dom 8) til fængsel i 4 år og 6 måneder (dom 19).

Dom 14 (fængsel i 1 år og 6 måneder) og dom 17 (fængsel i 3 år og 6 måneder) vedrørte længerevarende seksuelt misbrug i form af anden kønslig omgængelse end samleje begået mod piger i alderen 3-7 år. I disse to sager lå kun en del af gerningsperioden efter strafskærpelsen i 2008.

I dom 19, hvor hele gerningsperioden lå efter strafskærpelsen i 2008, var der både tale om mange fuldbyrdede samleje og mange tilfælde af anden kønslig omgængelse end samleje med en 12-13-årig pige. Straffen blev fastsat til fængsel i 4 år og 6 måneder, og der blev ved strafudmålingen bl.a. lagt vægt på, at samtlige forhold var omfattet af straffelovens § 222, stk. 3.

Strafudmålingen i dommene 8, 14, 17 og 19 viser, at straffen i sager vedrørende overgreb i familieforhold, hvor straffelovens § 222, stk. 3, er anvendt, varierer meget, og at der i sager om anden kønslig omgængelse end samleje fortsat sker en betydelig nuancering i den konkrete strafudmåling, således som det er forudsat i forarbejderne til lovændringen i 2008, jf. afsnit 3.

Strafudmålingen i dom 17 og 19 viser ligeledes, at der i overensstemmelse med lovgivers intention ved lovændringen i 2008 i sager om flere eller særligt grove overgreb, herunder vedvarende overgreb, fastsættes langvarige fængselsstraffe. Dommene kan tillige ses som udtryk for, at strafniveauet i et vist omfang fastsættes højere end i tilsvarende grove sager i familieforhold, der ikke er omfattet af straffelovens § 222, stk. 3, jf. dom 18, hvor gerningsperioden lå forud for strafskærpelsen, og hvor straffene blev fastsat til fængsel i henholdsvis 3 år og 3 måneder og 3 år og 9 måneder.

I dom 20, der vedrørte pasningsforhold, blev straffen fastsat til fængsel i 9 år. Der var tale om mange seksuelle overgreb, herunder vaginalt og analt samleje og anden kønslig omgængelse end samleje, begået over en 10-årig periode mod i alt fem piger, som tiltalte ofte på eget initiativ passede, idet han var venner med forældrene. Overgrebene mod fire af pigerne var omfattet af straffelovens § 222, stk. 3.

RIGSADVOKATEN

SIDE 16

Dommen viser, at i de meget grove tilfælde af seksuelle overgreb mod børn fastsættes straffen markant højere end det niveau, der må antages at være normalstraffen for seksuelle overgreb, herunder for overgreb begået i forbindelse med pasning af børn, jf. ovenfor afsnit 5.3.4.

Dommene 24, 28, 30, 31 og 32 vedrører seksuelle overgreb begået i andre tilfælde end i familieforhold eller pasningsforhold. Straffene er i disse sager fastsat helt eller delvis i henhold til straffelovens § 222, stk. 3. Der er tale om meget forskelligartede sager, hvor straffene blev udmålt i niveauet fra fængsel i 6 måneder til 2 år og 6 måneder.

Dom 24 (fængsel i 6 måneder) og dom 28 (fængsel i 1 år og 3 måneder) vedrørte enkeltstående tilfælde af anden kønslig omgængelse end samleje. Dom 30 (fængsel i 1 år og 6 måneder) vedrørte flere tilfælde af anden kønslig omgængelse end samleje begået over en længere periode mod to piger.

Dom 31, hvor straffen er fastsat delvis under henvisning til straffelovens § 222, stk. 3, er en sag om såkaldt grooming, hvor tiltalte via internettet forsøgte at opnå seksuel omgang med piger i alderen 6-14 år. Her blev straffen forhøjet af landsretten fra fængsel i 2 år til fængsel i 2 år og 6 måneder under henvisning til, at der var tale om meget grove forbrydelser, hvor bl.a. bedøvelse af børnene indgik som en del af tiltaltes overvejelser om seksuelle overgreb mod børn. I formildende retning blev det tillagt vægt, at der alene var tale om forsøg.

I dom 32 blev en 48-årig mand idømt fængsel i 2 år og 6 måneder for i et enkeltstående tilfælde ved udnyttelse af sin fysiske og psykiske overlegenhed at have haft analt samleje og anden kønslig omgængelse med en mentalt tilbagestående 12-årig dreng.

Det er min opfattelse, at også disse domme viser, at der i overensstemmelse med lovgivers intention sker en forhøjelse af straffen, når forholdet er omfattet af straffelovens § 222, stk. 3. Dom 32 viser således, at straffen for et enkeltstående (analt) samleje fastsættes til normalstraffen for overfaldsvoldtægt, hvilket vil sige fængsel i 2 år og 6 måneder, således som det er forudsat i forarbejderne til strafskærpelsesbestemmelsen. Endvidere viser dommene 24, 28 og 30, der alene omhandler anden kønslig omgængelse end samleje, at der fortsat sker en betydelig nuancering af strafudmålingen ud fra sagernes konkrete omstændigheder, samtidig med at der også i disse sager udmåles langvarige fængselsstraffe.

RIGSADVOKATEN

Samlet set er det min opfattelse, at der generelt er sket en forhøjelse af straffene for de seksuelle overgreb, der efter lovændringen i 2008 er blevet henført under strafskærpelsesbestemmelsen i straffelovens § 222, stk. 3. Det kan imidlertid på det foreliggende grundlag være vanskeligt at vurdere, om strafskærpelsen er slået fuldt igennem i retspraksis, navnlig når henses til, at en del af gerningsperioden i flere af sagerne ligger forud for strafskærpelsesbestemmelsens ikrafttræden. Flere af sagerne vedrører endvidere alene anden kønslig omgængelse end samleje, og nogle sager vedrører samleje, herunder flere samlejer og anden kønslig omgængelse end samleje til samlet pådømmelse.

SIDE 17

6. Samlet vurdering og konklusion

Som det fremgår af gennemgangen af de konkrete sager i afsnit 5 ovenfor, omfatter undersøgelsen et bredt spektrum af sager, idet overgreb efter straffelovens § 222 varierer fra anden kønslig omgængelse end samleje i kæresteforhold til voksne personers længerevarende og meget grove misbrug af mindre børn.

Sagernes omstændigheder er også meget forskellige afhængig af f.eks. misbrugets karakter og varighed, antallet af overgreb, forurettedes alder, antallet af forurettede, eventuel anvendelse af tvang eller udnyttelse af en fysisk og psykisk overlegen samt forholdet mellem tiltalte og forurettede, herunder om der f.eks. består et særligt tillids- eller afhængighedsforhold.

Disse omstændigheder må naturligvis tillægges væsentlig betydning i strafudmålingen, og det kan derfor heller ikke give anledning til bemærkninger, at straffene i de indberettede domme varierer fra betinget fængsel uden straffastsættelse til fængsel i 9 år.

Sagernes meget forskellige karakter gør det også vanskeligt at foretage en nærmere sammenligning, herunder med de straffe, der må antages at være idømt forud for lovændringen i 2002.

Efter en samlet vurdering af straffene i de foreliggende sager er det imidlertid min opfattelse, at der i langt hovedparten af sagerne i vidt omfang er taget hensyn til, at straffen efter lovændringen i 2002 skulle skærpes.

Der foreligger i undersøgelsen kun to domme (dommene 3 og 15), hvor straffen set i forhold til niveauet i de øvrige sager efter min opfattelse kan forekomme mild. Det bemærkes dog, at i begge sager blev straffen efter straffelovens § 222 alene udmålt efter stk. 1 (og således ikke efter den forhøjede strafferamme i stk. 2 eller strafskærpesbestemmelsen i stk. 3), ligesom landsretten skærpede straffen i den ene dom (dom 15).

RIGSADVOKATEN

På baggrund af denne undersøgelse og de tidligere tilsvarende redegørelser fra 2004 til 2009 er det overordnede billede, at domstolene gennemgående har forhøjet straffene for overtrædelse af straffelovens § 222 i overensstemmelse med intentionerne med lovændringen i 2002.

SIDE 18

Som nævnt ovenfor i afsnit 3 blev der ved lov nr. 501 af 17. juni 2008 som stk. 3 i straffelovens § 222 indsat en bestemmelse om, at det ved fastsættelse af straffen efter § 222, stk. 1 og stk. 2, 1. led, skal indgå som en skærpende omstændighed, at gerningsmanden har skaffet sig samlejet ved udnyttelse af sin fysiske eller psykiske overlegenhed.

Lovændringen forudsætter en skærpelse af straffene for overtrædelse af straffelovens § 222 i de tilfælde, hvor stk. 3 finder anvendelse. Det fremgår således af forarbejderne, at straffen for et enkeltstående samleje eller forsøg på samleje med et barn under 15 år i givet fald skal tage udgangspunkt i de samme strafpositioner, som anvendes ved overfaldsvoldtægt, dvs. fængsel i 2 år og 6 måneder ved samleje og fængsel i 1 år og 6-9 måneder ved forsøg på samleje. Er der alene tale om anden kønslig omgængelse end samleje, jf. straffelovens §§ 224 og 225, forudsættes straffen tilsvarende forhøjet, idet der her fortsat bør være en betydelig nuancering i den konkrete strafudmåling.

Lovændringen trådte i kraft den 18. juni 2008 og omfatter forhold, der begås efter denne dato.

Der er til den foreliggende undersøgelse indberettet 10 domme, hvor straffen helt eller delvis er udmålt under henvisning til straffelovens § 222, stk. 3. Straffene er fastsat i niveauet fra fængsel i 6 måneder til fængsel i 9 år. Det fremgår af dommene, at domstolene som forudsat i bestemmelsens forarbejder foretager en helt konkret vurdering af sagens omstændigheder, når det gælder spørgsmålet om, hvorvidt forholdet er omfattet af straffelovens § 222, stk. 3.

Flere af sagerne vedrører alene anden kønslig omgængelse end samleje, og nogle sager vedrører samleje, herunder flere samlejer og anden kønslig omgængelse end samleje til samlet pådømmelse. Hertil kommer, at en del af gerningsperioden i flere af sagerne ligger forud for strafskærpelsesbestemmelsens ikrafttræden. Det kan på denne baggrund være vanskeligt at vurdere, om strafskærpelsen er slået fuldt igennem i retspraksis. Det er imidlertid min opfattelse, at der er sket en skærpelse af straffen i sager omfattet af straffelovens § 222, stk. 3. Straffen for et enkeltstående samleje er således i en dom fastsat til fængsel i 2 år og 6 måneder, hvilket er i overensstemmelse med tilkendegivelserne i forarbejderne til bestemmelsen i straffelovens § 222, stk. 3. Er der alene tale om anden kønslig omgængelse end samleje, er straffen fastsat i niveauet 6 måneder til 3 år og 6 måneders fængsel, hvilket viser, at der også i disse sager udmåles langvarige fængselsstraffe, og at der samtidig i overensstemmelse med forarbejderne fortsat sker en betydelig nuancering i den konkrete strafudmåling.

RIGSADVOKATEN

SIDE 19

Navnlig for at følge domstolenes praksis vedrørende strafudmålingen i sager, der er omfattet af straffelovens § 222, stk. 3, herunder med henblik på at kunne vurdere strafudmålingen i forhold til andre sager om seksuelt misbrug af børn, er det min opfattelse, at rigsadvokaturen i en ny periode bør have indberettet sager om overtrædelse af straffelovens § 222.

Oversigt over straffene i sager om overtrædelse af straffelovens § 222
efter ændringen af bestemmelsen i 2002 og 2008

1. Indledning

Beskrivelsen af dommene er opdelt i følgende grupper:

Kæresteforhold og andre kærestelignende relationer

Familieforhold

Pasningsforhold

Betroet til undervisning

Andre tilfælde

Om denne opdeling henvises til beskrivelsen under de tilsvarende overskrifter i redegørelsen, afsnit 5.

Beskrivelsen er foretaget på en sådan måde, at de oplysninger, der må antages at have haft væsentlig betydning for straffastsættelsen, fremgår. Såfremt der er uenighed mellem byret, landsret eller Højesteret om straffastsættelsen, eller såfremt der har været dissens, fremgår det ligeledes af beskrivelsen.

Kæresteforhold og andre kærestelignende relationer

- **Dom 1 – Retten i Holbæks dom af 11. februar 2010**
- **Betinget dom uden straffastsættelse**

Overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 1, jf. til dels § 224, begået af en 16-årig dreng, der i to tilfælde havde haft samleje og i et tilfælde oralsex med en 13-årig pige, som tiltalte havde kendt i flere år. Tiltalte blev idømt en betinget dom uden straffastsættelse. Retten lagde herved vægt på, at parterne kendte hinanden, den forholdsvis lille aldersforskel mellem dem, at tiltalte var under 18 år på gerningstidspunktet, og at der var forløbet mere end to år siden gerningstidspunktet, uden at den medgæde tid skyldtes tiltaltes forhold.

- **Dom 2 – Retten i Esbjergs dom af 12. februar 2010**
- **Fængsel i 60 dage betinget**

Overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 1, begået af en 22-årig mand, der i et enkelt tilfælde havde samleje med en 13-årig pige. Tiltalte blev endvidere dømt for overtrædelse af et kørselsforbud. Byretten fastsatte straffen til betinget fængsel i 60 dage med en prøvetid på 1 år samt en tillægsgbøde på

10.000 kr. Retten lagde ved straffastsættelsen i formildende retning vægt på, at der var tale om et kærestelignende forhold, og i skærpende retning på aldersforskellen.

- **Dom 3 – Retten i Esbjergs dom af 11. maj 2010**

- **Fængsel i 60 dage**

Overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 1, begået af en 22-årig mand, der over en periode på godt 2 måneder i ikke under 12 tilfælde havde haft samleje med en 12-årig pige. Samlejerne fandt sted i tiltaltes lejlighed og i en bil på en campingplads. Parterne var i et kærestelignende forhold. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 60 dage.

- **Dom 4 – Vestre Landsrets dom af 25. marts 2010**

- **Fængsel i 9 måneder, heraf 6 måneder betinget (stadfæstelse)**

Straffelovens § 222, stk. 1, § 223, stk. 1, og § 224, jf. § 222, stk. 1, og § 223, stk. 1, samt § 235, stk. 2, begået af en 31-32-årig mand, der over en periode på knap 1½ år regelmæssigt havde samleje og oral sex med en pige på 13½-14 år. Der var tale om et kæresteforhold, som fortsatte, efter at pigen var fyldt 15 år. Forholdet blev indledt på et tidspunkt, hvor tiltalte var forurettedes spejderleder. Tiltalte var endvidere i besiddelse af en utugtig film og 20 utugtige billeder, som enten var udleveret af forurettede selv eller optaget i gensidig forståelse mellem parterne. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 9 måneder, hvoraf 6 måneder blev gjort betinget med en prøvetid på 2 år. Ved strafudmålingen lagde retten i skærpende retning vægt på, at aldersforskellen var betydelig, at forurettede var 13 år, da forholdet begyndte, at den seksuelle kontakt var regelmæssig, og at tiltalte havde kontaktet forurettede gennem sit virke som spejderleder, uden at krænkelserne dog havde fundet sted i denne sammenhæng. I formildende retning lagde retten bl.a. vægt på, at der var tale om et gensidigt kæresteforhold. Henset hertil og til tiltaltes gode personlige forhold fandt retten det forsvarligt, at en del af straffen blev gjort betinget. Landsretten stadfæstede byrettens dom. Tiltalte blev desuden i 3 år frakendt retten til erhvervsmæssigt eller i forbindelse med fritidsaktiviteter at beskæftige sig med børn og unge under 18 år.

- **Dom 5 – Retten i Odenses dom af 16. juni 2010**

- **Fængsel i 1 år, heraf 9 måneder betinget**

Overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 1, og til dels § 223, stk. 1, begået af en 22-25-årig mand, der fra 2001 til 2004, mens han var spejderleder, havde talrige samlejer med en 12-15-årig pige (F1) fra spejderkorpsen. Herudover havde tiltalte fra 2003 til 2004 talrige samlejer med en 14-15-årig pige (F2), hvilket resulterede i, at hun blev gravid og fik foretaget en abort, lige inden hun fyldte 15 år. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 1 år, hvoraf 9 måneder blev gjort betinget. Ved straffastsættelsen lagde retten i skærpende retning vægt på, at F1 kun var 12 år og F2 13 år, da forholdene blev indledt, at forholdene var langvarige, at tiltalte havde talrige samlejer med de forurettede, og at F2 blev gravid. I formildende retning lagde retten vægt på tiltaltes personlige forhold samt på, at F1 efterfølgende havde haft nær kontakt til tiltalte, og at F2 havde fortsat forholdet til tiltalte efter, at hun var fyldt 18 år. Tiltalte blev desuden indtil videre frakendt retten til erhvervsmæssigt eller i forbindelse med fritidsaktiviteter at beskæftige sig med børn og unge under 18 år.

Familieforhold

- **Dom 6 – Retten i Aalborgs dom af 19. marts 2010**
- **Fængsel i 6 måneder betinget af psykiatrisk/sexologisk behandling**

Overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 2, jf. § 210, stk. 2, og § 224 begået af en 16-17-årig dreng, der fra august 2004 til februar 2006 i ikke under 7 tilfælde havde haft samleje og analt samleje med sin 8-9-årige halvsøster. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 6 måneder, der blev gjort betinget bl.a. med vilkår om psykiatrisk/sexologisk behandling i 2 år og om ikke uden tilsynsmyndighedens samtykke at modtage besøg af piger under 15 år eller tage ophold hos personer, hos hvem der opholder sig piger under denne alder.

- **Dom 7 – Østre Landsrets dom af 23. februar 2010**
- **Fængsel i 6 måneder (stadfæstelse)**

Overtrædelse af straffelovens § 224, jf. § 222, stk. 2, begået af en 34-årig mand, der i tre tilfælde fik sin fætters to døtre på henholdsvis 3 og 4-5 år til at røre ved sit lem, ligesom den ældste pige i det ene tilfælde slikkede på tiltaltes lem, og begge piger slikkede på hans lem i de to øvrige tilfælde. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 6 måneder og lagde ved strafudmålingen vægt på pigernes alder og antallet af episoder. Landsretten stadfæstede byrettens afgørelse, idet landsretten fandt straffen passende.

- **Dom 8 – Retten i Glostrups dom af 11. marts 2010**
- **Fængsel i 8 måneder betinget af bl.a. psykiatrisk/sexologisk behandling**

Overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 1, jf. stk. 3, § 222, stk. 3, jf. stk. 2, jf. § 224 og § 232 begået af en 30-31-årig mand, der i et tilfælde rørte sin 3½-4-årige datter på kroppen og i skridtet med en vibrator, ligesom han i et tilfælde viste sin datter pornofilm og onanerede under hendes overværelse samt befølte hende i skridtet og lod hende beføle sit erigerede lem. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 8 måneder, der blev gjort betinget bl.a. med vilkår om psykiatrisk/sexologisk behandling. Retten lagde ved straffastsættelsen vægt på karakteren af de seksuelle krænkelser, og at de var begået over for tiltaltes 3½-4-årige datter.

- **Dom 9 – Østre Landsrets dom af 15. april 2010**
- **Fængsel i 8 måneder betinget med vilkår om bl.a. undergivelse af foranstaltninger efter servicelovens § 52 (stadfæstelse)**

Overtrædelse af straffelovens § 224, jf. § 222, stk. 2, jf. stk. 1, og § 210, stk. 3, begået af en 15-16-årig dreng, der over en periode på ca. 10 måneder flere gange havde haft anden kønslig omgængelse end samleje med sin 9-årige halvsøster, idet han havde en finger oppe i skeden på hende og slikkede hende i skridtet. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 8 måneder, der blev gjort betinget med vilkår om bl.a. undergivelse af foranstaltninger efter servicelovens § 52 efter kommunens nærmere bestemmelser. Ved straffastsættelsen lagde byretten i skærpende retning vægt på forurettedes unge alder samt de seksuelle overgrebs karakter. I formildende retning lagde byretten vægt på tiltaltes unge alder på gerningstidspunktet og hans personlige forhold, hvoraf fremgik, at tiltalte var udviklingsforstyrret og havde brug for behandling og støtte. Landsretten stadfæstede byrettens dom.

- **Dom 10 – Vestre Landsrets dom af 11. oktober 2010**

- **Fængsel i 10 måneder (formildelse)**

Overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 2, jf. stk. 1, jf. § 21, § 224, jf. § 222, stk. 2, jf. stk. 1, og § 232 begået over en periode på ca. et halvt år af en 43-årig mand over for sin 11-årige steddatter. I byretten blev tiltalte dømt for anden kønslig omgængelse end samleje ved i tiltaltes soveværelse i to tilfælde at have befølt forurettede i skridtet, herunder i det ene tilfælde at have presset sit lem op mod forurettedes skede, og i yderligere et tilfælde at have formået hende til at beføle sit lem. Endvidere blev han dømt for tre tilfælde af blufærdighedskrænkelser ved at have befølt steddatteren i skridtet, mens hun var i bad. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 1 år og lagde ved straffastsættelsen vægt på antallet og karakteren af de begåede forhold, den tidsmæssige udstrækning, forurettedes alder og hendes afhængighedsforhold til tiltalte. Landsretten anså det tillige for bevist, at tiltalte havde til hensigt at gennemføre samleje med steddatteren, da han pressede sit lem mod hendes kønsdel, og ændrede derfor denne del af byrettens dom til forsøg på samleje, ligesom de befølinger af forurettedes skridt, der foregik i soveværelset, blev henført under straffelovens § 232. Landsretten nedsatte på den baggrund straffen til fængsel i 10 måneder.

- **Dom 11 – Retten i Helsingørs dom af 28. januar 2010**

- **Fængsel i 1 år betinget bl.a. med vilkår om sexologisk/psykiatrisk behandling**

Overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 1 og 2, jf. § 21, § 232, § 210, stk. 3, jf. stk. 2, § 224, jf. § 222, stk. 1 og stk. 2, begået af en 15-21-årig mand, der fra 2002 til 2009 i adskillige tilfælde dels befølte sin 6-13-årige halvsøster på brysterne og i skridtet, dels slikkede hende i skridtet, hvorunder han flere gange stak en finger op i hendes skede, dels formåede hende til at beføle sit lem og tage det i munden. Tiltalte forsøgte endvidere i adskillige tilfælde at gennemføre samleje med søsteren, hvilket mislykkedes, idet hun bad tiltalte stoppe. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 1 år, der blev gjort betinget bl.a. med vilkår om psykiatrisk/sexologisk behandling i 2 år og om ikke uden tilsynsmyndighedens samtykke at modtage besøg af piger under 15 år eller tage ophold hos personer, hos hvem der opholder sig piger under denne alder. Retten tog ved straffastsættelsen hensyn til, at tiltalte havde været frihedsberøvet i mere end 6 måneder under sagen.

- **Dom 12 – Retten i Aalborgs dom af 6. maj 2010**

- **Fængsel i 1 år**

Overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 3, jf. § 224, jf. § 222, stk. 2, og § 232 begået af en 35-36-årig mand, der i en periode på over et år havde anden kønslig omgængelse end samleje med sin 11-12-årige datter, idet han næsten hver uge og ofte tre gange på en uge stak en finger op i datterens skede, ligesom han i ét tilfælde befølte sin datters 12-årige veninde i skridtet uden på tøjet, kyssede hende på munden og halsen og forsøgte at beføle hendes bryster under tøjet. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 1 år og lagde ved straffastsættelsen vægt på forholdenes karakter, og at overgrebene mod datteren havde strakt sig over et år.

- **Dom 13 – Østre Landsrets dom af 1. juli 2010**

- **Fængsel i 1 år og 3 måneder (stadfæstelse)**

Overtrædelse af straffelovens § 223, stk. 1, jf. 222, stk. 2, jf. stk. 1, jf. § 224 og § 245, stk. 1 (grov vold), begået af en 34-39-årig mand, der fra 1999 til 2004 havde haft anden kønslig omgængelse end

samleje med sin 6-11-årige steddatter, idet tiltalte i flere tilfælde gik i bad med steddatteren og formåede hende til at manipulere sit lem til han fik sædafgang. Tiltalte blev også dømt for overtrædelse af straffelovens § 245, stk. 1, idet han adskillige gange i flere minutter ad gangen fastholdt forurettede under en kold bruser, mens han tog fat om hendes øjne, så hun ikke kunne lukke dem, ligesom han i ét tilfælde hængte hende op på en krog i hendes tøj, så hun ikke kunne nå gulvet med fødderne. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 1 år og 3 måneder. Byretten lagde ved strafudmålingen vægt på forholdenes karakter, den lange gerningsperiode og forurettedes alder. Landsretten, der fandt straffen passende udmålt, stadfæstede byrettens dom.

- **Dom 14 – Vestre Landsrets dom af 10. juni 2010**

- **Fængsel i 1 år og 6 måneder (stadfæstelse)**

Overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 3, jf. stk. 1, samt § 224, jf. § 222, stk. 1 og 2, og til dels stk. 3, jf. til dels § 21, samt § 232 begået af en 34-37-årig mand, der i en periode på nogle år havde anden kønslig omgængelse end samleje med sin 5-7-årige datter (F1) og sin 3-4-årige datter (F2), idet han mindst 3-4 gange fik F1 til at beføle og manipulere sit lem, ligesom han i to tilfælde forsøgte at få F2 til at manipulere sit lem. Tiltalte var tidligere straffet med fængsel i 1 år og 9 måneder for ligeartet kriminalitet. Byretten, der frifandt tiltalte i relation til F2, fastsatte straffen til fængsel i 1 år og 6 måneder og lagde ved straffastsættelsen vægt på forholdets karakter og tiltaltes forstraf. Landsretten stadfæstede dommen med den ændring, at tiltalte også blev fundet skyldig i relation til F2. Dissens for forhøjelse af straffen til 2 år.

- **Dom 15 – Østre Landsrets dom af 9. august 2010**

- **T1 fællesstraf af fængsel i 2 år (skærpelse)**

- **T2 fængsel i 9 måneder (stadfæstelse)**

Overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 1, og § 224, § 223, stk. 1 og 2, samt § 232 begået af en 38-39-årig mand (T1), der fra slutningen af 2004 til midten af 2006 adskillige gange havde haft samleje og anden kønslig omgængelse end samleje med sin 12-14-årige steddatter. T1 formåede at få forurettede til at onanere sit lem til sædafgang, ligesom han formåede at få forurettede til at slikke på sit lem, samtidig med at han befølte hende i skridtet og på brysterne. T1 havde adskillige gange samleje med forurettede og viste hende pornofilm, ligesom han tog bad med forurettede, mens de gensidigt befølte hinanden. T1 havde endvidere i et tilfælde i forening med en 37-38-årig kammerat (T2) samleje med forurettede, ligesom T1 i et tilfælde så på, mens T2 havde samleje med forurettede. Byretten fastsatte straffen for T1 til en fællesstraf af fængsel i 1 år og 9 måneder, der tillige omfattede en reststraf på 62 dage fra en tidligere dom for overtrædelse af straffelovens § 224, jf. § 222, stk. 1. T2 blev straffet med fængsel i 9 måneder. Det forhold, hvor begge tiltalte medvirkede, blev af byretten anset som en skærpende omstændighed, men retten lagde samtidig vægt på, at de tiltalte ikke havde presset forurettede, og at hun var fyldt 12 år. Endvidere lagde byretten i relation til T2 vægt på, at han ikke var initiativtager til de seksuelle overgreb. Landsretten forhøjede straffen for T1 til fængsel i 2 år og lagde herved vægt på karakteren og grovheden af forholdene samt den tidsmæssige udstrækning. Landsretten stadfæstede straffen for T2.

- **Dom 16 – Vestre Landsrets dom af 14. april 2010**
- **Fællesstraf af fængsel i 2 år og 3 måneder**

Overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 2, jf. stk. 1, jf. § 210, stk. 1, samt § 232 begået af en 64-årig mand, der i sommeren 2006 befølte sit 13-årige barnebarn på brysterne og i skridtet, ligesom tiltalte under anvendelse af tvang (§ 222, stk. 2, 2. led), herunder ved at tildele forurettede en lussing, skaffede sig samleje med hende. Byretten frifandt tiltalte. I landsretten blev tiltalte fundet skyldig i den rejste tiltalte, og straffen blev fastsat til fængsel i 2 år og 3 måneder, der var en fællesstraf med en dom fra 2009, hvor tiltalte blev idømt 30 dages betinget fængsel for at have krænket forurettedes blufærdighed. Landsretten lagde ved straffastsættelsen vægt på forholdets karakter og grovhed, herunder navnlig at forurettede var 13 år på gerningstidspunktet, og at tiltalte var forurettedes morfar.

- **Dom 17 – Retten i Næstveds dom af 11. marts 2010**
- **Fængsel i 3 år og 6 måneder**

Overtrædelse af straffelovens § 224, jf. § 222, stk. 2, til dels jf. stk. 3, og § 223, alt til dels jf. § 21, § 232 og § 235, stk. 1 og 2, begået af en 23-25-årig mand, der over en periode på knap to år i mange tilfælde havde anden kønslig omgængelse end samleje med sin 3-5-årige steddatter. I flere tilfælde slikkede tiltalte forurettede i skridtet, gned hende i skridtet med hånden og foretog samlejebevægelser med sit lem mod hendes kønsdel. I mindst et tilfælde fik tiltalte forurettede til at manipulere sit lem med hånden, ligesom han i mindst et tilfælde forsøgte at få hende til at sutte på sit lem, hvilket hun imidlertid nægtede. Tiltalte optog endvidere nøgenfotos af forurettede, herunder af hendes kønsdel. Disse billeder samt et billede og et filmklip af sig selv, hvor han onanerede, sendte han til en 15-årig pige, som han havde fået kontakt med på internettet. Tiltalte var desuden i besiddelse af 238 billeder og 37 filmklip med børnepornografi. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 3 år og 6 måneder. Retten lagde ved straffastsættelsen vægt på længden af gerningsperioden, forurettedes alder på gerningstidspunktet, og at der var tale om gentagne krænkelser, som blev begået på tidspunkter, hvor forurettede var overladt i tiltaltes varetægt. Endvidere lagde byretten vægt på, at krænkelserne i et vist omfang var begået efter indførelsen af straffelovens § 222, stk. 3.

- **Dom 18 – Vestre Landsrets dom af 5. februar 2010**
- **T1 fængsel i 3 år og 9 måneder (stadfæstelse)**
- **T2 fængsel i 3 år og 3 måneder (formildelse)**

Overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 3, jf. stk. 1, jf. § 222, stk. 2, jf. til dels § 21, § 210, stk. 3, jf. stk. 1, til dels § 222, stk. 1 og 2, jf. § 224 og § 210, stk. 1, begået af en 35-39-årig kvinde (T1), der fra 2002 til 2005 i flere tilfælde skaffede sig anden kønslig omgængelse end samleje med sin 7-11-årige søn (F1), idet hun befølte sønnen på kønsdelen og formåede ham til at beføle hende på kønsdelen, ligesom hun forsøgte at få sønnen til at indføre sit lem i hendes endetarm, hvilket han afslog. Herudover havde T1 i perioden fra 2001 til 2004 adskillige gange skaffet sig anden kønslig omgang end samleje med sin 12-15-årige søn (F2), idet hun – under trusler om bl.a. anbringelse på børnehjem samt nægtelse af, at F2 kunne komme hjem – befølte og suttede på hans lem og formåede ham til at beføle hende på brysterne og kønsdelen. I samme periode havde T1 endvidere i flere tilfælde samleje med F2. T1 blev endvidere dømt for overtrædelse af straffelovens § 244 (vold) ved over en periode på over 2½ år jævnligt at have slået F1 med både flad og knyttet hånd og F2 med flad hånd.

Desuden overtrædelse af straffelovens § 210, stk. 3, jf. stk. 1, jf. § 222, stk. 2, jf. § 225 samt § 223, jf. § 222, stk. 2, jf. § 225, jf. til dels § 21, begået af en 39-41-årig mand (T2), der var gift med T1. T2 havde i 2002 i ét tilfælde skaffet sig anden kønslig omgængelse end samleje med sin 6-årige søn (F3), idet tiltalte suttede på sønnens lem, formåede sønnen til at sutte på tiltaltes lem, ligesom tiltalte førte sit lem ind i sønnens endetarm. Endvidere havde tiltalte i en periode fra 2001-2003 i flere tilfælde skaffet sig og forsøgt at skaffe sig anden kønslig omgængelse end samleje med sin 6-8-årige stedsøn (F1), idet tiltalte førte sit lem ind i stedsønnens endetarm og forsøgte at få F1 til at føre sit lem ind i tiltaltes endetarm og sutte på tiltaltes lem.

Byretten fastsatte straffen for T1 og T2 til fængsel i 3 år og 9 måneder og lagde ved straffastsættelsen bl.a. vægt på, at overgrebene var udtryk for total omsorgssvigt og tillidsbrud over for de forurettede, samt at de tiltalte på gerningstidspunktet var henholdsvis primær og nær omsorgsperson for de forurettede. Landsretten stadfæstede straffen for T1 og nedsatte straffen for T2 til fængsel i 3 år og 3 måneder. Landsretten lagde ved straffastsættelsen vægt på de samme forhold som byretten, og tilføje bl.a., at T1 var fundet skyldig i flere tilfælde af seksuelle overgreb end T2 over for de to sønner.

- **Dom 19 – Retten i Århus dom af 8. juli 2010**
- **Fængsel i 4 år og 6 måneder**

Overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 1, jf. stk. 3, jf. til dels § 224, begået af en 39-40-årig mand, der fra august 2008 til november 2009 adskillige gange skaffede sig samleje med sin kærestes 12-13-årige datter, ligesom han førte en finger op i hendes kønsdel og flere gange formåede pigen til at sutte og manipulere sit lem til sædafgang. Tiltalte boede sammen med forurettedes mor, som han i perioder havde et forhold til. De første overgreb fandt sted, når forurettede, som til dagligt opholdt sig på en døgninstitution, var på weekend hos sin mor. På et tidspunkt flyttede tiltalte fra forurettedes mor, og herefter fandt overgrebene sted, når forurettede besøgte tiltalte. Overgrebene stoppede, da forurettede opdagede, at hun var blevet gravid. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 4 år og 6 måneder. Retten lagde herved vægt på længden af gerningsperioden, overgrebenes karakter samt det forhold, at samtlige overgreb var omfattet af strafskærpesbestemmelsen i straffelovens § 222, stk. 3, idet retten fandt, at de seksuelle overgreb var opnået ved udnyttelse af tiltaltes fysiske og psykiske overlegenhed. Retten fandt ikke grundlag for at meddele tiltalte pålæg efter straffelovens § 236, stk. 2, om ikke at lade børn og unge under 18 år tage ophold i sin bolig eller uden politiets tilladelse selv tage ophold hos personer, hos hvem der opholder sig børn under denne alder.

Pasningsforhold

- **Dom 20 – Retten i Holbæks nævningedom af 21. juni 2010**
- **Fængsel i 9 år**

Overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 2 og 3, jf. stk. 1, og § 222, stk. 1, jf. til dels § 224, jf. til dels § 21, § 232, § 123 (vidnetrusler), og § 235, stk. 2, begået af en 33-43-årig mand over en årrække mod i alt fem piger, som han ofte på eget initiativ passede, idet han var venner med deres forældre. Fra januar 2000 til november 2007 stak tiltalte flere gange sin finger op i skeden på den ene pige (F1), der var mellem 6-7 og 13 år, ligesom han befølte hende på kroppen og i et tilfælde fik hende til at beføle sit lem. Endvidere havde tiltalte på et ikke nærmere angivet tidspunkt samleje med F1 samt forsøgt herpå. Fra oktober 2008 til juni 2009 gennemførte tiltalte adskillige anale samlejer med henholdsvis

en 7-8-årig pige (F2), der var mentalt retarderet, og to 4-5-årige piger (F3 og F4), der ikke var alderssvarende udviklede, ligesom han også gennemførte adskillige vaginale samlejer med D. Fra oktober/november 2008 til februar 2009 befølte tiltalte mange gange en 11-årig pige (F5) på kroppen, ligesom han flere gange stak sin finger op i hendes skede og formåede hende til at beføle sit lem. Tiltalte truede endvidere F5 med at slå hendes forældre ihjel, hvis hun fortalte nogen om overgrebene. Tiltalte var desuden i besiddelse af 50 billeder og 163 film med børnepornografi. Retten fastsatte straffen til fængsel i 9 år. Der blev ved straffastsættelsen blandt andet lagt vægt på krænkelsernes karakter og grovhed, tiltaltes systematiske udnyttelse gennem en årrække af såvel børnenes som familiernes tillid til at foretage de seksuelle krænkelser, antallet af børn og deres sociale og mentale vanskeligheder, og at overgrebene mod 4 af pigerne var omfattet af bestemmelsen om strafskærping i straffelovens § 222, stk. 3. Tiltalte blev samtidig i medfør af straffelovens § 236, stk. 2, meddelt et pålæg om ikke at lade børn og unge under 18 år tage ophold i sin bolig eller uden politiets tilladelse selv tage ophold hos personer, hos hvem der opholder sig børn under 18 år.

Betroet til undervisning

- **Dom 21 – Retten i Odenses dom af 27. januar 2010**
- **Fængsel i 1 år betinget af bl.a. sexologisk/psykiatrisk behandling**

Overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 1, § 223, stk. 1, samt § 232 begået af en 24-25-årig mand, der i et tilfælde havde samleje med en 13-årig pige (F1), som han var håndboldtræner for, og som han underviste i matematik på hendes bopæl. Tiltalte havde endvidere over en periode på et halvt år sendt mange sms'er med seksuelt indhold til F1, ligesom han flere gange havde befølt hende på kønsdelen, på brysterne og kysset hende. I samme periode havde tiltalte sendt mange sms'er med seksuelt indhold til en 12-årig pige (F2), ligesom han en enkelt gang havde befølt hende på balderne uden på tøjet. Tiltalte havde endvidere krænket en 15-årig piges (F3) blufærdighed ved bl.a. befølinger uden på tøjet. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 1 år, der blev gjort betinget bl.a. med vilkår om psykiatrisk/sexologisk behandling i 2 år og om ikke uden tilsynsmyndighedens samtykke at modtage besøg af piger under 15 år eller tage ophold hos personer, hos hvem der opholder sig piger under denne alder. Desuden blev tiltalte indtil videre frakendt retten til erhvervsmæssigt eller i forbindelse med fritidsaktiviteter at beskæftige sig med børn og unge under 18 år.

Andre tilfælde

- **Dom 22 – Vestre Landsrets dom af 21. juni 2010**
- **Fængsel i 60 dage (stadfæstelse)**

Overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 1, jf. § 224, jf. § 225 og § 235, stk. 2, begået af en 63-årig mand, der i et enkelt tilfælde suttede på en 12-årig drengs lem. Tiltalte var endvidere i besiddelse af pornografiske billeder af forurettede på sin mobiltelefon. Kontakten mellem forurettede og tiltalte blev skabt via en hjemmeside med sexchat, og forurettede gjorde allerede i den første besked opmærksom på, at han kun var 12 år gammel. Byretten henførte forholdet under straffelovens § 222, stk. 3, og lagde herved vægt på karakteren af korrespondancen mellem tiltalte og forurettede sammenholdt med aldersforskellen mellem dem. Retten fastsatte straffen til fængsel i 60 dage og lagde ved straffastsættelsen vægt på overgrebets karakter og omstændighederne herved, samt at der var tale om et enkeltstående

ende overgreb. Landsretten stadfæstede strafudmålingen, men frifandt tiltalte for overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 3, og lagde herved vægt på, at forurettede på hjemmesiden udtrykkeligt opfordrede tiltalte til sex samt karakteren af den skriftlige kommunikation mellem forurettede og tiltalte forud for deres møde.

- **Dom 23 – Retten i Aalborgs dom af 9. juni 2010**
- **Fængsel i 5 måneder betinget af bl.a. psykiatrisk/sexologisk behandling**

Overtrædelse af straffelovens § 225, jf. § 222, stk. 2, begået af en 40-41-årig mand, der i 2006 havde anden kønslig omgængelse end samleje med en 7-8-årig dreng, idet tiltalte mindst én gang slikkede på forurettedes lem, ligesom han mindst to gange formåede forurettede til at berøre og onanere tiltaltes lem. Tiltalte havde gennem mange år været ven med forurettedes forældre og kom ofte i forurettedes hjem. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 5 måneder bl.a. betinget af vilkår om psykiatrisk/sexologisk behandling og om ikke at opholde sig sammen med drenge under 15 år og ikke have elektronisk forbindelse med drenge under denne alder.

- **Dom 24 – Østre Landsrets dom af 28. januar 2010 (TfK2010.375)**
- **Fængsel i 6 måneder (stadfæstelse)**

Overtrædelse af straffelovens § 224, jf. § 222, stk. 1, jf. stk. 3, begået af en 28-årig mand, der en nat mødtes med to piger på henholdsvis 11 og 14 år og fik dem til sutte på sit lem. Den 14-årige pige var tiltaltes kollegas steddatter, og kontakten mellem pigerne og tiltalte blev etableret via Facebook. Den 11-årige pige, der fyldte 12 år umiddelbart efter gerningstidspunktet, havde fortalt tiltalte, at hun var 14 år, og byretten frifandt derfor tiltalte for overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 2. Henset til, at det i det væsentligste var tiltalte, der tog initiativ til det seksuelle samkvem, de forurettedes alder samt den betydelige aldersforskel mellem tiltalte og forurettede, blev forholdet henført under straffelovens § 222, stk. 3. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 6 måneder. Landsretten stadfæstede byrettens dom.

- **Dom 25 – Vestre Landsrets dom af 22. februar 2010**
- **Fængsel i 9 måneder (stadfæstelse)**

Overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 1, og § 224, jf. § 222, og § 235, stk. 2, begået af en 35-36-årig mand, der i perioden fra august 2006 til juni 2007 på sin bopæl talrige gange havde haft samleje og anden kønslig omgængelse end samleje med en 13-14-årig pige. Tiltalte og forurettede havde mødt hinanden på forurettedes skole, hvor tiltalte havde spillet som DJ til skolefester. Tiltalte var desuden i besiddelse af 15 billeder og 26 filmklip med børnepornografi. Tiltalte havde endvidere udøvet vold efter straffelovens § 244 og fremsat vidnetrusler efter straffelovens § 123 over for sin 19-årige kæreste. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 9 måneder og lagde ved straffastsættelsen særligt vægt på antallet, karakteren og den tidsmæssige udstrækning af krænkelse, aldersforskellen mellem tiltalte og den mindreårige pige samt karakteren af volden udøvet mod kæresten. Landsretten udtalte, at det seksuelle samkvem havde været frivilligt, men at der havde ikke været tale om et kæresteforhold. Landsretten stadfæstede byrettens strafudmåling.

- **Dom 26 – Østre Landsrets dom af 6. april 2010**
- **Fængsel i 9 måneder (stadfæstelse)**

Overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 1, jf. til dels § 224, jf. til dels § 21, begået af en 30-årig mand, der gennem en periode på ca. 4 måneder i tre tilfælde havde samleje med en 14-årig pige og i et tilfælde havde forsøgt herpå. Endvidere havde tiltalte i et tilfælde anden kønslig omgængelse end samleje med forurettede, idet hun suttede på tiltaltes lem. Den 14-årige pige var tiltalte kollegas stedatter, og hun havde forud for det seksuelle samkvem luftet tiltaltes hund og passet hans barn. Byrettens flertal henførte forholdet under strafskærpselsesbestemmelsen i straffelovens § 222, stk. 3, og lagde herved vægt på aldersforskellen mellem parterne, at tiltalte havde taget initiativet til opstarten af det seksuelle samkvem, at forurettede havde passet hund og barn hos tiltalte, at de boede i samme bebyggelse, og at hendes stedfar var tiltaltes kollega. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 9 måneder og lagde ved strafudmålingen vægt på, at forurettede var fyldt 14 år, da det seksuelle samkvem startede, samt at tiltalte ikke anvendte fysisk magt i forbindelse med opnåelsen heraf. Landsretten udtalte, at hverken aldersforskellen mellem tiltalte og forurettede eller de øvrige oplysninger om forholdet mellem parterne kunne danne tilstrækkeligt grundlag for at henføre forholdene under straffelovens § 222, stk. 3. Med den ændring stadfæstede landsretten strafudmålingen og lagde herved navnlig vægt på antallet af strafbare forhold (5) og aldersforskellen mellem tiltalte og forurettede.

- **Dom 27 – Højesterets dom af 30. september 2010**
- **Fængsel i 10 måneder (stadfæstelse)**

Overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 1, jf. til dels § 224, og § 123 (vidnetrusler) begået af en 49-årig mand, der i to tilfælde havde samleje med en pige, da hun var 14 år og 9-10 måneder. Herudover havde tiltalte haft anden kønslig omgængelse end samleje med forurettede, idet han i forbindelse med det ene samleje formåede hende til at sutte på sit lem, ligesom han i to andre tilfælde stak en finger op i hendes skede. Tiltalte havde desuden fremsat trusler om vold over for forurettede, hvis hun fortalte nogen om overgrebene. Tiltalte, der arbejdede som fotograf, havde lært forurettede at kende gennem hendes mor, som tiltalte nogle år forinden havde været venner med og haft et seksuelt forhold til. Forurettede, der havde betydelige personlige problemer, tog kontakt til tiltalte, idet hun ønskede at blive model. Under sagen påstod anklagemyndigheden forholdene henført under straffelovens § 222, stk. 3. Et flertal i byretten fandt, at de seksuelle overgreb ikke var omfattet af den særlige strafskærpselsesbestemmelse i straffelovens § 222, stk. 3, og straffen blev fastsat til fængsel i 5 måneder. Landsretten henførte derimod disse forhold under straffelovens § 222, stk. 3, og forhøjede straffen til fængsel i 10 måneder. Landsretten lagde herved vægt på den betydelige aldersforskel, på tillidsforholdet mellem forurettede og tiltalte samt på den afhængighed af tiltalte, som forurettedes modeldrømme skabte.

Et flertal i Højesteret udtalte, at der ved bedømmelsen af, om de seksuelle overgreb var omfattet af straffelovens § 222, stk. 3, måtte lægges vægt på den betydelige aldersforskel mellem tiltalte og forurettede, men samtidig på, at forurettede var 14 år og 9-10 måneder på tidspunktet for overgrebene. Flertallet udtalte endvidere, at der ikke forelå nogen særlig afhængighed eller særligt tillidsforhold mellem tiltalte og forurettede. Højesterets flertal fandt herefter ikke, at de seksuelle overgreb var opnået ved udnyttelse af tiltaltes fysiske og psykiske overlegenhed, og forholdene kunne dermed ikke anses for omfattet af strafskærpselsesbestemmelsen i straffelovens § 222, stk. 3. Højesterets flertal fandt i øvrigt straffen passende udmålt. En dommer fandt, at de seksuelle overgreb var omfattet af

straffelovens § 222, stk. 3, og ville på den baggrund forhøje straffen til fængsel i 1 år og 3 måneder. Straffen på 10 måneders fængsel blev herefter stadfæstet.

- **Dom 28 – Københavns Byrets dom af 3. marts 2010**

- **Fængsel i 1 år og 3 måneder**

Overtrædelse af straffelovens § 224, jf. § 222, stk. 2 og 3, § 232 og § 235, stk. 2, begået af en 63-årig mand, der slikkede en 11-årig pige i skridtet, ligesom han berørte hende i skridtet med en dildo, blottede sit lem over for hende og befølte hende på brysterne. Forurettede boede i nærheden af tiltalte og havde på gerningstidspunktet kendt tiltalte i et halvt år. Forurettede besøgte ofte tiltalte om morgenen på vej til skole, og overgrebet fandt sted under et af disse besøg. Tiltalte var endvidere i besiddelse af 448 filmklip og 89.612 billeder med børnepornografi. Byretten fandt, at forholdet var omfattet af straffelovens § 222, stk. 3, og lagde herved vægt på den betydelige aldersforskel mellem tiltalte og forurettede, og at tiltalte tog initiativ til de seksuelle handlinger. Retten fastsatte straffen til fængsel i 1 år og 3 måneder (dissens for 1 år) og lagde herved vægt på forholdets karakter, og at tiltalte opnåede det seksuelle samkvem ved at udnytte det tillidsforhold, der var blevet opbygget mellem ham og forurettede. Retten lagde endvidere vægt på, at tiltalte var i besiddelse af børnepornografiske film omfattet af kategori 3 (særligt grove seksuelle forhold).

- **Dom 29 – Retten i Hjørrings dom af 25. marts 2010**

- **Fængsel i 1 år og 3 måneder**

Overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 1, jf. § 224, og § 235, stk. 2, begået af en 39-årig mand, der i løbet af en uge flere gange havde samleje med en 14-årig pige på et hotelværelse, ligesom han i et enkelt tilfælde havde oralsex med en anden 14-årig pige, ligesom han førte sine fingre op i denne piges kønsdel. Tiltalte havde fået kontakt med de forurettede via chatsider på internettet. Tiltalte var herudover i besiddelse af 2503 billeder og 104 filmklip med børnepornografi, herunder af de to 14-årige piger. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 1 år og 3 måneder. Retten lagde ved straffastsættelsen vægt på, at de forurettede frivilligt havde deltaget i forholdene, og at der var tale om forholdsvis få forhold begået over en kortere periode. Retten lagde på den anden side vægt på krænkelsernes alvorlige karakter samt tiltaltes grove udnyttelse af den overlegenhed, som han havde i kraft af den meget betydelige aldersforskel mellem ham og de forurettede. Endelig lagde retten vægt på antallet af film og billeder, hvoraf nogle viste særligt grove krænkelse af børn.

- **Dom 30 – Retten i Sønderborgs dom af 8. juni 2010**

- **Fællesstraf af fængsel i 1 år og 6 måneder**

Overtrædelse af straffelovens § 224, jf. § 222, stk. 2 og 3, og § 232 begået af en 44-årig mand, der over en periode på ca. et halvt år flere gange havde anden kønslig omgængelse end samleje med to søstre på henholdsvis 7 og 11 år. Tiltalte var ven med pigernes familie, og overgrebene blev begået, mens tiltalte var på besøg hos familien. Tiltalte havde flere gange dels befølt begge piger i skridtet, dels stukket en finger i pigernes skede og endetarm, mens han bevægede sin finger, dels befølt den 11-årige pige på brysterne under tøj. Tiltalte, der tidligere var straffet for seksuelle overgreb mod børn, var prøveløsladt med en reststraf på 135 dage. Byretten fastsatte straffen til en fællesstraf af fængsel i 1 år og 6 måneder. Retten lagde ved straffastsættelsen blandt andet vægt på, at tiltalte havde begået de seksuelle overgreb under udnyttelse af sin fysiske og psykiske overlegenhed, at han tidli-

gere var straffet for ligeartet kriminalitet, og at forholdene var begået i prøvetiden for prøveløsladelsen. Tiltalte blev samtidig i medfør af straffelovens § 236, stk. 2, meddelt et pålæg om ikke at lade børn og unge under 18 år tage ophold i sin bolig eller uden politiets tilladelse selv tage ophold hos personer, hos hvem der opholder sig børn under denne alder.

- **Dom 31 – Østre Landsrets dom af 1. marts 2010**

- **Fængsel i 2 år og 6 måneder (skærpelse)**

Overtrædelse af straffelovens § 222, stk. 1 og til dels stk. 2, jf. stk. 1, til dels jf. stk. 3, jf. § 21, jf. til dels § 224 og § 224, jf. § 222, stk. 2, jf. stk. 1 og til dels jf. stk. 3, jf. § 21, § 235, stk. 1 og 2, til dels jf. § 21, § 232, til dels jf. § 21, og § 266 (trusler) begået af en 45-47-årig mand, der i en periode på et halvt år i 2008 via internettet og mobiltelefon i flere tilfælde forsøgte at få aftaler i stand med henblik på at opnå samleje og anden kønslig omgængelse med piger i alderen fra 6 til 14 år. I flere tilfælde indgik bedøvelse af barnet i tiltaltes overvejelser, ligesom han pressede og i enkelte tilfælde truede personer for at få sådanne aftaler i stand, hvilket imidlertid ikke lykkedes. Tiltalte havde endvidere besiddet og udbredt 17 filmklip samt besiddet 3 billeder med børnepornografi, ligesom han i to tilfælde forsøgte at udbrede børnepornografi ved at oplyse andre personer om hjemmesider med børnepornografisk materiale. Tiltalte havde tillige krænket blufærdigheden hos en 9-årig pige, som han befølte på den ene balle. Herudover havde tiltalte krænket og forsøgt at krænke blufærdigheden hos en 14-årig pige, idet han via webcam over internettet viste hende sine kønsdele, ligesom han forsøgte at få hende til at se på børnepornografisk materiale på internettet og til at tage tøjet af og beføle sig selv. Desuden havde tiltalte flere gange via SMS truet en kvinde, som han havde fået kontakt til gennem internettet, med at slå hende ihjel. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 2 år. Tiltalte blev samtidig i medfør af straffelovens § 236, stk. 2, meddelt et pålæg om ikke at lade piger under 18 år tage ophold i sin bolig eller uden politiets tilladelse selv tage ophold hos personer, hos hvem der opholder sig piger under denne alder. Landsretten forhøjede straffen til fængsel i 2 år og 6 måneder og lagde ved straffastsættelsen vægt på, at der for så vidt angik forholdene vedrørende overtrædelse af straffelovens § 222 og § 224 på den ene side var tale om meget grove forbrydelser, og at der på den anden side alene var tale om forsøg vedrørende disse forbrydelser.

- **Dom 32 – Østre Landsrets dom af 4. august 2010**

- **Fængsel i 2 år og 6 måneder (stadfæstelse)**

Overtrædelse af straffelovens § 225, jf. § 222, stk. 1, jf. stk. 3, begået af en 48-årig mand, der i efteråret 2009 gennemførte et analt samleje med en 12-årig dreng, der boede i samme område som tiltalte, ligesom tiltalte onanerede forurettedes lem og formåede ham til at sutte på tiltaltes lem. Forurettede, der efter sin mentale udvikling formentlig svarede til et barn på 6-8-år, fik penge af tiltalte som ”modydelse” for det seksuelle samkvem. Under henvisning hertil fandt byretten, at tiltalte havde udnyttet sin fysiske og psykiske overlegenhed til at skaffe sig analt samleje med forurettede. Byretten fastsatte straffen til fængsel i 2 år og 6 måneder og lagde herved navnlig vægt på, at der var tale om et fuldbryrdet analt samleje, og at forurettede som følge af sin begrænsede mentale udvikling indtog en særlig værgeløs stilling i forhold til tiltalte. Landsretten stadfæstede straffen.